

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

21 Φ. 1913

ΔΕ. 11^{ος}
ΑΓ. 557

1934

Εξαιρετική αίσθηση
4 Αν ταπεινός οίος
Το ή γέννησε
ΟΙ 101 ημερών



ΜΑΤΙΤΕ

Η ΠΟΥΔΡΑ ΧΩΡΙΣ ΤΑΛΚ

ΜΑΥΤΩΡ



Από υγιεινής απόψεως τα αποτε-
λόντα την ΜΑΤΙΤΕ υλικά,
όχι μόνον είνε αυστηρώς
ουδέτερα, αλλά
και κατά
τοιούτον τρόπον
υπολογισμένα, ώστε αρ-
μόζουν τόσοις εις τα ξηρά, δ-
σον και εις τα λιπαρά δέρματα.

L.T. RIVER PARIS

ΑΛΤ!

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Μάθετε λοιπόν ότι δεν κατακτούν
έδαφος μόνον αλλά και τις καρδιές

ΤΙ ΝΟΜΙΖΕΤΕ ; ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

τά μεταχρωματισμένα με βαφές
«ΖΑΚΟΜΠΟΥΣ»

τά αποχρωματισμένα με αποχρωματιστικές
«ΖΑΚΟΜΠΟΥΣ»

τά φρεσκαρισμένα με σαπουνάκια
«ΜΕΡΣΕΡΙΖΙΝ»

ΑΦΘΑΣΤΟΙ ΕΙΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΝ ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Ζητήσατέ τα από τα κεντρικά
καταστήματα ψιλικών και Φαρμακεία

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ
ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΟΔΟΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ 18—ΑΘΗΝΑΙ

ΤΣΑΝΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ — ΠΟΡΤ — ΜΠΙΓΕ — ΠΟΡΤ
— ΦΕΪΓ — ΖΩΝΑΙ — ΝΙΣΕΣΣΕΡ — ΒΑΛΙΤΣΑΙ
ΕΙΣ ΜΟΔΕΡΝΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ ΗΛΑΤΤΩΜΕΝΑΣ

3 ΛΟΓΟΙ



- 1) Ένα πουδρά-
ρισμα την ημέ-
ραν αρκεί.
- 2) Έξαιλείται τε-
λείως την γυα-
λάδα.
- 3) Δίδει απόχρω-
σιν θαμπή και
θελουδένια και φυσική ωμορφιά.
Δεν σχηματίζει πλάκας.
- 4) Κρατά στον άνεμο, βροχή και
στην ξηδρωσία.
- 5) Συσφίγγει τούς διεσταλμένους
πόρους. Δεν ξηραίνει την επιδερ-
μίδα.

Η νέα αυτή και θαυμασία ιδέα
εφαρμόζεται εις την πουδρά Τοκα-
λόν, εις την οποίαν αναμειγνύεται ε-
πιστημονικώς η Mousse de Crème,
με πουδρά λεπτή και εξασωμένην.
Με υπέροχη απαλάδα φρεσκαίνει
και ζωογονεί τούς κουρασμένους Ι-
στούς, τώνανει την επιδερμίδα και

ΡΙΕΧΗ MOUSSE CRÈME

δίδει και στο άσχημότερο πρό-
σωπο μια θαυμαστή απόχρωσις έπα-
ράδειση. Η πουδρά Τοκα-
λόν ή μόνη πουδρά που π-
πραγματικά Mousse de Crème
να πουδράρισμα με την πουδρά
καλόν Paris διαρκεί 4 φορές
σότερο από μια κοινή πουδρά.
Γεν. Άντ. Α. Π. Ρεμπου-
Πραξιτέλους 42, Άθήνα.



ΜΟΔΑ ΦΘΗΝΙΑ ΤΕΧΝΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΕΤΟΙΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΑΛΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ ΜΑΡΣ

Ευαγγελιστριάς — Περικλέους 58
παρελήφθησαν τα τελευταία Παρι-
νικα Μοντέλλα, εις πλουσίαν συλλογήν
χειμερινών ύφασμάτων, ήτοι :
Παλτά σπορτ μάλλινα από δρχ. 550-
Παλτά με γούνες μά-
λινά » » 850-
Παλτά Ντρά με γου-
νές » » 1250-
Παλτά δερμάτινα λούτρ » 1500-
Ταγιέρ με ύφασματα
Άγγλιας » » 650-
Φορέματα μεταξωτά » 550-
Φορέματα μάλλινα » 350-
Ρόμπες φανελλένιες » 175-
Κορσέδες επί μέτρω » 250-
Αναλαμβάνομεν παραγγελίας ως και
επιδιορθώσεις. Παράδοσις αύθημερη.
Έργασία ήγγυσημένη.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

1 Νοεμβρίου 1934

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

2045



ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

(Σκίτσο του κ. Γ. Γρηγόρη)

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΜΑΥΡΟ ΨΩΜΙ

Τα θαρεία σύννεφα του Σεπτέμβρη έπνιγαν την πυρή άντα-
για της Δύσης, πυκνή πάχνη σκέπαζε τις κορυφές των γυ-
μνών δέντρων και μονάχα ψηλά ρόδιζε λιγάκι ο ουρανός.
Ο γέρος σταμάτησε το θέρισμα, έκανε δέμα τα εργαλεία
του, τάρριξε στον δμο του κι' αμίλητος, ξεκουφώτος, γεμάτος
χώρατα, πήρε το δρόμο για την καλύβα του, σκυφτός. Τα ξε-
χαρβαλωμένα παπούτσια του κολλούσαν πάνω στην υγρή γη.
Πέρα, στο θάθος, ακούστηκε ή καμπάνα κάποιου ξωκκλησι-
σίου, θλιβερή και μονότονη. Τα σκυλλιά γαούγιζαν απ' το ένα
κήμα στο άλλο και τα παράθυρα, στα πλουσιότερα σπίτια, αρ-
χισαν να φωτίζονται.

Κακόκερος ήσπας πάντα, μπήκε στην καλύβα του ο γέρος
εργάτης. Έκει, μπρός στην πόρτα, τουρτούριζε απ' το κρύο ένα
παιδάκι ως πέντε χρόνων. Τα τζάμια του μοναδικού παράθυ-
ρου ήσαν σπασμένα από καιρό κι' ο παγωμένος αέρας έμπαι-
νε ελεύθερα στο υγρό καλύδι. Το αγοράκι έτρεμε μέσα στα
κουρέλια του. Είχε πολύ λιγοστά μαλλιά και μάτια τρομαγμέ-
να. Τα γυμνά του πόδια ήσαν τυλιγμένα μέσα σε κουρέλια.

Ο γέρος τώσπρωξε μπροστ' απ' την πόρτα και μπήκε μέσα
άφηνοντας άνοιχτά για να φέγγη.

— Έμπα μέσα, είπε σαν να μούγγριζε στο παιδί.
Ο μικρός μπήκε στο θλιβερό δωμάτιο, με ύφος φοβισμένου
μικρού ζώου. Τότε ο άνθρωπος εκείνος άνοιξε με το κλειδί το
ξύλινο σεντούκι κι' έβγαλε από εκεί ένα κομμάτι ψωμί σικαλι-
σιο. Κράτησε τα τρία τέταρτα για τον εαυτό του κι' έδωσε το
υπόλοιπο στο παιδί.

Κάτω απ' το μικρό θλέμμα του γέρου, το παιδί εξακολουθού-
σε να τουρτουρίζη. Έκείνος το κύτταζε με τα σκληρά μάτια
του, ακίνητα, στο άστρογο και γεμάτο στενοχώρια πρόσωπό
του, σπινάζοντας για το λιγοστό μαύρο ψωμί και τα ψιχούλ'
απ' το ξερό τυρί που έριχνε στον μικρό, θλασθημένον. Δάγκανε
σαν λυσσασμένος, με τα γερά ακόμη κι' όμορφα δόντια του
το σικαλίσιο ψωμί. Σίγουρα ο γέρος θάτρωγε λιγότερο αν δεν
ήθνε μέρτικο και στο παιδί. Και το κακόμοιρο τ' όρφανό, κύτ-
ταζε πως να πιάνη λιγότερο τόπο, προσέχοντας να μην ακού-
γονται τα σαγόνια του καθώς μασούσε το μαύρο ψωμί.

— Άχ! τί μου κοστίζει! Τί μου κοστίζει! είπε πάλι ο γέ-
ρος, άγριεμένος καθώς έπεσε μια άχτιδα του φεγγαριού πά-
νω στο άδύνατο και τρομαγμένο πρόσωπο του παιδιού.

Έκείνο έκανε πίσω στο σκοτάδι και δεν τόλμησε να δαγκά-
ση το ψωμί του. Ο γέρος όμως εξακολουθούσε, και μέσα στο
σκοτάδι, νάχη τα σκληρά, σαν σουθλέρα
μαχαίρια, μάτια του καρφωμένα πάνω στο
μικρό, χωρίς συμπίονια, χωρίς οικτο. Το
θωρακικό δωμάτιο, ολοσκότεινο, μ' αυτές
τις δυο τρισάθλιες υπάρξεις και τα κου-
ρέλια δλόγυρα, ήσαν πιο θλιβερό κι' από
έναν τάφο.

Και όμως ήσαν συγγενείς, παππούς κι'

έγγονός. Ο γέρος, όταν πέθανε ο γιός του, έλπιζε πως θά-
παιρνε κάποια κληρονομιά.. Οι πιστωτές όμως του γιού του
τά πήραν όλα και αυτού του απόμεινε το θάρος του παιδιού.
Μεροκαματιάρης, με καλό κομποδέμα κατά μέρος απ' τη λυσ-
σασμένη οικονομία που έκανε χρόνια τώρα, μίσησε κείνο το
παιδί, που θάτρωγε τσάμπα το ψωμί του, τον ιδρώτα του, τον
κόπο του και που θα λιγώστευε τα λεφτά, που θα έκανε δδο-
μάδα στην κρυψώνα. Ύστερ' από τόσα χρόνια, που δεν χόρταζε
ο ίδιος το ψωμί για να ρίχνη κάθε Σάββατο δλο σκεδόν το
θεομαδιατικό στην κρυψώνα, κρυφά, τη νύχτα... να, τώρα, ένα
στόμα, που θάτρωγε απ' τα κρέατά του, πανάθεμά το!...

Από τις πρώτες μέρες το άφινη θεοήοσικο το παιδί. Το κακό
ήτανε που πέρασε από κεί — ο Διαβόλος λες και τώφερε — ο για-
τρός, έακουστός για τη φιλανθρωπία του. Φοβέρισε άσκημα το
γέρο, θλέποντας τα χάλια του μικρού κι' από κείνη τη μέρα,
αναγκάστηκε να ταίχη κείνο το χαρμαφογαδάκι, το κτήνι-
αυτικό!... Ήτανε να σκάση απ' το κακό του! Και δάγκωνε με
λύσσα το ψωμί, ενώ το ταλαίπωρο το μικρό, έτρεμε μην τ' α-
κούση καθώς μασούσε, κεί στη σκοτεινή γωνιά...

Η μόνη σκέψη του γέρου ήτανε πως να το ξεφορτωθί! Δυό-
τρείς φορές, στη λειτουργία, παρακάλεσε και το θεό να τον
γλυτώση απ' αυτό το χαμένο έξοδο. Μά ο καλός Θεός άφινε
το έμπόδιο να ζή κοντά του. Κάθε φορά που τρώανε, πρώτ,
μεσημέρι, θράδυ, ή καρδιά του γέρου παραζότανε από μίσος.
Φυσικά, σκέφτηκε πολλές φορές να θρη μοναχός του το δίκιο
του, ήταν όμως λιγάκι δύσκολο. Θάπρεπε να γίνη μακρύς, πο-
λύ μακρύς από το σπίτι κι' ο ίδιος να θρίσκειται στη δουλειά
του, ήσπας πάντα...

Νύχτωσε για καλά. Η πόρτα δεν φώτιζε πια το δωμάτιο.
Το μικρό σόρηκε χωρίς ν' άκουσθ ή το άχυρένιο κρεβάτι
του, άκουγότανε όμως τώρα άδύνατη ή ανάσα του, καθώς α-
ποκοιμήθηκε. Ο γέρος γασμουρήθηκε μια-δυο φορές μέσα στο
σκοτάδι. Επτέλους σηκώθηκε και πήγε κατά την πόρτα.

Το φεγγάρι πρόσβαλε μέσ' από τα μαύρα, θαρεία σύννεφα
ρίχνοντας το θλιμμένο του φως στον ήσυχο κάμπο. Η πάχνη εί-
χε διαλυθί. Ο γέρος κύτταζε προσεκτικά τον ουρανό. Κατά-
λαβε πως ύστερ' από λίγες ώρες, απ' αυτόν τον άσπρο ουρανό
θάεφετε βροχή, γοντρή, δυνατή, που θάσθηνε κάθε ίχνος θημά-
των στα μονοπάτια. Ήφερε καλά τον καιρό, μούζε την ύγρα-
σία, τη μπόρα που θάρχότανε, στον αέρα. Η πολύχρονη πείρα
του, τον προειδοποιούσε, ήσπας τα ζάα.

— Είνε ακόμα μακριά, σκέφτηκε, μά ε-
δυό-τρείς ώρες θάχουμε δυνατή τη μπόρα!

Έπειτα, ξαφνικά, έφυγε απ' την πόρτα
άποφασισμένος. Πήγε ψάχνοντας με τα χέ-
ρια ως το κρεβάτι του παιδιού και το

χτύπησε ελαφρά στὸν ὄμο.

—“Ε, μικρούλη, σήκω!

“Η φωνή του, γιὰ πρώτη φορά, ἦτανε τρυφερή. Τὸ μικρὸ ἀ-
νασηκώθηκε τρομαγμένο. Ὁ παπούς του ὅμως ἐξακολούθησε
μὲ ἀπαλή φωνή:

—Σήκω, παιδάκι μου, σήκω! Θάρθῃς μαζί μου. Θά σοῦ δεί-
ξω ὡμορφα πράγματα, θά δῇς. “Ελα, κάνε γρήγορα, παιδά-
κι μου!

Τότε τὸ δύστυχο σηκώθηκε δόλορθο, ἀπορῶντας καὶ θαυμάζον-
τας μὲ τὴν τρυφερότητα τῆς φωνῆς τοῦ παποῦ του. “Επειτα ὁ
γέρος πήρε ἕνα παλὸ σάλι, μᾶλλινο, ἐκλείσει καλὰ τὴν πόρτα
κι ἄρχισαν νὰ περπατοῦν, μέσα στὴ μοναξιά τῆς νύχτας. Ὁ
ἀέρας κυνηγοῦσε τὰ σύννεφα πού ἐμοιάζαν μὲ πελώρια μαύρα
κύματα. Πουθενὰ στὸν οὐρανὸ δὲν φαινότανε ἕνα κομματάκι
γαλάζιο.

Τὰ σπίτια, στὰ κτήματα, φαινότουσαν θυσιωμένα στὸν ὕπνο.
Πουθενὰ φῶς. Ὁ γέρος κρατοῦσε ἀπαλά τὸν μικρὸ ἀπὸ τὸ χέρι
κι ὁ ὕγρὸς δρόμος δὲν ἄφινε οὔτε ὁ κρότος τῶν θυμάτων τους
ν’ ἀκούγεται. Τὸ παιδάκι ἐνοιώθε μιά παράξενη χαρὰ στὴν καρ-
δοῦλα του τὴν πονεμένη: ποτὲ ὁ παπούς δὲν τοῦ εἶχε μιλήσει
ἐτσι γλυκά, ὅπως ἐκείνη τῇ νύχτα. Ξεχνοῦσε ὅλες τῆς θρυσίες
καὶ τῆς θλαστήμης πού ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα του κι ἔσφιγγε
ὅσο μποροῦσε τὸ ροζισμένο χέρι τοῦ γέρου μὲ τὰ λιγὰ του
δαχτυλάκια.

Τράθηξαν ἀλάργα ἀπὸ τῆς ἐπαύλεις, κάνοντας μεγάλους γύ-
ρους, μὴ τοὺς ἴδῃ κανεῖς. Οἱ σκύλλοι ὥστόσο τοὺς γαυγίζαν
ἀπὸ πέρα, μέσα στὴ σιγαλιά τῆς παγωμένης νύχτας. Τότε ὁ γέ-
ρος ἀνατρίχιαζε, ἀπομακρύνονταν μὲ διστακτικὰ κήματα κι ὅλο
ἔλεγε σὸ παιδί:

—Θά ἴδῃς, θά ἴδῃς, τί καλὰ πράγματα, πού θά σοῦ δώσω νὰ
φᾶς αὐριο τὸ πρωῒ... Θά σοῦ δώσω κι ἕνα γλυκό...

—Ναί, παπού, ἔλεγε κι ὁ μικρὸς κι ὅλο στριμογώντανε κον-
τὰ στὸν γέρο, νοιώθοντας μιά ξαφνικὰ τρυφερότητα στὴ στήθα
καρδιά του.

Πέρασαν ἕνα μικρὸ δάσος κι ὁ γέρος ἀνατρίχιαζε κάθε φο-
ρὰ πού τὰ κλαδιά, μὲ τὰ παράξενα σχήματά τους σὸ σκοτάδι,
τοὺς ἀγγίζαν τὸ πρόσωπο. Νόμιζε πὼς τὸν κυνηγᾶνε. Μιά κου-
κουβάγια πέταξε πάνω ἀπ’ τὰ κεφάλια τους κι ὁ γέρος δὲν
μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιά θλαστήμια.

Βρέθηκαν στὰ χωράφια, ἔπειτ’ ἄρχισε ὁ κατήφορος, γεμά-
τος θάμνους κι ἀγκάθια. Ἡ σελήνη τώρα θύγῃε πάλι μέσ’ ἀπ’
τὰ σύννεφα καὶ φώτιζε τὴν ἔρημη ἐξοχή.

“Επιτέλους φτάσανε σ’ ἕνα μικρὸ ἔλος. Ψυχὴ πουθενὰ. Μόνο
μερικά θατράγια ἀκουγόντουσαν καὶ τὰ καλάμια πού θροῖζαν
ἐλαφρά. Τὰ σάπια νερά, γεμάτα ἄγρια χόρτα καὶ θούρια γυά-
λιναν μαυριδερά κάτω ἀπ’ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Ὁ γέρος στάθηκε. Ὁ ἀέρας φυσοῦσε πρὸς τὴν ὄχθρα, τὰ σκυλιά
σώπασαν. Τότε, ἔβγαλε μὲ ἄργες κινήσεις τὸ σάλι του καὶ ξα-
φνικά τὸ τῦλιξε ὀλόγυρα στὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ.

—Μὴ φοβάσαι, μικρούλη μου, μὴ φοβάσαι...θὰ δῇς! θὰ δῇς!...

Μὲ τὰ χεράκια του εἶσι δεμένα. τρομαγμένο, σήκωσε τὰ μά-
τια του τὸ παιδί πάνω στὸν παποῦ του. Αὐτὸς προσπαθοῦσε νὰ
τὸ ξεγελάσῃ ἀκόμα μὲ γλυκόλογα. Ξαφνικά ὅμως τὸ γκρίζο
πρόσωπό του πήρε μιά ἄγρια, σκληρὴ ἔκφραση. Πάνω στοῦς
ἀδύνατους ὤμους τοῦ καχεκτικοῦ παιδιοῦ, ἔπεσαν θαρεὰ τὰ πε-
λώρια χέρια τοῦ γέρου. Τότε κέϊνο κατάλαθε μονομιάς, κυλί-
στηκε στὰ πόδια τοῦ δημίου του κι ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει κλαί-
γοντας μὲ λυγμοῦς.

—Παπού!... Παπού!... Μὴ, παπού!...

Ὁ γέρος, μὲ τὴν τρομερὴ ἀπόφασί του ζωγραφισμένη στὰ
μάτια του, τὸ ἀνασέκωσε. Τὸ παιδί, στὸν ἀπειρο τρόπο του,
σπασταροῦσε μέσα στὰ χέρια του, προσπαθώντας νὰ ἐλευθε-
ρωθῇ, νὰ γραπωθῇ ἀπὸ κάπου κι ὅλο ξεφώνιζε:

—Δὲν ἔκανα τίποτα, παπού, δὲν σοῦκανα τίποτα!

Ὁ γέρος ὅμως πατοῦσε τώρα μέσα στὸ θούρκο, ἀνάμεσα
στὰ καλάμια, ἐνῶ τὸ μικρὸ τὸν ἰκέτευε, προσπαθώντας νὰ φι-
λήσῃ τὰ ροῦχα τοῦ κακούργου.

“Επιτέλους ὁ γέρος ἔσκυψε. σκούνησε τὸ παιδί μέσα στὸ
σκοτεινὸ, μαῦρο νερό καὶ τὸ εἶδε νὰ σπάρταρὰ τρομακτικὰ. Λί-
γες φυσαλλίδες σκάσανε στὴν ἐπιφάνεια τοῦ θούρκου κι ὅτε-
ρα τὸ ὁρὸ κεφάλι μὲ τὰ λιγούστα μαλλιά ξαναφάνηκε φοικτό,
μὲ τῆς μαῦρες κοιλότητες τῶν ματιῶν καὶ τοῦ στόματος. Ὁ γέ-
ρος ἐνοιωσε τὰ δόντια του νὰ τρίζουν. Μ’ ἕνα μακισμένο γύ-
πημα ξαναβούλιαζε τὸ ἄμυχο κορμί πρὸς τὴν θάλασσά μέσα στὸ θούρ-
κο, ὅπως βουλιάζουν ἡ γυναῖκες τὴν φάκα μὲ τὸ ποντίκι στὸ
νερό! Σιγά-σιγά τὸ νερὸ ἔγινε πάλι ἥσυχο, τὸ παιδί δὲν σά-
λευε πειὰ κ’ ἡ τελευταῖες φυσαλλίδες σκάσανε στὴ μαύρη ἐπι-
φάνεια τοῦ νεροῦ...

Μοῦ τὸν ἔδειξαν αὐτὸν τὸν γέρο, στὸ φρενοκομεῖο, φρικτὸ
καὶ ἀπαίσιο, δεμένο μὲ τὸν ζουρλομανθῶα σφιχτὰ σ’ ἕνα σιδε-
ρένιο κάθισμα. Τὰ μάτια του, πεταγμένα κατακόκκινα ἔξω ἀπ’
τῆς κόγχες τους, λὲς καὶ παρακολουθοῦσαν ἀδιάκοπα μὲ ἀγω-
νία κάποιο τρομακτικὸ θέαμα. Οἱ ἀπαίσιοι μορφαμοῖ τοῦ μ’
ἔκαναν ν’ ἀνατριγιάσω. “Αν τὸν ἄφιναν μιά στιγμὴ λυτὸ, ὅπως
μοῦ εἶπε ὁ γιατρός, θάφεπτε ὅπου ἐθρίσκε νερό, γιὰ εἶχε πάν-
τα μπροστὰ στὰ μάτια του ἐκείνη τὴν φρικτὴ, τὴν ἀπειρογραπτὴ
εἰκόνα, καὶ ἔδωλε τῆς φυσαλλίδες κι ἄκουγε τὸν ρόγχο τοῦ
ἔγγονοῦ τοῦ, πού τὸν ἐπνίξε μέσα στὸ θούρκο, γιὰ ἕνα κομ-
μάτι μαῦρο ψωμί...

ΚΑ’Υ ΜΟΙ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

ΤΙ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΣΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΑΣ ΚΑΤΑ ΑΠ’ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΜΑΣ

(Δημοσιεύουμε σήμερα μερικές ακόμη ἀπὸ τῆς παθητικῆς
καντάδες τοῦ παλίου καλοῦ καιροῦ) :

ΑΧ ΠΩΣ ΠΕΡΝΟΥΣΑΜΕ

“Αχ, πὼς περνούσαμε χαριτωμένα
δίχως μαλώματα, δίχως ἰνᾶτια
πρὸς πρῶτα ποῦμαστε ἀγαπημένα,
μάτια μ’ ὀλόμυρα, γλυκά μου μάτια.
Ὡς καὶ τὸ γέλιο μας εἶχε γλυκάδα
καὶ κάθε μία μας γλυκεῖα ματιά
τόση ἐσκόρπιζε γύρω λαμπρόδα
τόση ἐσκόρπιζε γύρω φωτιά.
Τώρα ἀλλάξαμε, χάθηκε ἡ χάρις,
πάνε τὰ γέλια μας τὰ μαγευμένα,
θαρρεῖς ἡ κάρια μας τᾶχει παρμένα.
“Ὅλα μᾶς φαίνονται μπροστὰ μας μαύρα,
μοιάζει μὲ κόλασι δὴλ ἡ γῆ,
τὴν τόση ἐχάσαμε ποῦχαμε λαύρα,
τρώγει τὰ σπλάχνα μας κρυφὴ πληγὴ.
“Αχ! ἔλα, ἀγάπη μου, νὰ φιλωθοῦμε
καὶ δὲν ταιριάζουνε σὲ μᾶς ἰνᾶτια
ἔλα σὺν ἄλλοτε νὰ φιλωθοῦμε,
μάτια μ’ ὀλόμυρα, γλυκά μου μάτια.
“Ἐλα ὀλόμυρο, γλυκὸ μου ἀστέρι,
ἔλα νὰ ζήσουμε μαζί τὰ δυό,
ἔλα, ἀγάπη μου, νὰ γίνωμ’ ταῖρι
μαζὺ νὰ σβήσουμε κάθε καῦμό.

ΣΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟ

Στὸ Ζάππειο σὲ πρωτόεισα
κ’ ἔπειτα στὴν πλατεῖα
καὶ στὴν δεινροστοιχία
σοῦ εἶπα σ’ ἀγάπῳ.

Γιατὶ νὰ λησμονήσης
τὸν τῶσον ἔρωτά μας
πού μέσα στὴν καρδιά μας
ἀνθεῖ τῶσον καιρὸ;

Σὰν δνειρὸ ὄρωτο
ἐπρόβαλες μπροστὰ μου
καὶ ἀνθισε ἡ καρδιά μου
σὰν κρίνο δροσερό.
Καὶ τώρα πού τὴν πρώτῃ
ζωῇ μου ἐνθυμούμαι
κατὰκαρδὰ λυποῦμαι
καὶ κλαῖω καὶ θρηνῶ.

ΓΙΑ ΣΕ

“Αν παρήλθον οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι,
τῶν ἐρώτων πόθοι γλυκεῖς,
δὲν παρήλθον καὶ διώας οἱ πόνοι
τῶν θελῶν μας ἀγνώμων ψυχῇ.
Σὲ ἡγάπων, σὲ εἶδον, θεά μου,
καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐπέτα πρὸς σέ,
εἶσαι σὺ τὸ γλυκὺ δνειρὸν μου
κ’ ἡ καρδιά μου ἐσχίσθη γιὰ σέ.

Η ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ

Καρδιά μου μὴ μαραινέσαι
τοῦ κάκου θρηνεῖς
γι’ αὐτὴ πού κρυφοδέρνεσαι
καὶ τρέμεις δειλά.

“Απὸ καρδιάς κτυπήματα
δὲν νοιώθει γελά
κιθάρα γίνου θρύμματα
δὲν συγκινεῖς.

Καρδιά μου ἀπατήθηκες
μ’ αὐτὴν π’ ἀγαπᾶς,
μὲ γαλφιές σ’ ἐφύτευσε
μ’ ἀγάπη χολή.

Καὶ τὴν καρδιά μου λήστευσ-
ε μ’ Ἰούδα φιλί
ποτὲ δὲν ἀγαπήθηκες
τοῦ κάκου θρηνεῖς.
Μὲ γαλφιές, μὲ χάδια
καὶ ψευδοκτυποκάρδια
μιά ἀνοιξιάντικη θραυὰ
μοῦκλεψες ψεύτρα τὴν καρδιά.
Σὰν μοῦπες, καρδιοκλέφτες
καὶ τῆς ἀγάπης ψεύτρα
γιὰ ἴνα σοῦ θλέμμα χαρὰ
ἔσένα θ’ ἀγαπᾶς.

ΑΣΠΛΑΧΝΗ

Μηδ’ ὁ γέρον ποτὲ ξανανοιώνει
μὴ τ’ ἀπδῶνι τὸ ταῖρι τ’ ἀλλάσσει,
μὴ ἡ καρδιά δυὸ φορὲς θ’ ἀπάσῃ,
μὴ θὰ ζήσῃ κανεῖς δυὸ φορὲς.
Σὰν τὴ σπῖθα π’ ἀνάθει καὶ σθῆναι
καὶ τὴν τέφρα τῆς μόνον ἀφίνει,
ἔτσι κι ὁ ἔρως σὲ μὲ θὰ νὰ μείνῃ,
ὥστε νάθῃ ἡ ἀθάνα ψυχὴ.
Τότε, τότε σκληρὰ θὰ νὰ κλαύσης,
σὰν ἴδῃς πὼς γιὰ σένα πεθαῖνα,
σὰν ἴδῃς τὸ θαμβάκι θαλμένο
εἰς τὸ στόμα μ’ ἐπᾶνω τ’ ὠχρό.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ MONTAIN

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Μ.

Μία ἀπὸ τῆς πλέον ἐλκεντὲς παρεπιδημοῦσες, τῆς ὁποίας ἡ παρο-
ντὴ τις πένεσα εὐφραδῆς, ὁμορφιάς καὶ κομψότητος. Παρ’ ὅλην τὴν
ἀγλήν, πού τὴν περιβάλλει, λόγῳ ὁμογενείας, ὁμοειδήτος, μορφώσεως,
περιουσίας, εἶνε ἀπλοιστάτη, συμπαθεστάτη καὶ ἀφελής, χωρὶς ἐλαχί-
στην ἄνση ἐπιτασίως καὶ ὕψους κομικοῦ οἰοντισμοῦ, πὺ ἐπικρατεῖ στοῦς
κοσμικοὺς κύκλους.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—“Ὁμοιον ἦδη αἱ δεξιότητες τῆς χειμερινῆς εποχῆς, ὅχι μόνον ἐνο-
ρίτερα παρὰ ποτὲ, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ διακοποῦν, ὅπως συνήθως.

—Κατὰ Πέμπτην παρατίθενται γεύματα καὶ ἐπακολοθοῦν ἐσπερί-
δες κατὰ μικροῦς φιλικῶς κύκλους παρὰ τῇ κ. καὶ τῇ κ. Παπαστράτου.
—Μαστίχα παρετέθη παρὰ τῇ κ. καὶ τῇ κ. Μ. Ἐμπειρίκου, σὲ δι-
γμήθων κύκλον κεκλιμένον, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπινόδου των ἐκ
Παρισίων.

—Μεταξὺ τῶν κομῶν, κομψότερα αἱ κ. κ. Σεργίου, ὁμοειδήτος,
μὲ φόρεμα ἐξαιρετικῶς σῶν, σὲ χρῶμα μαρρόν - κλαῖο, καὶ ἡ κ. Ζαῖνη.

—Παρίσαντο : Ἡ κ. Καλ. Καραπάνου ὁμοειδήτος μὲ φόρεμα σῶν
καὶ καπέλλο ἀξιοσημειωτῆς μαεστρίας, ἡ κ. Ἐλ. Σταῖκου, ἡ κ. Ἀθα-
νασιάδου, ἡ κ. Ράλλη, ἡ δὲς Μίκα Σκουζέ, ἡ δὲς Μελισσηνοῦ, ἡ δὲς Ἀ-
ρβαντινῆς, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀδελφῶν, ὁ κ. Θεοχάρης, ὁ κ. Ἀραβαντινός.
—Δεξιότητες - μπιρὶς παρὰ τῇ κ. καὶ τῇ κ. Δ. Ζαφειροπούλου.

—Σ’ ἕνα θαυμάσιο πλαίσιο, ὀλίγα τραπέζια μπιρὶς. Παρίσαντο αἱ
δινάτατα μπιρὶς-στρία : Δὲς Δένα Ἀλ. Σκαναθὶ μὲ μπλέ - γαυ-
feuille ἔστρα - σῶν, ἡ δὲς Λίξη Ἀναστροπούλου μὲ βέρ - ὀλίβ καὶ ζῶνι
καὶ λουλοῦδι ὀρς - μωβ, ἡ δὲς Δένα Νικολαΐδου μὲ μπλέ - βέρ καὶ χαρι-
τωμένη καπ ἀπὸ ρενάρ γαυ, ἡ δὲς Μικὲ Ζαφειροπούλου πρὸς ὁμορφῃ,
μὲ κλοκὲ - μιορντὸ σὲ κούπ ἐξασία.

—Καὶ οἱ παρτεναῖοι των κ. κ. Σκαναθῆς, Μελᾶς, Γ. Νικολαΐδης, Γ.
Ἀναστροπούλου.

—Σημειώνοντες δύο ἀπὸ τῆς θαυμασιώτερες ἐμφανίσεις : Ἡ κ. Νι-
κολαΐδου, μὲ μπλέ - πορσελαιν καὶ
καπ συντονισμένη ἀπὸ ρενάρ ὁμοί-
ομορφῃ, ἡ δὲς Δ. Φορῶσι μὲ βε-
λοδο βέρ - ὀλίβ.

—Ἐξακολουθοῦν αἱ κατὰ Τε-
τάρτην τελεποῖσαι εἰς τὸ Τέννις.

—Μεταξὺ τῶν παρευθεσῶν
τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην, αἱ κ. κ.
Ἀπέρην, Μπουτῆ, Κ. Ζαφίρη, Γ.
Χωρέμη, ἰδιότυπη καὶ κομψοτάτη.
Τὸ ἀνωτέρω γαυροῖν κυριῶν, —
μορφήματα σὲ τύπο ἀπὸ ὅσο καὶ
κομψὸ — συνεληφθέντες μὲ τὰς κ.
κ. Ἀρβαντινῆς, Ἀργυροπούλου, Μά-
σα, Μελᾶ καὶ Χωρέμη.

—Παρετέθη γεῦμα τὴν παρελ-
θοῦσαν Πέμπτην παρὰ τῇ κ. καὶ
τῇ κ. Σεργίου.

—Παρεκάθησαν ὁ κ. καὶ ἡ κ.
Ἐσπεριῶν καὶ ἡ κ. Μαξίμου, ὁ
ἑμπειρίκος καὶ ἡ κ. Τσαλδάρη, ἡ
κ. Τζίνα Καλογεροπούλου, ὁ κ. Μά-
σας κλπ.

—Πρόγευμα, ἐπίσης τὴν παρελ-
θοῦσαν Πέμπτην, παρὰ τῇ ἐπιτε-
τραμμένῃ τῆς Τσεχολοδοκίας καὶ
τῇ κ. Βίσεκ.

—Παρεκάθησαν ὁ κ. καὶ ἡ κ.
Γ. Πεσμαζόγλου, ὁ ἐπιτετραμμένος
τῆς Ἰαπωνίας καὶ ἡ κ. Ράνιον κλπ.

Η ΜONTAIN



Ὁμοιότητα μοτίφ, κατάλληλο γιὰ γαυρῶν μακισμῶν, πετρερεθῆκες
πετρερεθῆκες παιδιῶν κλπ. Κεντρίται μὲ ἀπὸ κοτόν - περλέ, σὲ χρῶμα καφέ
γιὰ τὸ μῶλο, μπλέ γιὰ τὴν μπλούζα, γαυ γιὰ τὸ παντελόνι, καφέ γιὰ τὸ
καπέλλο καὶ τὰ τσόκα, πράσινα γιὰ τὰ δένδρα καὶ ἄσπρο γιὰ τῆς χήνας

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Μελαχροῖν ἡ ν Πειραιώτισσαν.

—“Ἐνα καλὸ κόκκινο γιὰ τὸ πρόσωπο δὲν κατα-
στρέφει ποτὲ τὸ δέρμα, φθάνει τὸ θράβυ νὰ τὸ
βγάξετε μὲ μιά λουσιὸν ἢ μιά κολ-κρέμ. Γιὰ τὸ

δύκο σας δέρμα σὰς συνιστᾷ τὸ κομπᾶκτ Mystikum τοῦ Scherk
σὲ ἀπόχρωσι orange. Τὰ θελοῦδα θὰ φορεθοῦν πολὺ φέτος.
Πικρὰ μὲ ν ἡ Ἐ λ λ η ν ἰ δ α—“Απὸ τὰ γραφόμενά
σας δὲν μποροῦ νὰ καταλάβω οὔτε τί εἶδους εἶνε τὰ σημάδια
σας, οὔτε ἀπὸ τί προέρχονται. Ἀλειφετε τὰ πόδια σας μὲ τὸ
ἔξης ὕγρο:

Eau oxygénée 20 gr.
Teinture de benjoin 5 »
Huile d'amandes douces 100 »

Ματωμέ ν ἡ Κ α ρ δ ι ᾶ—Καὶ σὲ σὰς συνιστᾷ γυναι-
στική καὶ ἐλαφρὲς ἐντριβὲς μὲ θούτου κακάο. Τῆς ἀσκήσεις
πὺ ἀναπτύσσουσιν τὸ στήθος θὰ τις θῇτε σὲ προηγούμενα φύλ-
λα τοῦ «Μπουκέτου».

Σ. Μυλωνᾶν, Πειραιᾶ.—Γιὰ τὰ μαλλιά σας σὰς συνιστᾷ
νὰ κάνετε φριεῖον μὲ τὸ ἔξης ὕγρο:

Alcool camphré 100 gr.
Essence de terebenthine 25 »
Ammoniaque 3 »

Χρησιμοποιεῖτε τὸ μακρυὰ ἀπὸ ἀναμμένη φωτιά. Ἀπαραίτητο
εἶνε καὶ τὸ καθημερινὸ μασσᾶς στῆς ρίζες τῶν μαλλιῶν ἐπὶ 5—
10 λεπτά.

Μαίρη ν, Ἐνταῦθα.—Γιὰ νὰ καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας
χρησιμοποιήσετε τὴν ἔξης συνταγή:

Alcool camphré 60 gr.
Eau de roses 40 »
Cire blanche 12 »

Ὡς κρέμα γιὰ τὸ θράβυ χρησιμοποιεῖτε τὴν ἔξης:

Eau de roses 40 gr.
Cire blanche 12 »
Suc d'oeignons de lys 8 »
Teinture de benjoin 4 »
Sulfate d'alumine 2 »

Χρησιμοποιεῖτε ἐναλλάξ τὸ ὕγρὸ καὶ τὴν κρέμα. Ὡς πούδρα νὰ
μεταχειρίζεσθε τὴν Mystikum τοῦ Scherk σὲ χρῶμα rachel, ἂν
εἴθετε καστανή, ἢ naturelle, ἂν εἴθετε ξανθὴ. Γιὰ τὰ μαλλιά χρη-
σιμοποιήστε τὴν συνταγὴ πού δίδω παραπάνω εἰς τὸν κ. Σ.
Μυλωνᾶν. Στὰ ἄλλα σας ἐρωτήματα θὰ ἀπαντήσω προσεχῶς.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Ἰ θ ᾶ ν α ν, Ἀθηνᾶν.—Γιὰ νὰ φύ-
γῃ τὸ μαύρισμα τοῦ ἡλιοῦ, σὰς
συνιστᾷ τὸ ἔξης πολὺ ἀφελὲμο
κατάπλασμα. Χτυπᾶτε τὸ ἀσπρά-
δι ἑνὸς αὐγοῦ, προσθέτετε ἕνα
τέταρτον τοῦ κουταλιοῦ τοῦ κα-
φέ σπύρι σὲ σκόνῃ, ἕνα κουτα-
λάκι ὀρόρακα, λίγη πέτσα ἀπὸ νά-
λα καὶ μὲ τὸ μίγμα αὐτὸ ξεπλέ-
νετε τὸ πρόσωπό σας. “Ὑστερα
ἀπὸ δυὸ-τρὲς ὥρες ξεπλένεσθε
μὲ χλιαρὸ νερό. Τὸ ἴδιο κατὰ-
πλάσμα θὰ σὰς ἀφελήσῃ πολὺ
καὶ γιὰ τῆς ρυτίδες, ἂν κι’ ἐκεῖ
πρὸς ἀποτελεσματικὸν θὰ εἶνε νὰ
ἐπιβάλλετε στὸν ἑαυτὸ σας νὰ
μὴν ἱσαρώνετε τὰ φρύδια σας.

Τὸ μόνον ἀποτελεσματικὸν ἀντι-
δραστικὸ γιὰ τῆς μασαῶν εἶνε
τὸ Ὀφιορρο. Ἐπειδὴ ὁμοῦς κοσπ-
ζεῖ κάτωξ ἀκριβῶς, μπορεῖτε νὰ
χρησιμοποιήσετε καὶ τὴν ἔξης
συνταγή:

Eau de Cologne 90 gr.
Teinture de Belladone 15 »

Τὸ πρόσωπό σας νὰ τὸ πλένε-
τε μὲ νερὸ χλιαρὸ, σὲ ὅποιον ἔ-
χετε σπύρι λίγο λευκόν. Ἀλλὰ
αὐτὸ, μόνον ὅταν ἱδρώνετε πολὺ.
Γιὰ τὰ χεῖλη χρησιμοποιήστε τὴν
ἔξης ἀλοιφή:

Cine vierge 10 gr.
Essence de benjoin 4 »

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ



Ο ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο Φράνς 'Ανσέλιμο, ύπαιθρος τύπος, που παρουσιάζεται ως κινηματογραφικός αστέρας, προσπαθεί να μπλέξει στα δίχτυα του την Λουκιανή, τη σύζυγο ενός περιφημού θαυμαστοποιού, του 'Αρχοντος του Μυστηρίου, όπως τον λένε, ο οποίος, με τα καταπληκτικά πειράματά του, έχει αναταράξει το Παρίσι. Η Λουκιανή, αν και λατρεύει τον σύζυγό της, θυμώνει κάθε τόσο μαζί του, γιατί νομίζει πως την παραμελεί προς χάρη της τέχνης του. Και για να τον εκδικηθεί, πηγαίνει μία βραδιά μαζί με τον 'Ανσέλιμο σε ένα χορευτικό κέντρο. Φεύγοντας από εκεί, ο 'Ανσέλιμο την βάζει σε ένα αυτοκίνητο, για να την πάει στο σπίτι της. Μά όταν εκείνος μένει μόνος, βλέπει μπροστά του μία ψηλή, μελαγχρόνη γυναίκα, γνωστή του, χωρίς άλλο, από το παρελθόν, η οποία του λέει απειλητικά τις λέξεις: «Σε έχω γοητεύσει και φεύγει. Ο 'Ανσέλιμο διευθύνεται κατόπιν προς το σπίτι του, μα στο δρόμο έχει την εντύπωση πως κάποιος, που δεν τον βλέπει, τον παρακολουθεί κατά πόδας. Γυρίζει και κοιτάζει δεξιά κι 'αριστερά, μα δεν βλέπει γύρω τίποτε το ύπαιθρο. Φτάνει τέλος στην πολυκατοικία, όπου μένει. Μα καθώς ανεβαίνει στο διαμέρισμά του, πάντοτε στα χέρια, έπειτα από ένα επεισόδιο, μ' έναν σκάνδαλο του, τον καλλιτέχνη του μιούζικ - γάλ Κάρλιο. Τον χτυπάει άσχημα κι' ο Κάρλιο του φωνάζει πως θα τον εκδικηθεί άγρια. Τέλος ο 'Ανσέλιμο μπαίνει στο διαμέρισμά του κι' εκεί βρίσκει μία επιστολή, που τον αναταράσσει και τον πλημμυρίζει από φόβο. Παίρνει την επιστολή αυτή και πηγαίνει στο γραφείο του, όπου έμπορος μαργαριτών, του Ζακινθό, με τον οποίο είχε άλλοτε ύπαιθρο συναλλαγές. Μόλις διαβάζει ο Ζακινθός την επιστολή, τρομοκρατείται κι' αυτός. Σε λίγες μέρες ο 'Ανσέλιμο λαβαίνει και δεύτερη απειλητική επιστολή κι' έπειτα απ' αυτήν αποφασίζει να εγκαταλείψει το Παρίσι. Καθώς λοιπόν κάνει έξοδό του, η οποία του λέει ότι είχε προδόνει τον σύζυγό της, τον ακολουθούν και του έμπιστούτα τα χρήματά της, τα κοσμήματά της, άξιας μισού εκατομμυρίου περίπου φράγκων, και φεύγει. Μα ξεναγούμενος στο ξενοδοχείο της, η Λουκιανή συμφιλιώνεται με το σύζυγό της και άμέσως τρέχει πάλι στο σπίτι του 'Ανσέλιμο, για να ξαναπαρή τα κοσμήματά και τα χρήματά.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Δεν θέλετε να μου επιστρέψετε τα κοσμήματά μου και τα χρήματά μου; φώναξε η Λουκιανή έξαλλη.

—Όχι, περισσότερα μου!... απάντησε ο 'Ανσέλιμο με το ίδιο άπαχικό ύφος. Χίλιες φορές, όχι!...

—Κύριε, θα μου τα επιστρέψετε!... Κι' άμέσως μάλιστα!...

Υπήρχε μία τέτοια φοβέρα μέσα στα μάτια της Λουκιανής, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, ώστε ο 'Ανσέλιμο διάσπασε ν' άλλη λέξη ύφος και να της απάντηση:

—Μα πως θέλετε να σας τα επιστρέψω;... Τα χρήματά τα κατέθεσα στην Τράπεζά μου... Όσο για τα κοσμήματά, τα πήγα στον αδαμαντοπώλη μου και τον παρακάλεσα να εκτιμήσει την αξία τους... Ξέρετε, εγώ δεν κρατάω κανένα πολύτιμο αντικείμενο στο σπίτι μου.

—Μα θα πήρατε άσφαλώς απόδειξη από τον αδαμαντοπώλη σας ότι του καταθέσατε τα κοσμήματά μου.

—Όχι!... Δεν έπηρεξα... Για ποιά λόγο;... Ο αδαμαντοπώλης μου είναι τίμιος άνθρωπος.

Η Λουκιανή, τρέμοντας από τη μανία της, φώναξε:

—Είσ' ένας ψεύτης!... Και κάτι χειρότερο ακόμα!... Δεν κατέθεσες τα χρήματά μου στην Τράπεζα, γιατί σου τα έφερα στις πέντε και στις τέσσερες κλείνουν όλες η Τράπεζες... Έπειτα δεν αφήνουν κοσμήματα, χωρίς να πάρουν απόδειξη!... Τα έχεις ακόμα, και τα κοσμήματά και τα χρήματά, εδώ!...

Η ακρίβεια των σκέψεων της Λουκιανής, έκανε έξω φρενών τον 'Ανσέλιμο. Έχασε πια κάθε επιφύλαξη και με την πραγματική φωνή του, την σκληρή και κάπως στριγγή, φώναξε:

—Ε, λοιπόν!... Ναι, τα έχω!... Τα έχω εδώ!... Και τα κρατάω... 'Αμ' τι φαντάσθηκες λοιπόν, μικρούλα μου;... Ότι θα σου έκανα τον καθολικό και θάγαγα τον καιρό μου και το χρήμα μου, χωρίς να κερδίσω κι' εγώ τίποτα;

Η Λουκιανή ένοιωσε την άγανάστη της να της παγώνει τα δόντια. Την είχε πιάσει ένας τέτοιος θυμός, ώστε δεν μπορούσε να συγκρατηθεί πια.

—Α! έτσι;... Έ τότε, μόλις φύγω από δω, θα πάω κατ' ευ-



Της έπιασε με δύναμη το χέρι και της φώναξε...

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝΩ

Πηδαν στο αστυνομικό Τμήμα της συνοικίας.

Ο 'Ανσέλιμο της απάντησε στην αρχή μ' ένα διαπεραστικό γέλιο. Έπειτα της έπιασε με δύναμη το χέρι και της φώναξε άγρια:

—Μα όχι, κούκλα μου, δεν θα πιάς... Γιατί θα γίνω ανάκρισι κι' ο σύζυγός σου θα μάθει άμέσως, ότι εδώ και τρεις μήνες με θέλεις κρυφά στον κινηματογράφο και στα ντάνσιγκ... Θα πάω ακόμα ότι σε είχα κάνει έρωσμένη μου κι' ότι έρχοσουν συχνά και στο σπίτι μου... Αυτά που μου έδωσες πρό όλην, δεν θα τα ξαναπαρή... Μπορείς να τα περάσεις στη μερίδα των ζημιών... Άλλοιώς ο σύζυγός σου θα τα μάθει όλα... Κι' αυτό θα είναι ακόμα χειρότερο για σένα... Και τώρα, να ή πόρτα! Φύγε!...

—Όχι, δεν θα φύγω! οβρλιάζε η Λουκιανή. Ούτε λογαριάζω καθόλου τις φοβέρες σου!... Θέλω τα κοσμήματά μου!... Και θα μου τα επιστρέψεις άμέσως!... Μη νομίζεις ότι θα με τρομάξεις με το σύζυγό μου!... Έ λοιπόν! Θα πάω να το πάρω από το σπίτι μου... Αυτά που μου έδωσες στην αστυνομία!... Και... και... Η λύσσα έπινε την φωνή της...

Στάθηκε, λαχάνιασε μερικές στιγμές, κι' έπειτα εξακολούθησε:

—Σου δίνω δυο λεπτά προθεσμία για να μου επιστρέψεις τα κοσμήματά μου και τα χρήματά μου!... Άλλοιώς, φυλάξου!... Μ' άκου;... Κλέφτη!... Κλέφτη!... Κλέφτη!...

Η Λουκιανή φώναζε μ' όλη την δύναμή της κι' ήταν ένδοξο να την ακούσουν από τ' άλλα διαμερίσματα.

Γι' αυτό, τόσο από φρόνησι, όσο και για να την ειρωνευτεί, ο 'Ανσέλιμο άνοιξε το φωνογράφο του κι' έβαλε μία πλάκα. Έπειτα από μία στιγμή, το ηχητικό άρχισε να παίζει το ταγκό «Καλημέρα, Κυρία...» που έρέθιζε τον άσπαστο καλλιτέχνη Κάρλιο όσο κι' ο δίσκος με τα προστάγματα της γυναικωτικής.

—Τα κοσμήματά μου!... Το χρήμα μου!... οβρλιάζε η Λουκιανή.

Κι' η φωνή της σκέπαζε το θόρυβο του φωνογράφου. Καγγαζόντας ο 'Ανσέλιμο, άρχισε να χορεύει μόνος του ταγκό. Τότε στο κατακόρυφο της όργης της, η Λουκιανή άρπαξε ένα μεγάλο μπρονζένιο χαρτοκοπτήρα που θριασκόταν άπάνω στο τραπέζι κι' όρμησε εναντίον του 'Ανσέλιμο, με το χέρι της υψωμένο, άσυγκρατητη, τρομερή!...

III

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

Το ίδιο εκείνο βράδυ, ο αγαθός καλλιτέχνης του μιούζικ

γάλ Κάρλιο, που καθόταν κάτω ακριβώς από το διαμέρισμά του 'Ανσέλιμο, ξαναγύρισε νωρίς στο σπίτι του, μαζί με τις δυο μικρές του κόρες, την Κατερίνα και τη Λουίζα, που τις είχε πάει στο σπίτι ενός συναδέλφου του για ν' ακούσουν ένα ραδιοφωνικό κονσέρτο. Τις έβαλε να πλαγιάσουν κι' αφού τις καληνύγτισε, έκλεισε σιγά την πόρτα της κάμαρής τους κι' αποσύρθηκε στην τραπεζαρία για να καπνίσει την πίπα του.

Κάθισε μπροστά στο τραπέζι, άναψε την πίπα και θυσιάζοντας σε σκέψεις. Έπειτα από λίγες μέρες, το παρθεναγωγείο, από όπου ήσαν οι κόρες του, θ' άνοιγε πάλι κι' οι μικρούλες θα ξαναγύριζαν σ' αυτό... Εκείνος πάλι θα πήγαινε στο Μπουάτι, όπου θα τραγουδούσε όλη την προσεχή εβδομάδα. Δεν μπορούσε να μην πάει... Γιατί άλλοιώς, πως θα πλήρωνε το μνηνικό της γυναίκας του που ήταν άρρωστη σ' ένα σανατόριο; Μία φορά

είχε στείλει τα χρήματά με καθυστέρηση τριών ημερών και λίγο έλειπε να τη διώξουν τη δυστυχισμένη... Ήταν περίφημο το σανατόριο αυτό, μα σκληρό στα χρηματικά ζητήματα.

Κι' ο καλός Κάρλιο άρχισε να κάνει από μέσα του τους λογαριασμούς του: 'Αν δεν του συνέβαινε καμιά άναποδιά, είχε μπροστά του αρκετά συμβόλαια, για να τα θγάλη πέρα επί τρεις μήνες... Αυτό το επιπλωμένο διαμέρισμα στο οποίο έμενε, του στοιχίζε βέβαια πολύ, από τότε που η γυναίκα του είχε φύγει... Τρία δωμάτια ήταν γι' αυτόν πολλά, μόνος του καθώς ζούσε, αφού η κόρες του πολύ σπάνια έβγαιναν από το παρθεναγωγείο... Μα δεν μπορούσε να τ' αφήσει, γιατί η γυναίκα του ήταν ένδοξο να στενοχωρηθεί στο σανατόριο και να πάει να περάσει μερικές ημέρες κοντά του...

Ω! αν ήθελε ο πεθερός του, ένας πλούσιος έμπορος σιδηρικών του Βίρ, να τους βοηθήσει λιγάκι... Μα δεν μπορούσε να γονέει το ότι η κόρη του είχε παντρευτεί ένα απλό τραγουδιστή... Η πεθερά του μόνο έστελνε που και πού μερικά δώρα στις κόρες του.

Δεν ήτανε ζωή αυτή!... Να κάθεται αιώνας σ' αναμμένα κάρβουνα με την ιδέα ότι θα σου συμβεί κάποιο άτύχημα που θα σ' εμποδίσει να δουλέψεις.

Έπειτα από δέκα λεπτά, οι ένοικοι της πολυκατοικίας, άκουγαν τον Κάρλιο σκυμμένο πάνω απ' το κεφαλόσκαλο του τετάρτου πατώματος, να φωνάζει με όλη του την δύναμη:

—Βοήθεια!... Έλάτε γρήγορα!... Βοήθεια!...

Έκείνη την ώρα, όλοι σχεδόν οι ένοικοι έλειπαν στις δουλειές τους, στα διάφορα μιούζικ-γιάλ. Ούτε μερικοί, των οποίων τα νούμερα τελείωσαν πολύ νωρίς, είχαν κιόλας επιστρέψει.

Ένα σωρό πόρτες άνοιξαν στο κάθε πάτωμα... Πρόσωπα τρομαγμένα παρουσιάστηκαν σ' αυτές. Ο θυρωρός, ο μπάρμπα-Λανσάρντ, άρχισε ν' ανεβαίνει τρέχοντας επάνω.

Στη σκάλα, πολλοί άλλοι ένοικοι ένωθηκαν μαζί του, ο Μπουατιέ, ο Μαρσέλο, ο Τζόν, η αδερφή Μπουλφοντ...

Όταν έφτασαν στο τέταρτο πάτωμα, έβρισκαν τον Κάρλιο άκουμπωμένο στον τοίχο, με το πρόσωπό του θανάσιμα χλωμό να κυττάει με φρίκη το δεξί του χέρι που ήταν λερωμένο από ένα υγρό κατακόκκινο.

Μόλις τούς είδε, τραύλισε:

—Πρό όλην ώρα άκουσα φιλονεικίες στο διαμέρισμά του 'Ανσέλιμο... Άκουσα τη φωνή του και τη φωνή μιάς γυναίκας... Κι' έπειτα το φωνογράφο... Και κατόπιν μία δυνατή πινυμένη κραυγή που κατέληξε σε ρόγχο!... Τότε ανέβηκα επάνω... Η πόρτα ήταν άνοιχτη... Μπήκα μέσα και φώναξα... Κανένας δεν μου απάντησε... Καθώς στρίχτηκα άπάνω στο τραπέζι, ένοιωσα πως άκουμπόσα το χέρι μου σ' ένα πράγμα υγρό... Νά, κυττάχτε... Τότε, φοβήθηκα... Βγήκα πάλι έξω κι' άρχισα να φωνάζω...

Ο θυρωρός μπάρμπα-Λανσάρντ, ένας γέρος απ' την Ψωδερνή, δεν ήταν απ' τους ανθρώπους που ταράζονται εύκολα.

—Πρέπει να δούμε!... Πρέπει να δούμε!... είπε.

Και πήγαν μέσα.

Το μικρό διαμέρισμα φαινόταν άδειο. Επάνω στο τραπέζι, στις καρέκλες, καταγής, υπήρχαν κόκκινες κηλίδες.

—Κύριε 'Ανσέλιμο!... Κύριε 'Ανσέλιμο!... άρχισε να φωνάζει ο μπάρμπα-Λανσάρντ.

Καμιά απάντηση δεν τάρανε τη σιωπή...

Πήγαν στην τραπεζαρία, στην κρεβατοκάμαρη: Κανείς.

—Θα είν' εδώ ίσως, είπε ο θυρωρός.

Και πήγε προς τη σιδερένια πόρτα του παλαιού χρηματοκιβωτίου που χρησίμευε τώρα ως πόρτα της γκαρντερόμπας του 'Ανσέλιμο.

Στο έσωτερικό, υπήρχε φως. Διάκριναν μ' αχνή φωτός, κι' έ-
τω από την πόρτα.

Το κάκου ο Λανσάρντ προσπάθησε ν' ανοίξει αυτή την πόρτα, που είχε κλειδωνιά και σύρτη ασφαλείας. Ήτανε γερά κλεισμένη. Ο Μαρσέλο θώθησε με όλη του την δύναμη. Μα το κάκου...

Άρχισαν να ψάχνουν να βρουν τα δυο κλειδιά, μα δεν τα έβρισκαν πουθενά... Έξ' άλλου, τα ίχνη του αίματος τους έκαναν να τα χάνουν...

Ο Λανσάρντ χτυπούσε με δυνατές γροθιές στην σιδερένια πόρτα, φωνάζοντας:

—Κύριε 'Ανσέλιμο... Κύριε 'Ανσέλιμο...

Μά τίποτε, τίποτε...

Έκείνη τη στιγμή, ο Νταρμπουάν, ο «συμβολαιογράφος», παρουσιάστηκε με το σακκάκι του από άπλαγκά και με την άσπρη γραβάτα του, λαχανιασμένος γιατί είχε ανέβει τις σκάλες, τέσσερες-τέσσερες.

—Μα τί συμβαίνει;... Τί είναι;... ρώτησε.

Το έδωσαν θιαστικές εξηγήσεις και τον ρώτησαν αν ήξερε που θριασκόντουσαν τα κλειδιά... Του είπαν ότι ίσως ο κ. 'Ανσέλιμο ήταν άρρωστος μέσα κι' έπρεπε να τον βοηθήσουν.

Μα του κάκου κι' ο Νταρμπουάν έψαξε κι' αυτός μέσα σ' ολόκληρο το διαμέρισμα. Έλεος είπε:

—Ο κ. 'Ανσέλιμο δεν τα χωρίζονταν ποτέ... Τα είχε επάνω του πάντοτε... Καί, θα θυμάστε, κύριε Λανσάρντ, ότι άξιώσε να του δώσετε και τα δεύτερα κλειδιά που συνηθίζετε να κρατάτε σεις... Είχε τη μανία να φοβάται μήπως τον κλέψουν... Αυτά τα δεύτερα κλειδιά, όπως και τ' άλλα, θριασκόντουσαν πάντοτε μέσα στο πορτοφόλι του ή σε μία από τις τσέπες του...

—Τότε, κλεισθήκε ο ίδιος μόνος του εκεί μέσα! είπε ο Λανσάρντ.

—Όχι! Δεν μπορούσε να το κάνει αυτό! παρατήρησε ο Νταρμπουάν. Δεν μπορεί κανείς ούτε ν' ανοίξει, ούτε να κλειδώσει την πόρτα αυτή από μέσα... Γιατί τον καιρό που ήταν εδώ γραφεία, είτε γιατί δεν ήθελαν να φαίνεται από την πόρτα της κλειδωνιάς τι γινόταν μέσα σ' αυτό το δωμάτιο, είτε για οποιοδήποτε άλλο λόγο, κόλλησαν από μία πλάκα μεταλλινή από μέσα, στην καθεμία από τις δυο κλειδωνιές.

—Τότε δεν είν' κανείς μέσα... Ο κ. 'Ανσέλιμο, θγαίνοντας έξω, θα έβλεπε να σήσει το φως... Αυτό είν' όλο.

—Μα αν δεν είνε μέσα σ' αυτό το φωτισμένο δωμάτιο, τότε πού είνε;

Γκέλη τη στιγμή, άκούστηκαν θήματα θαρεία και ψιθυρίσματα στις σκάλες. Δυο παθλητάι αστυνομικοί ανέβαιναν επάνω. Τους είχαν φωνάξει ενώ περνούσαν έξω από το σπίτι.

Ο ένας τους χλωμιάσε, μόλις είδε τα ίχνη του αίματος. Ο άλλος άκουσε τη δήληση του θυρωρού, κυττάζε ασηπρά τον Κάρλιο κι' έπειτα είπε:

—Θα έπρεπε ν' ανοίξετε άμέσως απ' την πόρτα... Είπατε πως ο κ. 'Ανσέλιμο σεν ζήκε καθόλου έξω;... Πώς είνε μέσα στο σπίτι...

—Ναι, βέβαια... Έπείστρονε προ μισής ώρας... απάντησε ο θυρωρός. Είνε ίσως εκεί μέσα...

—Τότε πως έκλεισε την πόρτα, αφού, όπως λέτε, η πόρτα αυτή δεν κλείνει παρά μόνο απ' έξω;...

—Δεν έχει σημασία... Πρέπει να δεθαιώ-
θοιμε...

—Στείλτε να φωνάξετε έναν κλειθροποιό... Να τον ξυπνήσουν στην ανάγκη... Να του πουν πως τον θέλει η αστυνομία... Νάρθη άμέσως!... Εγώ πάω να τηλεφωνήσω...

Έχετε τηλέφωνο δώ πέρα;

—Ναι, στο θυρωρείο.

Πέρασαν είκοσι λεπτά οδυνηρής άναμονής μέσα στο διαμέρισμα που ήταν γεμάτο σιωπή και τρόμο. Κανένας δεν κουνιόταν... Κανένας δεν σάλευε...

Οι ένοικοι που γύριζαν από τις δουλειές τους, μαζεύνονταν κι' αυτοί κοντά στους άλλους στο κεφαλόσκαλο, όπου με σιγαλή φωνή τους έκαναν ενήμερους της καταστάσεως.

Ο αστυνομός κι' ο κλειδαράς έφτασαν συγχρόνως.

Σωθές ήταν ένας φαλακρός άνθρωπος, γκρίζος, του οποίου τα μάτια ανοιγόκλειαν πίσω από τα ματωμένα του. Φορούσε σακάκι πολύ μακρύ και γάντια γκρίζα.

—Πρέπει ν' ανοίξουμε άμέσως, είπε... 'Αν δεν είνε τίποτε σ' αυτή την κάμαρη, θα ψάξουμε άλλο... Βιάσου, κλειδαρά!

Ο κλειθροποιός, ένας κολοσσός με κόκκινο πρόσωπο, και με άσπρα μαλλιά, που μύριζε κρασί, σιδερικά και ιδρώτα, έβγαλε κι' αυτός τα γυαλιά του και κυττάζε την κλειδωνιά και το σύρτη.

—Είνε αδύνατον ν' ανοίξουμε αυτήν την κλειδωνιά και το σύρτη... Πρέπει να τ' σπάσουμε όλα...

Όχι μόνο τα έσπασαν, αλλά αναγκάστηκαν να γκρεμίσουν κι' ένα κομμάτι του τοίχου.

Τέλος η πόρτα υποχώρησε...

Όλοι είδαν τότε τον 'Ανσέλιμο, που κοιτόταν καταγής από την άριστερα μεριά, με το πρόσωπο πελιδνό...

Τα άσπαστα μάτια του, φαινότουσαν σαν να κυττάζαν ένα ξόλινο κουτί, που ήταν κοντά του, επάνω στο παρτέρι. Το δεξί του χέρι με το δείκτη τεταμένο έδειχνε καθαρά αυτό το κουτί...

Ένα σκίσιμο στο σακάκι του, στη ράχη, με αίμα πημένο, έδειχνε το μέρος της θανάσιμης πληγής.

Πλάι του, επάνω στον τοίχο, υπήρχε ένας χαρτοκοπτήρας, του οποίου η άσπασμένα λεπτά ήταν σαν ακουριάσμενη.

Άσφαλώς, αυτό ήταν το όπλο του εγκλήματος.

Φωνές φρίκης άκούστηκαν... Πολλές από τις γυναίκες φαινότουσαν έτοιμες να λιποθυμήσουν.

(Ακολουθεί)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΟΥΝΙΤΗΣ

Πώς γλύστρησε ως το Μπακλά - Ότου, όπου τοποθετήθηκε Άρχιεπισκοπικός Έπαρχος, ο Βησσαρίων Καμφορός, που ήταν μια φορά Οδνίτης Ιερέας, Πάπας δηλαδή ο ίδιος και... παπας, χωρίς ποίμνιο και διακόνους, χωρίς καντηλιανάφτες και ναό, στην περιφέρεια του Μπαλ - Καμιάκ, έτοιμο εινε θαύμα...

Θαύμα από τα θαύματα, που γινόνταν στους θολερούς καιρούς και στις ταρμαγμένες περιστάσεις!...

Τότε, εινε άλληθια, ότι γινόνταν πόλεμος. Ήταν αποκλεισμένος το Πατριαρχείο, αποκλεισμένος κι' ο λαός, διωχμένοι οι Δεσποτάδες κι' οι Έπισκοποι, εξόριστοι πολλοί παπάδες και τυραννισμένοι ο κοσμάκης και βασανισμένοι από τον Τούρκο άρεκέτα!...

Έτσι, κάθε πρωί, οι χριστιανοί κυτάζανε ψηλά τον ουρανό, σαν να περιμεναν από εκεί άπάνω σωτηρία, μοναχά από το Θεό, αφού απέλπισθχανε από τους ανθρώπους.

Και ο Θεός, μια ήμερα, φαίνεται, τους άκουσε και φάνηκε να έρχεται ένας Άρχιεπισκοπικός Έπίσκοπος, σωστός Δεσπότης άπάνω - κάτω, δηλαδή, στο φτωχό χωριό τους!...

Δεσπότης στο Μπακλά - Ότου, ένα φτωχό και πενιχρό χωριό, αυτό ήταν μια τιμή για το χωριό, που κανέναν δεν την κραταζέτανε ποτέ, και ένα δώρο μεγάλο του Θεού!...

— Προσκυνούμε τ' όνομά του!...

Και άμέσως έκλήθη η Δημογεοντία, να σκεφθή για την ύποδοχή που θα του κάνει και τις τιμές που θαρεσε ν' αποδώσουν σ' ένα πρόσωπο μεγάλο σαν κι' αυτό.

Και έλαβε το λόγο ο τζορμπατζής Γιαβάσγλου, και άπάντησε ο Τσιγγέμλογλου, και συμφώνησαν και ο Σιαράπογλου, να βγούνε, όλο το χωριό, τρία μίλια και παραπάνω, έξω από της κοινότητας τα σύνορα, για να ύποδεχθούν το Δεσπότη τους.

— Άφερήμ, Γιαβάσγλου! Είπαν και οι χωριανοί.

— Ταϊμιά!...

Πούθε τα πήρε ο Οδνίτης τά Πατριαρχικά τα χατιά;

Ψευτικά, βέβαια, θα ήσαν. Κλάτοι, ο κατεργόρης, τα σάκουσε. Ή κάποιον του τα φτιάσανε.

Ή προπαγάνδα τα πάντα μηχανεύεται. Και σαν οι καιροί ήσαν θολοί, ήμερες πολέμου και αποκλεισμού, γιατί να μην ψαρέψη και η Όθνίς τού Βατικανού, μέσα στα Ξαλιμένα από τους διωγμούς και χαμένα απ' τού πολέμου τα κακά, της Ορθοδοξίας ψάρια (*);

— Όπως κι' αν εινε όμως, στο χωριό έφτανε ο Δεσπότης.

— Έρχεται ο Δεσπότης!...

Και χτυπήσαν η καμπάνες του χωριού και μαζεψήκαν τα σχολεία, και σιέρωσε ο Γιαβάσγλου το φέσι του, και φόρεσε ο Σιαράπογλου το παλαιό καπνίζορά του, που τ' είχε βοη από τον μπαμπά του!...

Και μαζεψήκαν όλοι, σιγνημένοι, σοβαροί και μ' ένα μπουκέτο στα χέρια ο καθένας, και βγήκαν έξω, μακριά, πέρα από το χωριό στα σύνορα, να τον ύποδεχτούν, ενώ η γυναίκες πίσω ψήγανε, βράζαν, τηγανίζαν, τσιγαρίζαν — Θεέ μου, αναστασι είχε το χωριό! — λια-

(*) Οι «Οδνίτες», για τους δεν γνωρίζουν, εινε ένα καταχθόνιο του Ρατικανού κατασκευάσμα, προς όλεθρον της Ορθόδοξης Έκκλησίας. Έώρα τελευταία το Βατικανό τους πούλησε σε ξένη πολιτική, της οποίας πρόγραμμα εινε η παύση είδους διεδοχίας στη Βαλκανική και στη Μικρά Άσία. Έτσι η εμφάνισις των Οδνιτών στην Ελλάδα ουδέν άλλο άποσκοπει, παρά την προσέκκουν άφελών και άσφαδών Έλλήνων στην Οθωμανική, για ν' άδυνατίση η έκκλησία η Έλληνική, να άποσυντεθή το έθνικό αίσθημα και να δη μιουργηθούν σιγά - σιγά εδώ κι' εκεί καθολικές κοινότητες, η όποιες μεθάρριο θα χρησιμοποιηθούν και για πολιτικούς σκοπούς. Οι «Οδνίτες» φορούν άμφίεσι Όρθόδοξου Ιερέως και τελούν τις λειτουργίες κατά το άνατολικό όρθόδοξο δόγμα, μιημονεύοντες όμως τον Πάπα, αντί του Πατριάρχου. Η άλωπεκή αυτή τους έμπνέει να εμφανίζονται ως όρθόδοξοι Ιερείς στα χωριά και να προσελκύουν τους άφελούς και άγραμμάτους χωρικούς στο δίχτυ τους.

νίζαν, κοπάνιζαν, μαδοσαν χήνες και πουλερικά, γιαχνίζαν εγόμενα με αμπαχάρια, κόβανε λωρίδες, ψηλές σαν τσιγαρόχαρτο, τον πα-
σουριμά, με μπόλιμο κρεμμυδι, φτιά-
νανε γλυκά, γλυκόπιτες, σερμπέτια
και σιρόπια, χαλβάδες, πετιμέζια,
μπικλαδάδες, όλο καρδιά και αμύ-
γδαλο, παχείς και παραγλυκασμένους
σαν μελομένη και παχεία Άνατολί-
τισσα!...

— Μεγάλο τ' όνομά σου, Κύριε, που θα λειτουργήση στο τέλος το χωριό μας!...

Γιορτές μεγάλες και δεσποτικές έχουν περάσει και καμπάνα δεν έχτύπησε και ψάλισμο δεν άντηρησε στην έκκλησία τους.

Τον παπά τους, έναν παλιό και ά-
γαθό παπά, γέρο ογδόντα χρόνων, με
γένεια σαν βαμπίνα κάπασπο, τον
σήσανε εξόριστο οι Τούρκοι άπάνω,
μακριά, στον Κουφούν τα χωριά!...

Έτσι σόψασαν η καμπάνες, βου-
βάθηκε η έκκλησία και άπομείνανε οι
Άγιοι όρθοί, άχρηστοί, στο τέμπλο, σαν
να κυτάζαν με τα άγριμένα μάτια τους, με έκπληξη, τους χριστιανούς, και τράβη! Άδειανός κι' άμύλητος, σαν τρομαγμένος, ήταν κι' ο ναός,
παλινός ναός Βυζαντινός, με τους βαρείς του θόλους, βαρύν και σκα-
χερός, μέσα στην άφωνή του θλίψη!...

Πού και πού καμιά γρηούλα η κανένας χριστιανός, έπιαινε εκεί τ' αποθραυδι, σαν ίσωναν η μέρα, ή το πρωί, πολύ πρωί, στού ήλιου το άνάβλεμμα, πριν πάει στη δουλειά του, και έκανε δυό σταυρούς γο-
νατιστός.

— Θεέ μου, αν όχι τίποτ' άλλο, στείλε μας, άσπόσος, έναν παπά, να μιν πεθάνουμε κι' φτωχοί και πάμε αδιάβαστοι και άκοινοώνητοι στον άλλο κόσμο!...

Και ο Θεός τους άκουσε;

Ποιός ξέρει!...

Ίσως να τους άκουσε κι' ο Σατανάς και έβαλε στο μυαλό ενός Οδνίτη να πάη στον λι-
σημονημένο και μακρινό Μπα-
κλά - Ότου και να τους κάνει
τον Δεσπότη!...

— Και νάτος, που έρχεται! Άπάνω στο μουλάρι, ψη-
λός, ξηρός, καταμυρωτός σαν
λειψά καπνισμένη, με δυό τρέ-
χες σαν παντικονουρές, στο ύ-
πογύνειο, και κάπι πόδια μα-
κριά και ξηρά, σαν της άκρίδας πόδια, με δυό παπουτσία χοντρά και
στρογγυλά στην άκρη, σαν άβιλιτες κοινάες, που κρεμνόντουσαν κάτω ά-
πό την κοιλιά του μουλαριού και κοινώντουσαν εδώ κι' εκεί, σαν φούν-
τα από φέσι. Ένας μουρουνής άγωνιάτης τον συνόδευε κι' ένα χοντρό
δισάκι, ριχμένο στο μουλάρι, πισωκάπουλα, ήταν η καταντία του.

Άμα τον είδαν οι τζορμπατζήδες με τα λουλούδια και τα ροδόδοξια, προχωρήσανε, και τα σχολεία μπήκαν στη σειρά κι' άρχισαν ένα τρα-
γουδι, που ο δάσκαλος ο Κιταπίδης είχε συνθέσει και τονίσει, για τη
μεγάλη ήμερα και Ιστορική του έρχομού του Δεσπότη:

«Ήλιον ψυχής μάς έστελλες,
Θεέ, σε εύλογούμεν,
τόν άγιον Δεσπότην μας,
Θεέ, σ' εύχαριστούμεν...»

Ο Τσιγγέμλογλου προσεφώ-
νησε τον Δεσπότη και όλοι οι
άλλοι του φιλήσανε το χέρι, ά-
φου τον προσκύνησαν τρεις φο-
ρές, ενώ εκείνος εύλογούσε από
ψηλά απ' το μουλάρι του κι' όλο
μασσούσε μαστίχα και ευχές.

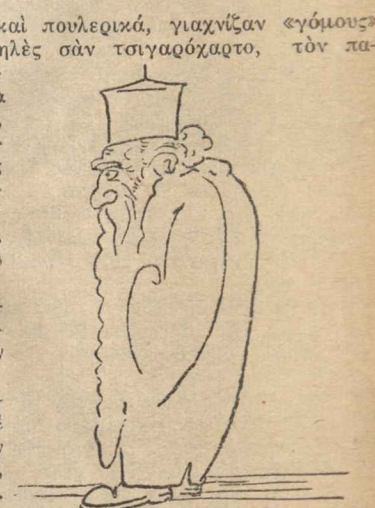
Και έπειτα όλη η κομπή έκί-
νησε για το χωριό. Προσπεριέν-
τουσαν τον Κιταπίδη το τρα-
γουδι, επί τούτω διά την με-
γάλην του Μπακλά - Ότου ή-
μέραν ποιηθέν:

«...Ήμέρα άνέτειλεν ήμιν,
πανένδοξος, άγία,
που θ' άκούσθουν ύμνοθεού
πάλιν στην έκκλησία...»

Και πήγαινε ο δάσκαλος από

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.



Τον παπά τους, ένα γεροντάκι 80
έτών, τον είχαν στείλει έξω από
τον χωριό τους, να τον πείναι...

Τον παπά τους, ένα γεροντάκι 80
έτών, τον είχαν στείλει έξω από
τον χωριό τους, να τον πείναι...

Τον παπά τους, ένα γεροντάκι 80
έτών, τον είχαν στείλει έξω από
τον χωριό τους, να τον πείναι...

Τον παπά τους, ένα γεροντάκι 80
έτών, τον είχαν στείλει έξω από
τον χωριό τους, να τον πείναι...

Τον παπά τους, ένα γεροντάκι 80
έτών, τον είχαν στείλει έξω από
τον χωριό τους, να τον πείναι...

Τον παπά τους, ένα γεροντάκι 80
έτών, τον είχαν στείλει έξω από
τον χωριό τους, να τον πείναι...

Τον παπά τους, ένα γεροντάκι 80
έτών, τον είχαν στείλει έξω από
τον χωριό τους, να τον πείναι...

Τον παπά τους, ένα γεροντάκι 80
έτών, τον είχαν στείλει έξω από
τον χωριό τους, να τον πείναι...

Τον παπά τους, ένα γεροντάκι 80
έτών, τον είχαν στείλει έξω από
τον χωριό τους, να τον πείναι...

Τον παπά τους, ένα γεροντάκι 80
έτών, τον είχαν στείλει έξω από
τον χωριό τους, να τον πείναι...

Τον παπά τους, ένα γεροντάκι 80
έτών, τον είχαν στείλει έξω από
τον χωριό τους, να τον πείναι...

Τον παπά τους, ένα γεροντάκι 80
έτών, τον είχαν στείλει έξω από
τον χωριό τους, να τον πείναι...

Τον παπά τους, ένα γεροντάκι 80
έτών, τον είχαν στείλει έξω από
τον χωριό τους, να τον πείναι...

Τον παπά τους, ένα γεροντάκι 80
έτών, τον είχαν στείλει έξω από
τον χωριό τους, να τον πείναι...

Τον παπά τους, ένα γεροντάκι 80
έτών, τον είχαν στείλει έξω από
τον χωριό τους, να τον πείναι...



Οι τζορμπατζήδες φόρεσαν τα μπουζού-
ρια τους και πήσαν λουλούδια...

κοντά και πήγαινε χαμαρώνοντας, σαν γύφτικο υπεάφην!...

Έβγαν, ήσαν και έχόρτασαν και
τόν Θεόν εδόξασαν,
και ήσαν και παλινά κρυσιά, που καθένας έβγαλε από το κελλάρι του,
σαν τα είχε φυλαγμένα.

Και έτρωγε και έπινε, σαν γάχε ξέη μίνες νηστικός, ο Αλδεσιμώ-
τατος ο Καμφορός, και έπινε και έπινε και γεμισμούς δεν είχε το στο-
μάχι του, όπως σκαμνός δεν είχαν η μπουκαλλές.

Και όλο έλεγε και έλεγε, και όλο δηγιέτο.

Τους έλεγε για τα ταξείδια του, που έκανε στις μεγάλες πόλεις,
στην Εύρωπη, στο Παρίσι, στο Μάρι και το Μπρίντζι και τη Νεά-
πολη της Ιταλίας.

— Μεγάλο, άγαπητοί χριστιανοί, βασίλειο η Ιταλία... Άφου τα μα-
καρόνια στη Νεάπολη πουλιόνται με το μέτρο!...

— Και πώς τα τρώνε;

— Ρουρηχτά! Και τί καϊμούς! Και τί καϊμούς! Έκει να ιδήτε, στην
Ιταλία, κόσμο, βρε παιδιά!... Σαν φθάνει το βατόρι στη Νεάπολη, ρί-
χνεις ένα κάρο μεντζιτιού στη θάλασσα και άμέσως είκοσι πέφτουν
και το πίνουν, μέσα στα νερά!... Το πίνουν με το στόμα!...

— Τόσο πολύ πεινάνε;

— Ά, εκεί δεν πεινούν διάλου! Όλος ο κόσμος τρώει χορταστικά.
Εύτηχμένους τόπος, είπαμε, πώς εινε η Ιταλία. Μαζεύουν τα κόκαλα
από τα χασάκια, τα βράζουν σε μεγάλα, θεόρατα, καζάνια, στις πλα-
τείες, και κάθε ένας δίνει από μια δεκάρα και βουτάει το ψωμί του μέ-
σα στο ζουμί!... Εύτηχμένους τόπος!...

Ο Κιταπίδης, κρατών καπέλλον οίνου, έμειχθισε, έσφουγγισε δυό
φορές τη μύτη του και σηκώθηκε να προσφωνήση, ξεροβήξας τρεις φο-
ρές, για να τον προσέξουν:

— Έγείρων το κνέλλον, εύχομαι τη πανερότητά
σας, τη θεία συνάρεσι άποσταλείσαν ένταύθα, θεϊαν
συναρμονίη!...

— Δεν τα άφηνεις, δάσκαλε, αυτά, του έπτε ο Πα-
περάτος, και κάτσε να τα πούμε λίγο.

Ο δάσκαλος τα έλασε. Οι πρόκριτοι γουρλώσανε
τα μάτια τους.

— Τι διάβολο Δεσπότης είν' αυτός, να μη μάς μι-
λήση διάλου για τα θεία, να μη μάς ρωτήση για την
έκκλησία, να μην εύχηθη για το χωριό μας, να μην
εύοχηση το τραπέζι μας, να μην κάνει μια δέηση, για
μας!...

— Φτώ, αλαμπελιάβερον!...

Μά κείνος το χαβά του!

— Πώς;... Κανένας από σάς δεν έταξείδεψε!...

Κανείς δεν πήγε στο Παρίσι, στο Μπρίντζι, στο
Μάρι, στην Άμερικη!...

— Κανείς!...

— Όφτε και στη Νεάπολη, στο φάρο του Παλάτιου;

— Όχι!...

— Όφτε απ' το χωριό σας διάλου δεν έβγικατε;

— Ποτέ!...

— Έ, βρε άνθρακα! Έσσεκ άντάμ είστε! Τίς έσσεκ (δνοι)!

Οι πρόκριτοι τα έχασαν. Ο Κιταπίδης παρ' όληγο, καθώς έτρωγε
λίγο παστουριμά, να κράη και το πηρούνι.

— Και δεν ξέρετε τί είν' ο κόσμος πέρα από δω;

— Αυτό δεν μάς χρειάζεται, του έπτε ο Σιαράπογλου, που άρχισε να
θυμώνη. Έμεις, από του πολέμου, ζούσαμε καλά εδώ, δεν είχαμε άγά-
δες (Τούρκους), τη δουλειά μας έκντίζαμε, το Θεό εύχαριστούσαμε
και το σταυρό μας κάναμε!...

— Έσσεκ, είστε. Έσσεκ!...

Δεν βάσταζε ο Σιαράπογλου — βοηθούσε και το κρασί λιγάκι —
αυτός δεν φοβήθηκε τον μαλ - μονήρη, τον Καϊμακάμη, τον Βαλή,
ζατιάρηδες και ζαπιέδες, όταν θέλανε να πάρουν τα εβασούρια του
χωριού, και ν' άπανοβάλουνε τους φόρους — και θα φοβήθη αυτόν!...

— Δεν μου λές, άγιε Δεσποτα, του λέει. Ο πατέρας σου πήγε στη
Νεάπολη;

— Όχι.

— Έπηρε στο Παρίσι, στο Μάρι, πώς το λές, στο Πρίντζι, στην
Ιταλία;

— Όχι.

— Πήγε στις Εύρώπες, στις Άμερικές και τ' άλλα, πώς τα
είπες;...

— Διάλου. Δεν βγήκε από το χωριό και το χωράφι του κι'
αυτός.

— Έ, τότε, Δεσποτά μου, αφού έμεις, που δεν πήγαμε που-
θενά, είμαστε έσσεκ!...

— Χι! έπτε επιδοκιμαζών ο Ιερατικός έπίτροπος.

— Τότε εσόν, που κι' ο πατέρας σου δεν βγήκε από το χω-
ριό του, εσόν Έσσεκ ο γλόν — Έσσεκ (νός δνοι, νός)

Πραγματικός, δηλαδή, Όνιτης, όπως ήσανε!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τέ θαύμα του Άγιου Διονυσίου. Μιά ώραία άπάντησις. Η τε-
ρατολογίες του Γασκάνου. Πώς του την έσκασε ο Ίρλανδός.
Ένας καυγάς για το τίπετο. Γερμανικοί φαναρισμοί. Τέ
άνδραγάθημα του πολεμιστού. Γιατί έκεφε τα πέδια του έχ-
θρού. Τέ μάθημα της ζωολογίας, κτλ.

Η παράδοσις άναφέρει ότι ο Άγιος Διονύσιος των Λυκίων, αφού
του έκοψαν το κεφάλι, το... πήρε στα χέρια του και έκανε μια πορεία
όκτω χιλιόμετρον.

— Όκτώ χιλιόμετρα!... φώναζε κατάληκτη μια γυναίκα, όταν ά-
κουσε το θαύμα αυτό.

— Μάλιστα, κυρία. Όκτώ χιλιόμετρα. Εινε εξωκρίβουνο, της άπάν-
τησαν.

— Τό πιστεύω όλοψώχος! παρετήρησε άμέσως μια άλλη κυρία, πνευ-
ματοδιδαστή αυτή. Στις περιπτώσεις αυτές εκείνο πούχει άξια εινε το
πρώτο βήμα!...

Ένας Γασκάνος κι' ένας Ίρλανδός ταξιδεύανε μαζί. Ο πρώτος
είχε μαζίμνη γήφο του πολλούς ταξιδιώτες, με τις έξωφρενικές ιστο-
ρίες του. Ο δεύτερος τον άκουγε κι' αυτός, άμύλητος. Σε κάποια σι-
γη όμως δεν βάσταξε πειρά.

— Έ, ελε, ό! αυτά τα πιστεύω. Μά εκείνο που είδα με τα ίδια μου
τα μάτια, δεν ύπόρεσα ποτέ να το πιστέψω, αν και πέρασαν δέκα χρό-
νια από τότε!... Είν' άπίστευτο!... άπίστευτο!...

— Τι; ποιά; ρώτησαν όλοι τον Ίρλανδό.

— Νά. Έδώ και δέκα χρόνια, στην πατρίδα μου,
χρεωκόησε ένας πεταλωτής. Άπ' όλη τη σεργιανιά
του δεν τούμειναν στο μαγαζί παρά μόνον δυό μεγάλα
καρφιά. Τα πήρε, λοιπόν, να τα πουλήση, και μόλις
πέρασε το κατόφιρ του μαγαζιού του μετάνοισε. Στά-
θηκε λοιπόν για μια στιγμή άσηρημένος. Τη στιγμή
αυτή περνούσε μπροστά από το μαγαζί του και στάθη-
κα κι' εγώ, γιατί ποτέ δεν είχα ξαναδύ σε πρόσωπο
άνθρώπου τέτοια άέλπεια. Σε λίγο είδα τα χαρ-
ακτηριστικά του πεταλωτή ν' αλλοιώνωνται τριακο-
νά και τον άκουσα να μουμουρίζει μέσα από τα σφιγμέ-
να δόντια του μια βλαστήμια φοβερή. Μετά τον είδα
να κολάη με τις πλάτες, όρθος, στον τοίχο, και να
μιλήγη το ένα καρφί στο καυτό του!...

— Αυτό εινε άπίστευτο!... φώναξε ο Γασκάνος.

— Μην είσαι βιστικός, φίλε μου. Άκουσε και πα-
ρακάτω. Ο πεταλωτής, λοιπόν, αφού έμνηξε το ένα
καρφί στο καυτό του, στάθηκε μια στιγμή κι' έπειτα, προφέροντας το
όνομα μιας γυναίκας, τρύπησε με τ' άλλο καρφί την καρδιά του.

— Τι λές; Τόκανε αυτό για μια γυναίκα! Ξαναρώτησε ο Γασκάνος.

— Ναι, άπάντησε απλά ο Ίρλανδός.

— Μου φαίνεται άπίστευτο!...

— Και σε μένα το ίδιο! Ξανάτε ο πονηρός Ίρλανδός, σκάφοντας στα
γέλια για το πάθημα του τερατολόγου Γασκάνου.

Δυό κυρίες, των όποιων το ήμερολόγιο των έρωτικών των περιπε-
τειών ήταν έξαιρετικά πλούσιο σε άμοιρίες και όλισθήματα, μαλώνανε,
ξεφωνίζοντας δυνατά.

— Από ποιά λόγο φθονικάτε, κυρίες μου; τις ρώτησε κάποιος γνο-
στός τους.

— Από ζητήματα τιμής, κυρίες!...

— Άλλά τότε, κυρίες μου, σάς βεβαιώνω ότι κάνετε μεγάλο θόρυβο
για τό... τίποτε!...

Ένας Γασκάνος έλεγε:

— Όταν είμαι όπισθήμερος, δεν τούμω να κυττάω στον καθρέφτη,
γιατί φοβάμαι μήπως τριμάξω κι' εγώ ο ίδιος απ' τον έαυτό μου!...

Ρώτησαν κάποτε έναν νέο, που γύριζε από τον πόλεμο, τί άνδραγά-
θμια έκανε, κι' αυτός άπάντησε:

— Έκοψα τα πόδια ενός έχθρού.

— Και γιατί δεν τούκωες το κεφάλι; τον ξαναρώτησαν.

— Μά, του τήκαν κόμει!... άλλοι!...

Κάποιος επαρχιώτης, αφού κατεβούηκε στο εστιατόριο τη
φασολάδα του, φωνάζει το γκασόνι.

— Τι θέλτε, κύριε; ρωτάει το γκασόνι.

— Έχετε κατόπινο;

— Μάλιστα, κύριε.

— Αός μου τότε ένα φτερό να... καθαρίσω την πλά μου!...

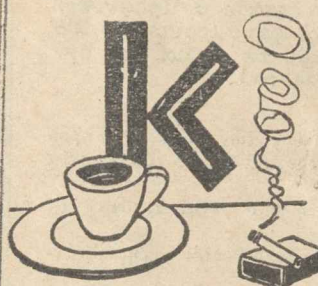
Κάποιος καθηγητής της Ζωολογίας, παραδίδοντας το μάθη-
μά του, έπτε άσηρημένα στους μαθητές το ξέσι άμμητο:

— Πόη θα σάς περιγράψω τον άνόκερον, κύριοι! Προσι-
λάσατε τους όφθαλμούς σας εις έμέ και προσέξατε, διότι αν
δεν πράξητε τούτο, δεν θα ανηγήθητε ποτέ να λάβητε ιδέα τινα
της μορφής του είδεχθούς τούτου ζώου!...

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΣΩΜΙΕ

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΜΕΣ' ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ



ΥΡΙΕ, κύριε, επιτρέψτε μου να σας απασχολήσω ένα λεπτό. Με συγχωρήτε, κάνει πολύ κρύο απόψε. Η νύχτα είναι σκοτεινή κι' όλα είναι μαύρα σαν την Κόλαση! Κι' εγώ κρυώνω και πεινάω! Έχω να φάω δυο μέρες, κύριε!...

Η ραγισμένη φωνή του αλήτου έσχιζε τ' αυτιά των διαβατών που περπατούσαν γρήγορα στο δρόμο. Ο άερας κουνούσε με λύσσα τα σκελετωμένα δένδρα κι' ένα παραθυρόφυλλο χτύπαγε δυνατά κι' ήταν έτοιμο να καταρραλλήσει στο πεζοδρόμιο.

Ήταν μια έφιαλτική νύχτα. Οι άνθρωποι βάδιζαν με σκυμένο το κεφάλι, για να αποφύγουν από το διαβολόκαιρο και τρώμαζαν κάθε τόσο από το ηλεκτρικό φως των αυτοκινήτων, που τους στράβωνε. Και σαν να μην έφταναν όλ' αυτά, μιά λεπτή, διαπεραστική θροχή λάσπωνε τους δρόμους και γυάλιζε την ασφάλτο. Εκείνη την ώρα στην οδό που ζητιάνευε ο αλήτης, φάνηκαν δυο άνθρωποι. Ήταν καλά τυλιγμένοι στους μουσαμάδες τους και τα κασκέττα τους έκρυβαν το πρόσωπό τους. Όταν έφτασαν μπροστά στον αλήτη, ο ένας στάθηκε απότομα, έβγαλε ένα χαρτονόμισμα απ' το πορτοφόλι του, το έβαλε στο χέρι του ζητιάνου και συνέχισε το δρόμο του. Ο άλλος τόν κτύπησε απόρρωτα.

Τι σου ήρθε, Μπίλλυ, να σταθής τώρα μ' αυτό τον παληό-καιρο, για να ελεήσης ένα ζητιάνο. Μήπως θά'αλθες να πιάς στον Παράδεισο; το είπε ειρωνικά.

Ο Μπίλλυ τόν χτύπησε δυνατά στον ώμο. —Θα σου εξηγήσω, Φρέντ, το άπαντησε, γιατί πάντα κάτι τέτοιες νύχτες γίνονται καλές. Μά στάσου πρώτα να φτάσουμε στο σπίτι μου. Κάνει τόσο κρύο έξω στο δρόμο.

«Υστερ' από μια ώρα, ο Φρέντ Τζάκσον κι' ο Μπίλλυ Ντίκενς καθόντουσαν σε δυο άναπαυτικές πολυθρόνες. Μπροστά τους έβραζε ένα άσημενο σαμπούρι και στα φυτζάνα άχνιζε το εωδιαστό τσάι της Κίνας.

—Λοιπόν, Μπίλλυ, περιμένω την ιστορία σου! Έκανε ο Φρέντ περιέργως, ανάθοντας ένα τσιγάρο. Φρόντισε όμως να έχει πολλά φαντάσματα, μυστηριώδη έγκλήματα και τραγικές δολοφονίες... «Ετσι θα πω ότι πέρασα κι' εγώ ένα βράδυ τρώμω στο σπίτι του φίλου μου, ενώ έξω λυσσομανούσε ο βορράς.

—Η ιστορία μου, Φρέντ, είναι πάρα πολύ απλή. Ένα πρωί, ύστερ' από μια τέτοια νύχτα, βρέθηκε νεκρός έξω από την πόρτα μου ένας άνθρωπος. Κι' αυτός ο άνθρωπος είχε πεθάνει εξ αιτίας μου. Μη με κυττάς μ' αυτό το ειρωνικό βλέμμα. Ξέρεις ότι δεν είμαι καθόλου αισθηματικός. Κι' όμως, είναι μικρές στιγμές, που και τα πιο άγρια θηρία συγκινούνται. Άκουσε και θα δής αν έχω δίκιο.

Πάνε πέντε χρόνια τώρα, που αγάπησα για πρώτη και τελευταία φορά. Μ' αυτή η αγάπη δεν έμοιαζε σαν τις άλλες! Ήταν ένα πάθος, μια τρέλλα, που δεν μ' άφηνε να ήσυχάσω και ν' αφοσιωθώ στις μελέτες μου! Έπαυσα τότε το διπλωμά μου από το Πολυτεχνείο. Καταλαβαίνεις λοιπόν ότι χρειαζόταν να έχω ήσυχο και καθαρό μυαλό. Κι' όμως, αυτή την περίοδο, αι είχε διαλέξει ο έρωτας για να τρυπώσει στην καρδιά μου και να μ' άναστατώσει. Εκείνο τόν καιρό, για να εξολιάζωμαι από το πολύωρο διάβασμα, πήγαινα σ' ένα ήσυχο καφενείο της οδού Ρασπάτν, καθόμουν σε μια γωνιά και διάβαζα τις απογευματινές εφημερίδες. Είχε περάσει μια εβδομάδα, που έκαν' αυτή την τακτική ζωή, όταν ένα βράδυ πλησίασε στο τραπέζι μου ένας ηλικιωμένος κύριος, μου ζήτησε την άδεια και κάθισε. Έπειτα ξεδίπλωσε κι' αυτός μια εφημερίδα κι' άφωσώθηκα στη μελέτη της. Έγώ, νευρισμένος λίγο από την παρουσία του, άρχισα να τόν περιεργάζομαι κρυφά. Φαινόταν μάλλον εθιμικός. Το ντύσιμό του είχε μια επιμελημένη κι' άρχοντική κομψότητα κι' έμοιαζε σαν απόστρατος στρατιωτικός ή σαν συνταξιούχος δημόσιος υπάλληλος. Ο άγνωστος τέλος, αφού

διάβασε την εφημερίδα από το κύριο άρθρο μέχρι την πιο αμνητική άγγελία της, τη διπλώσε προσεχτικά κι' έπειτα μου είπε μ' αδιάφορο ύφος:

—Ονομάζομαι Γκασπάρ Τιγιώ. Έρχομαι δέκα χρόνια σ' αυτό το καφενείο και κάθομαι πάντα σ' αυτή τη γωνιά. Μά δες και λίγες μέρες έτυχε να άρρωστώ. Αναγκάστηκα να μείνω στο κρεβάτι έφτά μέρες. Καταλαβαίνετε τώρα την έκπληξη μου, όταν σας είδα να κάθεστε σ' αγαπημένο μου τραπέζι. Άνησυχισα μάλιστα, γιατί φοβήθηκα ότι είσαοτε κανέναν από τους φλύαρους και ζωηρούς νέους, που δεν σέβονται τους γέροντες και τις αδυναμίες τους. Θέλησα να σας δοκιμάσω. Δυο ώρες δεν κάνατε κανένα θόρυβο και δεν βγάλατε λέξη από το στόμα σας. Όμολογώ ότι γελάστηκα. Είσαοτε ένας σοβαρός κι' αξιοπρεπής σύντροφος. Χαρίστε μου, παρακαλώ, τ' όνομά σας.

—Μπίλλυ Ντίκενς, το άπάντησα περιέργως. Σπουδάζω στο Πολυτεχνείο.

Ο Γκασπάρ Τιγιώ ήξερε όλους τους καθηγητές μου. Έτσι μου ύποσχέθηκε να τούς μιλήσει για μένα. Και χωρίσαμε σαν δυο καλοί φίλοι, για να συναντηθούμε πάλι την άλλη μέρα.

Από τότε είχαμε γίνει άχώριστοι. Κάθε βράδυ μας έβλεπαν καθισμένους στη γωνιά του μικρού καφενείου να συζητάμε ή να παίζουμε χαρτιά. Άφηνα πάντα την τύχη με το μέρος του, πρώτα που τόν έκανε να φαντάζεται ότι είναι επικίνδυνος αντίπαλος και να γελάει σαν παιδί από την ευχαρίστησή του. Το μόνο που ήξερα από τόν νέο αυτό φίλο μου, ήταν τ' όνομά του κι' ότι καθόταν στην οδό Σαιντ-Ονορέ 120. Σύμφωνα με την ύποψησή του, ο Γκασπάρ μιλήσε στους καθηγητές μου, οι όποιοι πραγματικά με βοήθησαν να έρθω από τους πρώτους στις εξετάσεις μου. Για να το δείξω την ευγνωμοσύνη μου, δεν έπαυα να συχνάζω στο μικρό καφενείο και να το κάνω συντροφιά. Μά, όπως σου ανέφερα, ήμουν έρωτευμένος. Άγαπούσα μια

συμπαθήτρια μου, ένα σωστό διαβολόκορίτσι με ξανθά μαλλιά και μαύρα μάτια. Ήξερα ότι είχε άλλους είκοσι μέσα στην καρδιά της κι' όστόσο επέμενα μοιραία να την αγαπώ και να υποφέρω για εκείνη. Η γνωριμία του Τιγιώ μ' είχε σώσει από την τρέλλα και την καταστροφή, μά δεν μ' είχε γιατρέψει από τόν έρωτά μου. Ο φίλος μου, αν και μ' έδλεπε να υποφέρω, όστόσο δεν μ' είχε ζήτησει να το δι-νέλπιση αγάπη μου.

Πέρασαν δυο μήνες κι' ήρθε ο χειμώνας. Ένας άγριος και τρομαχτικός χειμώνας, που έστρωσε μια πιθαμή το χιόνι στους δρόμους του Παρισιού. Ο ηλικιωμένος φίλος μου είχε να φανή στο καφενείο πέντε μέρες. Όμολογώ ότι άνησυχισα και θέλησα να εξακριβώσω τί είχε γίνει.

Διόλου άπισθανο να πέθανε κιόλας! σκεφτόμουν, καθώς πήγαινα να τόν επισκεφθώ στο σπίτι του, στην οδό Σαιντ-Ονορέ. Τόν βρήκα άρρωστο βαρεια. Είχε αδυνατίσει πάρα πολύ και μόλις μπορούσε να μιλήσει. Μά εκείνο που μού έκαν' εξααιρετική εντύπωση, ήταν το σπίτι του με τα πολυτελή δωμάτια του και τούς υπηρέτες του. Δεν φανταζόμουν ποτέ ότι ο Γκασπάρ Τιγιώ ήταν τόσο πλούσιος. Και δεν μπορούσα να εξηγήσω τί ευχαρίστηση εύρισκε να περνά το θράδυ του σ'έκείνο το μικρό καφενείο της οδού Ρασπάτν. Μόλις μ' άντικρουσε όστόσο ο παλιός φίλος μου, χαμογέλασε ευχαριστημένος και μού έδωσε το χέρι του.

—Ήμουν βέβαιος ότι θα έρχόσουν μ' εμένα. Είσαι, όπως βεβαιώθηκα, καλός και ήσυχος άνθρωπος. Σ' άρσσει ή μελέτη, γι' αυτό θα πιάς μπροστά. Και τώρα θα σου όμολογήσω κάτι. Βλέπεις, ή άρρώστεια μου δεν μ' άφησε να τελειώσω το σχέδιό μου.

—Το σχέδιό σας; τόν ρώτησα.

—Ναι, φίλε μου, το σχέδιό μου! Τόσο καιρό τώρα, δεν έκαν' άλλη δουλειά, παρά να σε κατασκοπεύω. Έπρεπε να βεβαιωθώ για τόν χαρακτήρα σου και να δώ αν είσαι άξιος να παντρευθής την κόρη μου.

Έγώ τά είχα χαμένα. Δεν ήξερα αν θα έπρεπε να τόν εχάριστήσω ή να διαμαρτυρηθώ για τόν άσχημο παιγνίδι, που μού

ηγηθώ την ιστορία μου. Κι' εγώ έκρυθα με πείσιμα αυτή την άνησυχία μου. Κι' ήρθε ο χειμώνας. Ένας άγριος και τρομαχτικός χειμώνας, που έστρωσε μια πιθαμή το χιόνι στους δρόμους του Παρισιού. Ο ηλικιωμένος φίλος μου είχε να φανή στο καφενείο πέντε μέρες. Όμολογώ ότι άνησυχισα και θέλησα να εξακριβώσω τί είχε γίνει.

Διόλου άπισθανο να πέθανε κιόλας! σκεφτόμουν, καθώς πήγαινα να τόν επισκεφθώ στο σπίτι του, στην οδό Σαιντ-Ονορέ. Τόν βρήκα άρρωστο βαρεια. Είχε αδυνατίσει πάρα πολύ και μόλις μπορούσε να μιλήσει. Μά εκείνο που μού έκαν' εξααιρετική εντύπωση, ήταν το σπίτι του με τα πολυτελή δωμάτια του και τούς υπηρέτες του. Δεν φανταζόμουν ποτέ ότι ο Γκασπάρ Τιγιώ ήταν τόσο πλούσιος. Και δεν μπορούσα να εξηγήσω τί ευχαρίστηση εύρισκε να περνά το θράδυ του σ'έκείνο το μικρό καφενείο της οδού Ρασπάτν. Μόλις μ' άντικρουσε όστόσο ο παλιός φίλος μου, χαμογέλασε ευχαριστημένος και μού έδωσε το χέρι του.

—Ήμουν βέβαιος ότι θα έρχόσουν μ' εμένα. Είσαι, όπως βεβαιώθηκα, καλός και ήσυχος άνθρωπος. Σ' άρσσει ή μελέτη, γι' αυτό θα πιάς μπροστά. Και τώρα θα σου όμολογήσω κάτι. Βλέπεις, ή άρρώστεια μου δεν μ' άφησε να τελειώσω το σχέδιό μου.

—Το σχέδιό σας; τόν ρώτησα.

—Ναι, φίλε μου, το σχέδιό μου! Τόσο καιρό τώρα, δεν έκαν' άλλη δουλειά, παρά να σε κατασκοπεύω. Έπρεπε να βεβαιωθώ για τόν χαρακτήρα σου και να δώ αν είσαι άξιος να παντρευθής την κόρη μου.

Έγώ τά είχα χαμένα. Δεν ήξερα αν θα έπρεπε να τόν εχάριστήσω ή να διαμαρτυρηθώ για τόν άσχημο παιγνίδι, που μού



Ένα βράδυ, μια παγωμένη νύχτα, γύρισα άργά σπίτι μου...

είχε παίξει. Ο Τιγιώ, βλέποντας το διαταγμό μου, συνέχισε:

—Δεν σου είχα ποτέ μιλήσει γι' αυτήν. Θα δής, είναι πολύ χαριτωμένη και θα σε κάνει ευτυχισμένο. Άλλωστε, δεν θα σε αφήσει ποτέ. Είμαι, καθώς βλέπεις, αρκετά πλούσιος, ώστε να σε εξασφαλίσω την ευτυχία σας. Μά πριν να σου την παρουσιάσω, ήθελα να σε ρωτήσω κάτι. Είν' ελεύθερη ή καρδιά σου; Μπορείς ν' αγαπήσεις την κόρη μου;

Ξέρεις, Φρέντ, ότι πάντα ήμουν ελκρινής. Γι' αυτό και τότε το άπάντησα με βάρρος:

—Κύριε Τιγιώ, λυπούμαι που θα σας κάνω να στενοχωρηθίτε. Άλλ' από σπουδαστής άκούμα, είμαι τρελλά έρωτευμένος με μιά συμφοιτήτριά μου. Ξέρω ότι δεν ενδιαφέρεται για μένα κι' όστόσο αυτός δεν είναι λόγος που να με κάνη να πάψω να την αγαπώ. Φοβόμυαι λοιπόν μήπως κάνω δυστυχισμένη την χαριτωμένη κόρη σας.

—Άς τή ρωτήσουμε και την ίδια, μού άπάντησε κι' έγνεψε σ' έναν ύπνρητη.

Και τότε συνέβη κάτι, που δεν μπορούσα ποτέ να φαντασθώ. Στην είσοδο του δωματίου φάνηκε ή όμορφη συμπαθήτριά μου, που τόσο μ' είχε βασανίσει. Άχτινοβολούσε από τή χαρά και μού άπλωνε και τα δυο της χέρια για να φιλήσω. Έγώ είχα ζαλισθί από την ευτυχία μου και δεν μπορούσα να συνέλθω από την συγκίνησή μου. Έκλαιγα, γελούσα και τέλος έσπείρα στην άγκαλιά μου εκείνη την έλκρινή όμορφη, που είχε παίξει ένα χρόνο τώρα με τόν έρωτά μου.

Καθώς μ'ι έξηγησαν κατόπι, εκείνη είχε βάλει τόν πατέρα της να γνωρισθί μαζί μ' ου και να γίνη φίλος μου μ' ένα ψευτικό όνομα, για να μ'απορήσει να καταλάβη αν την αγαπώ πραγματικά.

Άρραβωνιαστήκαμε με την Λουσύ ντε Τολεράν, όπως ήταν τ' αληθινό όνομά της και περάσαμε ένα χρόνο τρυφερής αγάπης. Ο πατέρας της μ'αγαπάει και θα έλεγε κανείς ότι ή ευτυχία μας τού έδινε δυνάμεις και τόν έκανε να θέλη ν'αζήσασθί π' ου πολύ. Μά όλα τα πράγματα έχουν μιά μέρα κάποιο τέλος.

Λίγες μέρες π' ου γάμου μας, έλαθα ένα ανώνυμο γράμμα, στο όποιο μ' ου κατηγορούσε ότι ή Λουσύ μ' άπατούσε με μιά παλιά γνωριμία της, πράγμα που δεν άργησα κιόλας να εξακριβώσω. Με πληγωμένη τότε την καρδιά, έκοψα κάθε σχέση με τούς ντε Τολεράν κι' άρχισα να γλεντώ, για να ξεχάσω τή λύπη μου.

Ένα βράδυ τού έπομινου χειμώνας, άκριβώς μιά τέτοια παγωμένη βραδυά, την ώρα που γύριζα άργά στο σπίτι μου μεθυσμένος, είδα να με πλησιάζη ένας ύνθρωπος:

—Κύριε, κύριε, μ' ου είπε με κλαψιάρικη φωνή, λυπηθήτε με! Λυπηθήτε το παιδί μου...

Εκείνο τόν καιρό όμως είχα γίνει κακός! Μισούσα όλο τόν κόσμο! Καθώς ήμουν ζαλισμένος από τόν κρασί, τόν έσπρωξα βάναυσα κι' άνοιξα τή πόρτα μου. Ο άγνωστος έπεσε πάνω στο χιόνι! Κι' έκε' τόν βρήκαν το πρωί οι ύπηρέτες μου πεθαμένο από το κρύο. Ήταν ένας καλοντυμένος γέρονς και γι' αυτό έκριναν καλό να με είδοποίησουν. Φαντάσου τώρα τή θλίψη μου, όταν άναγνώρισα τόν πατέρα της Λουσύ ντε Τολεράν! Ο δυστυχισμένος είχ' έρθει εκείνη τή νύχτα κρυφά για να με παρακαλέση να συγχωρήσω τή Λουσύ, που είχε μετανοήσει γι' αυτή την έπιπολαιότητα της.

Μά εγώ δεν τόλμησα π' ου να παρουσιασθώ μπροστά της, φοβόμουν ν' άντικρύσω το βλέμμα της!

Καταλαβαίνεις τώρα για ποιά λόγο άνατριχιάζω, όταν άκούω μιά φωνή μέσα στην παγωμένη νύχτα να με παρακαλή. Μ' ου θυμίζε άμέσως την τραγική βραδυά τού θανάτου τού άτυχου πατέρα της αγάπημένης μου Λουσύ.

Κι' αυτός ήταν ο λόγος άλλωστε που δεν ξαναγάπησα ποτέ π' ου τή ζωή μου.

ΑΝΤΡΕ ΣΩΜΙΕ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

«Στ' όλο ένός άνδρός ύπάρχουν δυο περίοδοι, κατά τίς όποιες δεν μπορεί να καταλάβη μιά γυναίκα: Τήν μία, όταν είναι άνύπαντρος και την άλλη, όταν παντρευτή!»

Κάποτε, ένας δάσκαλος, ο όποιος είχε χωρίσει τρες γυναίκες, έλεγε στους μαθητές του:

—Η γλώσσα που μιλάτε, λέγεται «μητρική», γιατί σπανίως συμβαίνει να την μιλάη ο πατέρας σας.

Ένας Σκωτσέζος κυνικός λέγει: «Όταν μιά γυναίκα άπλώνει το χέρι της σ' έναν άνδρα, εκείνος πρέπει να βάλη το δικό του στην τσέπη του!»

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στ' ό πτηνοπωλείον.
Ο πελάτης.—Είπες ότι αυτός, ο παπαγάλος έχει μάθει να βρίζει στα γερά;

Ο πτηνοπώλης.—Μάλιστα, κύριε. Άνήκε πριν σ' έναν... παπά, τού όποίου είχαν περικόψει τ' ο μισθό!...

Σημεία των καιρών.
Ο δάσκαλος.—Αν ένας έργατης τελειώση μιά δουλειά σ' έξη μέρες, σε πόσες μέρες θα την τελειώσουν έξη έργατες;
Ο μαθητής.—Δεν θα την τελειώσουν ποτέ.
Ο δάσκαλος.—Ποτέ; Πώς ποτέ;
Ο μαθητής.—Άπολύτατα: Οι έξη έργατες θα κάνουν άπεργία!...

Τίμια πληρωμή.
Ο δικηγόρος.—Τί θα μ' ου δώσης αν άποδείξω την άθωότητα σου για την κλοπή που σε κατηγορούν;
Ο λοποδότης.—Τά μισά... άπ' όσα έχω κλέψει!

Μεταξύ φίλων.
Άσας, φίλε μου... Έπαθα ένα κάκ' ου μ' ένα κορίτσι στην πλάξ, που δεν λέγεται: Τής έκανα κόρτε και εκείνη άμέσως φώναξε έναν πόλισμα.

—Εσύ είναι τυχερός. Έγώ κορτάριζα στην πλάξ ενός άλλου κορίτσι κι' άμέσως φώναξε έναν... παπά!...

Μεταξύ άρραβωνιασμένων.
Εκείνη.—Όρίστε! Πάρτε πίσω τόν άρραβώνα σας. Άγαπώ έναν άλλον.
Εκείνος.—Όστε έτσι, έ; Μπορείς να μ' ου δώσης τ' όνομά του και την διεύθυνσή του;
Εκείνη (τρομαγμένη).—Σκοπεύεις να τόν σκοτώσης;
Εκείνος.—Όχι, να τού πουλήσω τ' ο δαχτυλίδι.

Στ' ο δικαστήριο.
Ο πρόεδρος.—Ίσχυρίζεσαι ότι ο κατηγορούμενος, σούκλεψε την όμπρελλα, έξω και δυο μήνες;
Ο κατηγορός.—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε.
Ο πρόεδρος.—Και γιατί δεν τόν μήνυσες τόσο καιρό;

Ο κατηγορός.—Γι' ου, να προλάβη να μ' ου την έπιδορθώση, κύριε πρόεδρε!...

Μεταξύ έρωτευμένων.
Εκείνη.—Και μετά τόν γάμο μας, θα εξακολουθής να μ' αγαπάς, χρυσό μου;
Εκείνος.—Όυτε συζητήσις, αγάπη μου: Δεν μπορείς να φαντασθής πόσο μ' άρέσουν ή παντρεμένες!

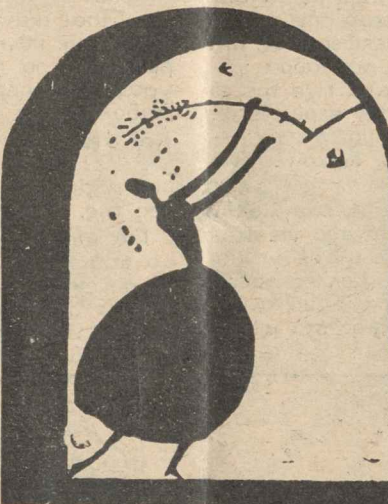
Μεταξύ φίλων.
—Έμαθα πώς συμπαθής ύπερβολικά τήν Καίτη...
—Ανοήσις! Δεν θέλω π' ου να τή βλέπω.
—Τσακώθηκατε λοιπόν;
—Όχι. Παντρευτήκαμε.

Η χήρα.—Μπορείτε να μ' ου π' ου π' ου πόσο χρονών είμαι;
Ο νεαρός φίλος της (με δισταγμό).—Μά ύποθέτω...
Η χήρα.—Πρέπει όπωδδήποτε να σχηματίσετε μιά γνώμη. Κυττάξτε με καλά!

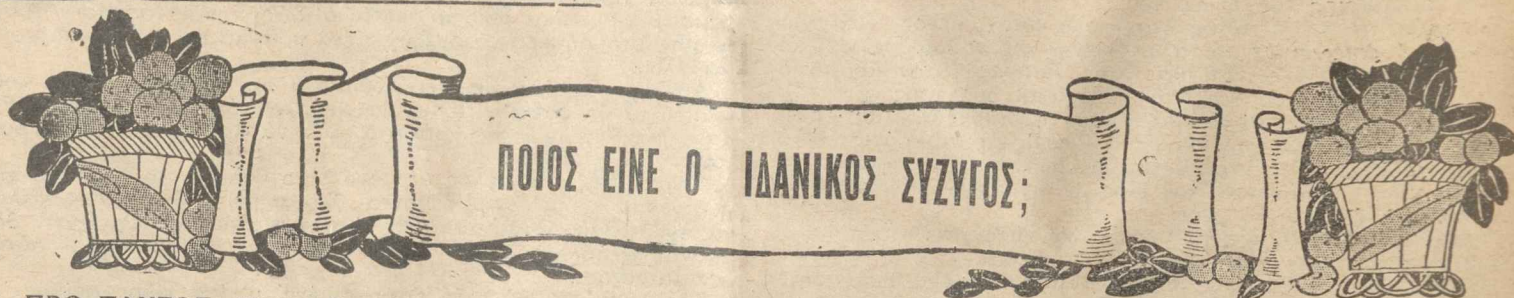
Ο νεαρός φίλος της.—Έχω σχηματίσει πολλές κυρία... Εκείνο όμως τ' όποιο μ' άπασχολεί, είναι αν πρέπει να σας κάνω δέκα χρόνια νεώτερη για τήν όμορφιά σας ή δέκα χρόνια μεγαλύτερη για τήν εξυπνάδα σας.
Κόκκαλο ή χήρα.

Στ' ο σχολείο.
Ο δάσκαλος.—Τί θα π' ου τιμότης;
Ο μαθητής.—Να κρατάμε τήν ύπόσχεσή μας.
Ο δάσκαλος.—Και σωφροσύνη;
Ο μαθητής.—Να μ' ου τήν έκτελούμε ποτέ.

Είπε αλήθεια, μπαμπά, ότι τά μεγάλα αυτιά, σημαίνουν γενναιοδωρία;
—Ναι, παιδί μου: Γενναιοδωρία, τής φύσεως!



Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ



ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ ΑΝΔΡΑΣ ΜΕ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ. — ΟΧΙ ΠΛΟΥΣΙΟΣ, ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΚΑΙ ΦΤΩΧΟΣ. — ΟΧΙ ΩΡΑΙΟΣ, ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΚΑΙ ΑΣΧΗΜΟΣ. — ΨΗΛΟΣ ΚΑΙ...ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ !... — ΚΑΙ ΟΛΙΓΟΝ...ΜΑΓΕΙΡΟΣ !... — ΚΑΙ Η ΣΧΕΤΙΚΗ ΠΕΝΘΕΡΟΛΟΓΙΑ !...

Η'.

Ίδου και σήμερα συνέχεια των απαντήσεων των αγαπητών μας αναγνωστών στο ερώτημα του «Μπουκέτου» περί του ιδανικού συζύγου.

Η δίδ. ΤΑΤΙΑΝΑ Γ. ΓΡΗΓΟΡΑΚΗ (Π. Φάληρον), μās γράφει :
«Αγαπητό «Μπουκέτο». Βρίσκω θαυμασία την ιδέα σου να σου γράψουμε πώς σκεπτόμεθα τον ιδανικό σύζυγο. Κατά την γνώμη μου, λοιπόν, ιδανικός σύζυγος είναι εκείνος που θ' αγαπήσει η καρδιά μου. Άδιαφορώ δε αν θα είναι ώμορφος ή άσχημος, πλούσιος ή φτωχός, κλπ. Ένα μόνο θέλω : Νά μ' αγαπά όσο θα τον αγαπώ. Με εκτίμησι
Τατιάνα Γ. Γρηγοράκη

Η δίδ. Δ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΟΥ μās απαντά :
«Κατ' έμέ, ιδεώδης σύζυγος είναι ο μέτριος καθ' όλα. Ό πιο ευτυχισμένος γάμος είναι εκείνος που ταιριάζουν οι χαρακτήρες. Γιατί ; Διότι η εύτυχια προέρχεται εκ της άμοιβαίας συμφωνίας και των δύο συζύγων. — Δ. Έλευθεριάδου

Η δίδ. Α. ΠΕΦΑΝΗ (Αθήναι), μās γράφει :
«Ίδανικότερος σύζυγος, κατά τη γνώμη μου, είναι εκείνος που θά αγαπήσω, γιατί μόνο η αγάπη είναι εκείνη που μπορεί να εξουδετερώσει τα ελαττώματα ενός ανθρώπου και να μας τον παρουσιάσει τέτοιον, που να μας φαίνεται ιδανικός. Α. Πεφάνη, δόδς Μεσογείων

Η δίδ. Σ. Ν. Β. (Αθήνα—Κολωνά), μās γράφει...Έξω από τα δόντια, επίσης και δλίγον... Έξω λογικής :

Αγαπητό «Μπουκέτο». Κατά την γνώμη μου δεν υπάρχει ιδεώδης σύζυγος, αλλά ιδεώδεις σύζυγοι. Και ιδεώδεις σύζυγοι είναι εκείνοι που είναι πλούσιοι, έχουν πολύ καλή ανατροφή, είναι καλοντυμένοι, ωραίοι, δυνατοί και ήλιθιοι. Ως προς τον ευτυχέστερον γάμον, είναι εκείνος που καταλήγει ενωρίτερον σε διαζύγιον. Διότι έτσι μόνον αυτή η περίπτωση έχει πολλά αγαθά και ελάχιστα βάσανα !... Με ειλικρίνεια.

Η δίδ. ΤΑΣΙΑ ΡΑΚΣΕΒΙΤΣ μās απαντά :
«Μπουκέτο» μου,

Ο ιδανικός σύζυγος για μένα είναι : «Ενας άνδρας πρώτα-πρώτα ώμορφος στα μάτια μου. Πολύ πιθανόν τα ξένα μάτια να τον βλέπουν στραβά, με κάθεσασμένα χείλια, μαύρο ή αυταρά. Δεν έχει σημασία. Φτάνει εγώ να τον βλέπω ώμορφο. Νά είναι λίγο ψηλότερος από μένα, ως είναι και καμπούρης ! Νά μην είναι πολύ πλούσιος, γιατί θά είναι η σπάταλος ή τσιγκουνής ως σύζυγος, μά όχι και φτωχός, γιατί μου χαλάει τα γούστα η φτώχεια. Καλύτερα να έχω ένα πάγιο εισόδημα κάθε μήνα, για να μου δίνει έμένα—σαν έτερο ήμισυ του—τά μισά, να κάνω τουαλέτες, δεξιώσεις και κεντήματα, και τα άλλα μισά να τα διαθέτεις για τροφή και λοιπά έξοδα του σπιτιού, και δτι περισσεύει και δτι έκτακτο να χρησιμοποιείται για το δικό του λούσο. Νά φροντίζει ο ίδιος για το σπίτι. Νά μην γκρινιάζει. Νά ξέρει λίγο από μαγειρική, για να με βοηθή όταν έρχεται στο σπίτι και δεν έχω ακόμη ανάψει τη φωτιά. Νά μη θωάλη. Και όταν λείπω από το σπίτι, να μην κορτάρη με τις δουλειές της γειτονιάς. Γιατί εγώ στο σπίτι μου δεν θέλω τέτοια όποκειμενα. Στά κέντρα να μην πηγαίνω, όταν δεν πάω μαζί του και γώ. Νά μην κοπνίζει περισσότερο από μένα και να μη μεθάει ποτέ, γιατί αν μεθάει και γώ, ποιος θά με πηγαίνει σπίτι ; Νά μην έχω μαμά, για να μου λείπει η πεθερά από το κεφάλι μου, μά τη μαμά μου ν' αγαπά σαν δική του και να μās κάνει τα έξοδα ένα μήνα του καλοκαιριού για ταξίδι αναψυχής, μένοντας εκείνος στις δουλειές του και γράφοντας λεπτομερώς κάθε μέρα το ημερολόγιο της ζωής



του, για να ελέγχονται οι πράξεις του στην απουσία μας. Νά μ' αγαπά, να με λατρεύει, να μην τον φανερώνει σαν μικρό παιδί. Καλύτερα να ξεσπά το ερωτικό του πάθος εκ έξω, παρά σε χάδια και φιλήματα, που θα με κάνουν να τον συχαθώ, ενώ αλλιώς δεν υπάρχει τέτοιος φόβος. Νά μη μου κουβαλάει φίλους στο σπίτι, γιατί μπορεί να γίνω δούλα τους ή φιλεναδίτσα τους, δεν ξέρω ! Ποιος παίζει με τις καρδιές ; Και όταν έχω βίζιτες εγώ — άνδρες ή γυναίκες — να φεύγει εκείνος μακριά, γιατί μπορεί να έχουμε σκληρές αντιζηλίες. Νά μη μου γυρεύει παιδιά, γιατί είναι βάσανο η ζωή τους και θά με περιορίζουν. Τέλος, να μη μου ζητάει φως στην κρεββατοκάμαρα τις νύχτες, γιατί... Με τέτοιο τέλος πάντων σύζυγο πραγματικά μπορώ να περάσω όλη μου τη ζωή παντρεμένη και ευτυχισμένη. Θά μου είναι πάντα βοηθός και σύτροφός μου, άρωγός στις μικροδίες μου απαιτήσεις και στο κάτω-κάτω, δεν θα νοιώθω κούραση από μια τέτοια συζυγική ζωή, και αν εκείνος κουρασθή—σημειώστε πως πρέπει να είναι πολύ όμοιωνητικός—πρέπει να κάνει πάντα ύπομονη, για να είναι πάντα...ο ιδανικός σύζυγός μου !...

Τασία Ράκσεβιτς

Η δεσποινίς Ράκσεβιτς είναι πολύ απαιτητική. Θέλει τον σύζυγό της τον ιδανικό σύζυγο, λιγάκι...ρουμπό ! Νά ντύνεται, λέει, ο ίδιος και να κάνει λούσα, έρδον περισσεύουν χρήματα. Κι' αν δεν περισσεύουν, τι θά φορέση ο άντρός ; Τσίζινον σάκαν ; Τόν θέλει και λιγάκι νεώτερο ! Και δλίγον...τυφλόν ! Άλλά, δεσποινίς, αγαπητή δεσποινίς, πού τα γράφετε τόσο πιπίτηκα, αυτός δεν είναι σύζυγος πεία, είναι...καμαριέρης, καμαριότος, τσιρότος, σαλτισότος και όλα τα είς ότος και δλίγον φαγωμένος εξ ευδότης !...

Η δίδ. ΑΣΠΑ (Ν. Φάληρον), μās απαντά :
Αγαπητό «Μπουκέτο»,
Ξαπλωμένη στη βεραντούλα του μικρού μας σπιτιού, που κατά καλή τύχη βρίσκεται στο Φάληρο, διαβάζω το «Μπουκέτο», τον αγαπημένο σύντροφό στις ώρες της μοναξιάς μου. Το δλόγιμο φεγγάρι πρόβαλε άργά-άργά πίσω από τον Ύμητό, στον ολοκάθερο ούρανό της Ελλάδος μας, και η γαλήνιος θάλασσα δέχτηκε τις ασπέννες άστρες του με ανατριχίλα. Ένα κυματάκι άπαλο ξεκίνησε κι' έσθυσε στα βοτσοδάκια της ακρογιαλιάς και πάλι άπόλυτη γαλήνη και άκίνησία... Μιά δλόλευκη βαρκούλα μ' άνοιγμένα πανιά, γλάρος πελώριος, σκίζει την άσημένια θάλασσα, άργα, ράθυμα, κι' ένας νέος με μία νέα φαίνονται άγκαλιασμένοι μέσα στο άπλετο φώς του φεγγαριού. Άβελαν περνά από το νού μου η σκέψη : Είναι, άραγε, ευτυχισμένοι ; Η άπειρη ώμορφιά της δλόφωτης αυτής νύχτας με παρέσυρε σε γλυκούς ρεμβασμούς και σε σκέψεις, πάνω στο ερώτημά σας για τον ιδανικό σύζυγο. Άλήθεια, στά τόσο ώμορφα πράγματα, που βρίσκει κανείς στο αγαπητό «Μπουκέτο», το ερώτημα αυτό είναι ένα από τα πλέον έπικαιρα και ενδιαφέροντα. «Ποιος είναι ο ιδανικός σύζυγος ;» Μά ένας άνδρας τουλάχιστον δέκα χρόνια μεγαλύτερός μου και λίγο ψηλότερος, καστανός ή ξανθός, δεν έχει σημασία, φτάνει να είναι καλόκαρδος, ευγενικός, χαριτωμένος. Ωραίος ; Όχι ! Η ώμορφιά ταιριάζει στις γυναίκες πιο πολύ. Τόν προτιμώ με άδρά χαρακτηριστικά, άνδρσπερη και υπερήφανο, με θέληση και πείσμα για μία άνοδο στη ζωή. Πλούσιος ; Όχι, οι πλούσιοι δεν είναι πιστοί σύζυγοι. Ο πλούτος άνοίγει κάθε γυναίκα άγκαλιά και σπρώχνει στην άπιστία. Μιά καλή θέσις σε μία έπιχείρησι ή σε μία έταιρεία, με ευρύ μέλλον, που άρκει. Μιά μικρή περιουσία, που αργά-αργά έδημιούργησε μόνον του από τις οικονομίες του, είναι το καλύτερο θεμέλιο, ή βάσις μιας ευτυχισμένης ζωής. Ο άνθρωπος που είναι οικονομός από έλευθερος, ως σύζυγος θά είναι πιο λογικός και πιο οικονομός. Χωρίς οικογενειακές υποχρεώσεις θά ήτο προτιμότερος, και πάντοτε γελαστός και χαρούμενος. Νά όλη

η εύτυχία του γάμου και της ζωής. Αυό καλές και άφωσιωμένες καρδιές, σε μία ώμορφη λουλουδένια φωλιά, να ή έπιτυχία ενός καλού γάμου, να ή έξασφάλισις μιάς εύτυχισμένης ζωής.

Η δίδ. ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΛΑΜΠΙΚΟΥ (Καθηγήτρια, Πειραιεύς) μās γράφει :

Κύριε Διευθυντά. Πρό ήμερών, διαβάζοντας το «Μπουκέτο», όλος τυχαίως έπεσε το μάτι μου στο ερώτημά σας «Ποιος είναι ο ιδανικός σύζυγος». Σας βεβαίω ότι κατ' άρχάς έγάλασα, κάπως έπιπόλαια βεβαίως, αλλά κατόπιν, όταν σκέφθηκα ώριμότερον, έννόησα την σοφρότητα του τιθεμένου ερωτήματος. Διότι έσκέφθηκα πώς πραγματικώς έχουν τά πράγματα στη σημερινή διεφθαρμένη κοινωνία, στη κοινωνία που μās ένθυμίζει την Προχριστιανική έποχή, που η γυναίκα δεν ήτο παρά άπλοον μέσον της έκπληρώσεως των έπιθυμιών του άνδρός. Όφείλω λοιπόν να όμολογήσω ότι το όνειρον τουτο, πράγματι ύφίσταται εις όλων των κοριτσιών τάς ψυχάς, όχι όμως, πιστεύσατέ το άκραδάντως, όπως έπρεπε να υπάρχει εις μίαν παρθενικήν, άγνην ψυχήν. Έπιθυμούν το άρρεν, αλλά μόνον από άπόψεως σωματικής άπολαύσεως. Το ιδεώδες της γλυκείας θαλωρής του σπιτιού έξέλειπε, η ιδέα της τεκνογονίας, δηλαδή ο κύριος σκοπός του γάμου, παρερμηνεύθη και άντικατεστάθη διά των μοντέρνων πλάς και έσπερίδων και άνοσιών άποκτονίων έλλείπει των...άναγκαίων ! Λοιπόν, υπό τούτας συνθήκας, πιστεύω ότι ο ιδανικός σύζυγος παραμένει, τουλάχιστον επί του παρόντος, αυτό δυνατόν επί να διαπίστωση εξ όλων των στατιστικών των γάμων και διαζυγίων όλων άνεξαιρέτως των κρατών, μόνον όνειρον και έλπις άνεκπλήρωτος. Άρα, υπό τούτας συνθήκας, δυσκολεύομαι κάπως να άπαντήσω, διότι ροδούμαι μήπως άπαντήσω μόνον και μόνον εξ έπιθυμίας να έκερσώ και δημοσία την γνώμη μου, ως άναρμόστον και άπρεπη προς τάς σημερινάς απαιτήσεις του δυστυχισμένου πολειμικού κοριτσιού, το όποιον έμπεσε μόνον να σκεδιάζει και ούδέποτε να κατασκευάζη. Τέλος, διά να ίκανοποιήσω την περιέργειαν των φιλάτων άναγνωστριών, λέγω ότι εάν θά ή δυνατόν να συλλάβω την ύπαρξιν του σημερινού ιδανικού άνδρός, θά έλεγα ότι ήθελα να είναι μορφωμένος και άπο καλό σπiti και αξιοπρεπής. Τόν ήθελα έπίσης κατά τα μεγαλείτερα μου, με όωμα ευθυτενές, ύψηλόν, έργατικόν, τίμιον, τακτικό και εύσυνείδητον. Τά λοιπά, τρίχωμα, ώραιότητα, όφθαλμοί, κλπ., τά θεωρώ παιδαριώδη. Ύποθέτω λοιπόν πώς όταν ένας άνδρας συγκεντρώι όλα τά άνωτέρω, θά είναι ο καλύτερος και εύτυχέστερος και στην κοινωνία και στον έαυτόν του, και εις την οικογένειάν του. Μετά τιμή.

Πηνελόπη Λαμπίκου, Καθηγήτρια

Η δίδ. Ε. Μ. (Απανού 8 Β. Παγκράτι), μās γράφει :
Αγαπητό «Μπουκέτο». Το θέμα σου είναι πάντα έπικαιρο, αλλά δύσκολο στη σημερινή ύλιστική έποχή. Πάντως, μ' άρέσει το ερώτημά σου και σου άπαντώ, σύμφωνα με τη γνώμη μου. Έν πρώτοις, άπο άπόψεως σωματικής, τον θέλω ύψηλόν, εύπλαστον και με άνδρικήν κατατομήν. Δεν με ενδιαφέρουν όμως τόσον αυτά, όσον ο χαρακτήρας του ατόμου. Θέλω να είναι μορφωμένος, εύχάριστος συζητητής, τρυφερός. Εάν ως άνθρωπος έχει μερικά μικροελαττώματα, να έχω το γνήσιον αστόν και να προσπαθή να τά διορθώση, όπως εξ άπαιτήτου και εγώ θά κάνω το ίδιο. Διότι όταν έκαστος άναγνωρίζει τά σφάλματά του και ύποχωρεί άμοιβαίως, δεν έπιτερεύεται στο σπiti η άσσυμφωνία των χαρακτήρων, που ύποσκαπτεται εκ θεμελίων την οικιακήν άρμονίαν και διαλύει έπομένως την οικογένειαν. Άν ύποθεθί λοιπόν ότι θά βρώ έναν τέτοιον σύντροφο, τον θέλω για να ζω σωματικά εύτυχισμένη, αλλά κυρίως για να δημιουργήσω μίαν ύγιή οικογένειαν, της όποίας ζωτανόν παράδειγμα θά είναι η άρμονία και η εύθυνη των χαρακτήρων μας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες άπαντήσεις.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Σ' ένα γεύμα, το όποιον παρέθεσε στη Στοκχόλμη ο έξερειννητής των Πόλων καθηγητής Λίντμπεργκ, μεταξύ των άλλων σεργιρίστηκε και κρέας, το όποιον προερχόταν από ένα προϊστορικό μαμμούθ.

—Το μεγαθήριο αυτό παρέμενε θαμμένο και άναλλώλωτο μέσα στους αιώνιους πάγους εδώ και 10.000 χρόνια !

—Μολαίαιτα, όλοι οι καλεσμένοι βότσαν το πρωτόγονο αυτό κρέας νοστιμώτατο !

—Μερικά μίλια μακριά από την πόλι Σκόν, της Νέας Ουαλλίας, ο φυσιοδίφης σερ Έντγουορθ άνακάλυψε ένα πελώριο άπολιθωμένο δένδρο, ήλικίας 200.000.000 χρόνων !

—Το ύψος του δένδρου αυτού είναι 36 μέτρα !

—Η διάσημος Άμερικανίς συγγραφέυς Έλλεν Κέλλερ είναι κοφά-λαλη !...

—Στά Λονδίον, κάθε μέρα, οι πόλισμα άποκλείουν ένα μικρό τμήμα της πόλεως, από το όποιον άπαγορεύουν την διέλευσι τροχοφόρων.

—Στους δρόμους αυτού του τμήματος συγκεντρώνονται όλα τά παιχνίδια και παίζουν, χωρίς τόν κίνδυνο να διαμελισθούν.

—Το μυστικό, το όποιον ύπoρχε ως τώρα στον ήχο των βιολιών, τά όποία είχαν κατασκευάσει οι περίφημοι Ίταλοι Στραντινάρους και Άμάτι, άποκαλύφθηκε τελευταία, χάρις στις άκτίνες Χ.

—Με τη βοήθεια, λοιπόν, των ακτίνων αυτών, άπεδείχθη ότι η τελειότητα του ήχου των περιφημων Ιστορικών βιολιών δεν όφειλεται στο βρονήν τους, ούτε στο...πέρασμα του χρόνου, αλλά στην έπεξεργασία του ξύλου των.

—Μιά έπαφάνεια έδατος πάχους 2 1)2 πόντων και έκτάσεως ενός στρέμματος, ζυγίζει 101 τόννους.

—Με τόν έρχομό του χειμώνα, στο Όντάριο των Ήνωμένων Πολιτειών, έγιναν έκλογές για την άνάδειξι διοικητικού συμβουλίου της περιόρχης «έλεσης των Συναχόμενων» !

—Πρόεδρος της έκκεντρικής αυτής έλεσης εξέλεγη πανηγυρικά κάποιος Λ. Ε. Χάρις, ο όποιος κατώρθηκε να φτερωστή τόσο σφοδρά, ώστε τά ματογυάλια του πετάχτηκαν τρία μέτρα μακριά !

—Στη Νέα Υόρκη η γυναίκες άρχισαν να βάφουν τ' αυτιά τους ροδίνα, όπως άκριδώς βάφουν και τά χείλη τους.

—Στά Σικάγο έδημοσιεύθη πρό ήμερών στις περισσότερες έφημερίδες η παρακάτω καταληρητική άγγελία ενός κατενθουσιωμένου συζύγου :

«Ευχαριστώ θερμά τον άναστα λοπόδότη, ο όποιος είχε την έμπνευση να κλέψη της γυναίκας μου το ρολόγι, πουχε περασμένο με μία άνωρίτσα απ' το λαμό της. Το ρολόγι αυτό, το όποιον ήταν στο κέντρον άκριδώς του άνοχτού κορσά της, προκαλούσε και αναδύαζε τά βλέμματα των διαδόντων και είχε γίνει άφορητή έλπιτοπίας άναμεταξύ μας. Ευχαριστώ λοιπόν τον άναστα λοπόδη, που με τούτο το έγκλημα μου έδωσε την εύκαιρία να κλέψω και το σάβανο της χείρας. Κατόρθωσε μέσα σε λίγα λεπτά να κάνει ότι εγώ δεν μπορούσα να κάνω επί τρία χρόνια !»

—Σε μία πόλ της Δανίας ένα παραπλανημένο μελίσσι διέφυγε την κυκλοφορία των τρένων στην άπο κεντρική άσσημία της πόλεως.

—Το μελίσσι αυτό — άποκατά πολυάριθμο — είχε εγκατασταθή πάνω στις σιδηροτροχιές και δεν άννοούσε με κανένα τρόπο ν' άπομακρυνθή.

—Επιτέλους κάποιος από τους περιεργούς σκέφθηκε να καταφέρει τις έπιμονες μέλισσες και έτσι, τρυφερά έπαιζοντας από την ψυχρολογία, έπέταξαν μακριά από τις γραμμές, πάνω σ' ένα δένδρο, που βρισκόταν εκεί κοντά.

—Κατ' άναλογία, σ' όλο τον κόσμο εκδίδονται κάθε μέρα τέσσερες νέου τύπου γραμματόσημα.

—Κάθε χρόνο η Εύρωπη τυπώνει 642 νέου είδους γραμματόσημα.

—Τελευταία στο Πεκίνο, την πρωτεύουσα δηλαδή της Κίνας, διέκοψε την έκδοσί της η έφημερίς «Πεκιν Μάου».

—Το πρώτο φύλλο αυτής της έφημερίδας εξέδόθη εδώ και 1.584 χρόνια, όταν αυτοκράτορ της Κίνας ήταν ο Τιν Κουάν Τένγκ, ο όποιος θεωρείται και ο έφευρτής των τυπογραφικών στοιχείων.

—Η «Πεκιν Μάου» έξετυπώτο τότε πάνω σε κίτρινο μεταξωτό έφασμα !...

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΜΜΑΣ



ἄμαξα τώρα πήγαινε ἀργά. Μέσα στὴ βαθεῖα σιωπὴ τῆς νύχτας, δὲν ἀκούγονταν κανένας θόρυβος. Ὅταν ἦσαν μαῦρα ἐκεῖ τριγύρω: Τὰ δέντρα, τὸ ποτάμι, ἡ ἐξοχή. Κι' οἱ δύο τους προχωροῦσαν λυπημένοι, σιωπηλοί. Ἀξαφὰς, ὁ Φράντς στέναξε μὲ πονεμένη φωνή.

—Λοιπόν, εἶνε ἡ τελευταία φορὰ...
—Δὲν καταλαβαίνω... ἔκανε ἡ Ἔμμα.
—Μὰ, ναι... Εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ποὺ εἰμαστε μαζί. Ἀφοῦ τὸ θέλεις, μείνε μαζί του. Μ' ἔμένα τελειώσαν ὅλα πειά...

—Μίλας σοβαρά;
—Μα πῶς;
—Νά, βλέπεις; Ἐσὺ πάντα χαλάς τὶς πιὸ ὡμορφες στιγμές μας, τίς λίγες στιγμές ποὺ εἰμαστε μαζί...
—ἔχεις δίκιο. Ἀς γυρίσουμε πίσω.
—Ἐλα, μὴ γίνεσαι κακός, Φράντς. Μὴ με διώχνεις ἔτσι... παρπονέθηκε ἡ Ἔμμα.
Ἐπειτα τὸν τράβηξε κοντὰ τῆς καὶ τὸν φίλησε μὲ πάθος, ἀπελπιωμένα, στὸ στόμα.

—Ἀς πάμε λίγο πιὸ πέρα, τὸν παρακάλεσε.
—Ἐ, ἀμαξά!
Ὁ ἀμαξᾶς δὲν ἀπάντησε. Ὁ Φράντς φώναξε πιὸ δυνατὰ:
—Ἐ, μά εὐτυχῶς, λοιπόν!...
Ὁ ἀμαξᾶς ἐξήγησε σαστισμένος.
—Πήγαινε μὲ πῶς πέρα. Ναι... ἰ-
οια, μπροστά. Κατάλαβες;
—Μάλιστα, κύριε.

Ὁ Φράντς κι' ἡ Ἔμμα ἀγκαλιάστηκαν σφιχτά, παρὰφορα καὶ φιληθήκαν. Δὲν ἀκούγαν τίποτε. Οὕτε τὸν ἀμαξᾶ, ποὺ χτυποῦσε ἀγρία μὲ τὸ καμουτοῦ τ' ἄλογά του.
—Δὲν εἶνε ὡμορφα ἔτσι; ψιθύρισε ἡ Ἔμμα.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ διώκε τῆς φάνηκε ὅτι ἡ ἀμαξᾶ πετάχτηκε ψηλά, στὸν ἀέρα. Ὑστερὰ ἐνοιώσε ὅτι κάτι γκρεμιζόταν ἀπὸ τοῦ αἵματος. Κι' ἐκείνη στριφογύριζε στὸ κενό. Κι' ἀξαφὰς, σωριάστηκε καταγῆς μέσα σ' ἐκείνη τὴ μαύρη, τὴ βαθεῖα σιωπὴ. Ἐπειτα ἀκουσε βογγητὰ καὶ τ' ἄλογα ποὺ χτυποῦσαν μὲ τὰ πέταλα τους τὸ χῶμα. Ἡ Ἔμμα πάγωσε ἀπὸ τὸ φόβο τῆς. Ἐκανε νὰ φωνάξῃ, μὰ δὲν ἀκουσε τὴν κραυγὴ τῆς καὶ φοβήθηκε περισσότερο. Τέλος, σὰν νὰ φωτίστηκε ἀξαφὰς τὸ μυαλό τῆς, κατάλαβε σ' ἐξῆς συμῆ: Ἡ ἀμαξᾶ εἶχε πέσει σὲ ἓνα λάκκο κι' ἀναποδόγυρισε στὸ δρόμο. Ποῦ ἦταν ὁ Φράντς; Τὸν φώναξε. Μὰ δὲν τῆς ἀπάντησε κανεὶς.

—Ἐγὼ δὲν ἔπαθα τίποτε, συλλογίστηκε ἡ Ἔμμα. Μοῦ ποναίει ὁ μὲρος ὅλο τὸ κεφάλι. Τί πρέπει νὰ κάνω τώρα; Τί μπορῶ νὰ κάνω; Ἀκουσε... Φράντς!

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἐνοιώσε τὸν ἀμαξᾶ δίπλα τῆς.
—Ποῦ εἰσάτε, δεσποινίς, ποῦ εἰσάτε; Κι' ὁ κύριος; Δὲν πάθατε τίποτα, ἔ; Χτυπήσατε; Μία στιγμῇ, δεσποινίς, νὰ φέρω τὸ φανάρι... Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί διάβολο ἔπαθαν τ' ἄλογά μου!...

Ὁ ἀμαξᾶς γύρισε σὲ λίγο μὲ τὸ φανάρι. Ἡ Ἔμμα τότε εἶδε διπλά τῆς τὸν Φράντς, ἀκίνητο, βουδῶ. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κατὰχλωμο. Τὰ μισόκλειστα μάτια του ἔδειχναν μόνον τὸ ἀσπράζι τους. Ἀπὸ τὸν δεξιὸ κρόταφό του, ἀργά-ἀργά, τὸ αἷμα κυλοῦσε πάνω στὸ μάγουλό του.

—Δὲν εἶνε δυνατόν! συλλογίστηκε ἡ Ἔμμα. Ὁχι, δὲν εἶνε δυνατόν!...

Ὁ ἀμαξᾶς, γονάτισε κι' αὐτὸς ἀπ' τ' ἄλλο μέρος καὶ κάρφωσε τὰ μάτια του στὸ κίτρινο πρόσωπο τοῦ Φράντς.

—Δεσποινίς, πολὺ φοβάμαι ὅτι μάς βοήθεε μιά μεγάλη συμφορὰ!... ψιθύρισε ἀνατριχίλας.

—Ὁχι, δὲν εἶνε ἀλήθεια, δὲν εἶνε δυνατόν! στέναξε ἡ Ἔμμα.
—Ἀχ! Ἄν περνοῦσε κανεὶς!... ψιθύρισε πάλι ὁ ἀμαξᾶς. Ἡ

ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΣΝΙΤΣΛΕΡ

καρρότοσα ἔγινε κομμάτια...

—Μὰ τρέξε ἐδῶ κοντὰ, σὲ κανένα σπιτί... Τρέξε νὰ ζητήσης βοήθεια, τοῦ φώναξε ἡ Ἔμμα.

Κι' ὅταν ἔμεινε μόνη στὸ σκοτεινὸ δρόμο, συλλογίστηκε:
—Καὶ τώρα;... Μὰ ὅχι, δὲν εἶνε δυνατόν!

Ἐπειτα, μὲ φρίκη, συνέχισε:
—Γιατί δὲν θέλω νὰ τὸ πιστέψω; Εἶνε ἀλήθεια... Δὲν εἶνε πειά!... Ναι, εἶνε νεκρός!... Νεκρός! Ἐχῶ ἓνα νεκρὸ σπῆν ἀγκαλιῇ μου!...

Καὶ μὲ τρόμο, ἄφησε τὸ πῶμα καταγῆς. Ὑστερὰ κύτταξε τριγύρω τῆς. Τὸ κόκκινο φανάρι τοῦ ἀμαξῆοῦ κόντευε νὰ στήσει.

—Μὰ δὲν μπορῶ, δὲν πρέπει νὰ μείνω δῶ πέρα... συλλογίστηκε ἡ Ἔμμα. Δὲν πρέπει νὰ με βροῦν μαζί του. Ὅλοι θὰ με ρωτήσουν πειά εἰμαι... Καὶ δὲν πρέπει νὰ πῶ τίποτε... Δὲν μπορῶ... Δὲν πρέπει... Θεέ μου! Τί θ' ἀπογίνω!...

Ἡ Ἔμμα ἔσθρε τὸ φανάρι καὶ στάθηκε ἀκίνητη, μέσα στὸ σκοτάδι. Ἐπειτα, σὰν τρελλή, ἄρχισε νὰ τρέχῃ πάνω στὸν ἐξοχικὸ δρόμο ποὺ ἀσπρίζε μέσα στὴ νύχτα. Ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς περνοῦσε ἀσυνάρτητα ὅλη ἡ τραγωδία ποὺ θὰ ἐπακολουθοῦσε: Ὁ κόσμος, ἡ ἐφημερίδες, τ' ὄνομά τῆς, ὁ ἄνδρας τῆς, τὸ παιδί τῆς. Θεέ μου! Τί συμφορὰ!... Τί τραγωδία!...

Σὲ λίγο συνάντησε μιά ἀμαξᾶ. Ἀνέθηκε γρήγορα κι' ἔβρασε τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ τῆς. Ἐτρεψε σύγκορμη καὶ δὲν ἤθελε τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ φτάσῃ γρήγορα κοντὰ στὸν ἄνδρα τῆς καὶ στὸ παιδί τῆς. Ὅλα τ' ἄλλα τῆς ἦσαν ἀδιάφορα.

Ἐπὶ τέλους! Ἡ ἀμαξᾶ στάθηκε ἡ Ἔμμα πέρασε ἀθόρυβα τὸν κῆπο, τὸ χῶλο, τὸ διάδρομο καὶ μπήκε στὴν κἀμαρά τῆς. Ἐχε σωθῇ! Κανείς, μὰ κανεὶς δὲν τὴν εἶδε...

Ἀναψε λοιπὸν τὸ φῶς. γδύθηκε, ἔπλυνε τὰ χέρια τῆς καὶ τὸ πρόσωπό τῆς καὶ στάθηκε ἀκίνητη, στὴ μέση τῆς κἀμαρας, μὲ τὰ μάτια κερραμμένα στὸ κενό.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἀκουσε τὸ κουνιστὸν τῆς πόρτας. Ἦταν ὁ ἄνδρας τῆς. Ἡ Ἔμμα βγήκε στὸ διάδρομο καὶ μπήκε μαζί του στὴν τραπεζαρία.

—Μπᾶ, γύρισε κιάλας; τὴ ρώτησε.

—Ναι, εἶνε τόση ὥρα. Γιατί;

—Νόμιζα πὼς δὲν εἶχες γυρίσει κιάλας, γιατί δὲν σὲ εἶδε κανεὶς.

Ἡ Ἔμμα χαμογέλασε. Μὰ τὴν ἐξέπληξε ἡ ἐξήγησις πὼς ἦσαν κομμάτια ὁ ἄνδρας, κατὰκοπη! Ὁ ἄνδρας τῆς τὴν τράβηξε κοντὰ του καὶ τὴ φίλησε στὸ μέτωπο.

Τὸ παιδί τους καθόταν στὸ τραπέζι. Ἐχε βαρεθῇ νὰ περιμένῃ ὅτι ἀποκοιμήθηκε πάνω στὸ βιβλίο του. Ὁ ἄνδρας τῆς κάθησε ἀπέναντί του.

Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του.

Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του.

Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του.

Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του.

Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του.

Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του.

Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του.

Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του.

Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του.

Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του.

Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του.

Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του.

Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του.

Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του.

Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του.

Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του.

Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του.

Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του.

Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του.

Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του.

Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του. Ἡ Ἔμμα τῆς κάθησε ἀπέναντί του.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ἄλλα ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)



Ἡ βδομάδα αὐτὴ συνέδεσαν σοβαρὰ πράγματα σὲ τὸ Χόλλυγουντ. Ἡ αἰτία ἦταν τὸ χαϊδεμένο σκυλάκι τῆς Τζίν Χάροου, τὸ ὁποῖο παρὰδῶς λύσασσε καὶ ἐδάγκωσε δύο πολὺ ὡμορφες ἐπισκέπτριες τοῦ διασημοῦ ἐστέρας. Ὁ μικρὸς «Τόμμι» εἶχε βρῇ κυριολεκτικῶς τὸν μπελά του ἀπ' αὐτὲς ἰς δύο κυρίες καὶ τὰ χῆλια τους. Καὶ ἔαφνα συνέβη τὸ μοιραῖο! Ἐξαιτίας ὅμως ἀπάνου τους καὶ τὶς δάγκωσες στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια. Μετὰ τὸ «ἐγκλήμα» του, ὁ Τόμμι ἐξηρεασθὲν ἀπὸ τὴν βίλλα τῆς Χάροου. Καταλαβαίνετε τώρα τὸν πανικό ποὺ ἔπαισε ὁμοῦς τοὺς ἐστέρας. Ὁ Τόμμι ἔγινε ὁ πῶ ἀνεπιθύμητος ἐπισκέπτης των. Ἀπὸ τὴν βίλλα τῆς Μαίη Γουέστ διώχτηκε μὲ τὸν χειρότερο τρόπο καὶ ὁ Γκάου Κόπερ τὸ ὑποδέχτηκε μὲ δύο πιστολιές στὸ μέγαρό του. Ἐτσι σήμερὰ τὸ Χόλλυγουντ ἔχει ἀναστατώσῃ ἔξ ἀφορμῆς τοῦ σκύλου τῆς ὁμορφῆς φρενέτας, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι ἔχει διαβολικὴν τύχη, γιατί δὲν μποροῦν νὰ τὸ σκοτώσουν οὔτε οἱ ἀστυνομικοὶ, οὔτε οἱ διάφοροι ἄνθρωποι ποὺ τὸν συναντοῦν. Ὅσο γὰρ τὴν Τζίν Χάροου, εἶνε ἀπαρηγόρητη. Διότι τὸ ἐγκλημα τοῦ νέου φιλμ τῆς καὶ κλείστηκε στὴ βίλλα τῆς. Ἀπὸ τὸ πρῶτο δὲ μέχρι τὸ βράδυ κλαίει γὰρ τὸ δυστύχημα ποὺ συνέβη σὺν ἀγαπημένῳ τῆς Τόμμι. Μὰ τὸ τραγικότερο εἶνε ὅτι αὐτὸ τὸ μικροσκοπικὸ σκυλάκι ἔχει δαγκώσῃ μέχρι τῆς στιγμῆς δέκα γυναῖκες καὶ δύο παιδιά!...

Ἡ περὶφημη ἡθοποιὸς Μάιλνι Μπράνκ, τὴν ὁποία χειροκρότησε μ' ἐνθουσιασμό τὸ διεθνὲς κοινὸν στὸ φιλμ «Μονάχα Χάρις» καὶ σὲ ἄλλες κινήματογραφικὰς ἐκτενῆς τῆς, ἔχει ἕναν πολὺ ἐνδιαφέροντα ρόλο σὲ τὸν νέον φιλμ «Γὰ τὸ χατήρι διὰ τὸν ἄλλον». Σ' αὐτὸ τὸ ἔργο πρωταγωνιστοῦν ἡ Τζόνι Κρόουφορντ, ὁ Κλάρε Γκαϊμπλ καὶ ὁ Ρόμπερτ Μοντγκόμερι. Ὁ σκηνοθέτης του, ὁ Βάν Ντάις, ἐργάζεται πυρετωδῶς, γὰρ τὴν ὁσο τὸ δυνατόν μεγαλειτέρα ἐπιτυχία του.

Ἡ Λουίς Χένρι, ἡ γυναῖκα μὲ τὸ πῶ ἐλαστικὸ σῶμα, εἶχε τελευταίως μιά μεγάλη ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσιν. Ὁ τρίτος ἀσπύριος σὺγγυός τῆς τὴν ἐγκατέλειψε τὴ μέρα τῶν γάμων τῆς. Ἡ ἀτυχὴ φρενέτα, στοὺς δημοσιογράφους ποὺ τὴν πολιορκίουν μετὰ τὴν νέα ἐρωτικὴ ἀτυχία τῆς, δήλωσε δὲ ὠκιστικῶς πειὰ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς τὴν παντρεῖα καὶ νὰ ἀφοσιωθῇ στὸν κινήματο-γράφον καὶ σὲς περὶετέρες τῆς.

—Ὁ ἄνδρας, εἶπε στοὺς ρεπόρτερς, μπορεῖ νὰ εἶνε κοινοὶ ἢ εὐκολόπιστοι, μὰ ἔχουν καμιά φορὰ μιά διαβολικὴν διαίσθησιν. Καταλαβαίνον διὰ τὴν ἄν μιά γυναῖκα εἶνε ἱκανὴ νὰ τοὺς χάσῃ τὴν εὐτυχία. Κι' ἐγὼ ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἔχω τίς ἀρετὰς ποὺ χρειάζονται γὰρ τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴ. Μ' ἀρέσουν ἡ εὐθύμιες συντροπείες, ἡ διασκεδάσεις καὶ τὰ πολυέσθη σκάνδαλα. Ὁ μισέο «Ἀλλαν Μόρτον, ὁ ὑποψήφιος σὺγγυός μου, ἀναγκάστηκε νὰ διαλύσῃ τοὺς ἀγαθῶντες μου, γιατί λίγα λεπτὰ πρὸ τῆς τελεσεως τοῦ μυστηρίου κατὰλαβε τὸ χαρσακτῆρα μου. Τσακωθήκαμε, ἔρετε, γὰρ ἓνα ποτήρι σαμπάνια. Ἐκείνος δὲν μ' ἄφηρε νὰ πῶ ἄλλη γὰρ νὰ μὴ ἔλυσθῃ, ἐγὼ ἔπαυσα. Τότε ὁ Μόρτον μοῦ εἶπε:

—Ἡ θὰ μ' ἀκούσης, ἡ χορίζομαι!...

—Προτιμῶ τὸ δεύτερο, τοῦ εἶπα. Ἐνα ποτήρι σαμπάνια ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ἓνα σύγγυο σὰν καὶ σένα!...

μυλοῦν...

Τὶ σημαίνουν αὐτὰ; τὴ ρώτησε ὁ ἄνδρας τῆς.

Ἡ Ἔμμα, τρομοκρατημένη, ἀνατρίχλασε. Εἶδε τώρα στὰ μάτια τοῦ ἀνδρός τῆς ὅτι δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ τοῦ κρύψῃ τίποτα...

—Πήγαινε πρῶτα τὸ παιδί στὸ κρεββάτι του, τῆς εἶπε ἔκτενος.

Ἐχεῖς κάτι νὰ μοῦ πῆς, δὲν εἶνε ἔτσι;

—Ναι... ἐστῆναξε ἡ Ἔμμα.

Καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν τραπεζαρία, κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά τῆς τὸ παιδί τους. Ναι... ὅθὰ τὸ τὰ ἔλεγε ὅλα! Δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ κρύψῃ τίποτα, μὰ τίποτα.

Καὶ μὲ τὴ σκέψιν αὐτῇ, ἡ Ἔμμα ἤσυχασε ἀξαφὰ, σὰν νὰ εἶχε λυτρωθῇ ἀπὸ ἓνα μαρτυρικὸ ἐφιάλτη...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ ΣΝΙΤΣΛΕΡ



Μία νέα γελοιογραφία τοῦ Σαρλά

Ὁ μισέο «Ἀλλαν Μόρτον», πέταξε τὶς βέρες στὰ πόδια μου καὶ ἔφυγε ἀμέσως ἀπὸ τὸ μέγαρο. Εἶχε καταλάβῃ ὅτι δὲν μποροῦσαμε νὰ τα-ραξοῦμε. Ἐγὼ εἶνε ἡ ἀλήθεια ὅτι λυπήθηκα γι' αὐτὸ τὸ φερόμῳ του. Μὰ δὲν μποροῦσα νὰ κάνω διαφορετικὰ. Συνήθησα νὰ εἶ εὐεχύνερα. Ὁ γάμος βέβαια δὲν θὰ μοῦ ἔβαζε μυαλό. Ἐτσι προτίμησα τὴν ἀνε-ξαρτησία μου ἀπὸ τὶς λουλουδιώδεις ἀλυσίδες τοῦ συγγενικοῦ βίου, ἡ ὁποῖες καμιά φορὰ εἶνε πάρα πολὺ βαρεῖς...

Μὰ παρὰ τίς δηλώσεις τῆς Λουίς Χένρι, οἱ φίλοι τῆς ὑποστηρίζουν ὅτι αὐτὴ ἡ ἀτυχία τῆς στοίχισε ὑπερβολικὰ, γιατί ὁ «Ἀλλαν Μόρτον» ἦ-ταν ὁ μόνος ἄνθρωπος, ποὺ εἶχε συγκινήσει τὴν καρδιά τῆς. Μὰ τὸ γυναικεῖο πείσμα τῆς τὴν ἔκανε νὰ θυσιάσῃ τὴν εὐτυχία τῆς γὰρ ἓνα ποτήρι σαμπάνιας!...

Πόσα λεπτὰ τῆς ὥρας χρειάζεται μιά φρενέτα γὰρ νὰ μακιγιαρι-σθῇ; Αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν ἔκανε ἓνας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος στοὺς διαφόρους «μακιεράς» τοῦ Χόλλυγουντ. Φαντασθῆτε τώρα τὴν κατά-πληξιν του, ὅταν τὸν πληροφορήσαν ὅτι μόνον σὲ δέκα λεπτὰ μπορεῖ νὰ φρενέτα γὰρ εἶνε κατὰλλλη γὰρ νὰ παρουσιασθῇ στὸ ἐπίπαιον. Νὰ γίνῃ ἀγνώστη! Ἡ μόνος ποὺ εἶνε λίγο ἐιδικότερος καὶ ἐπαμένον νὰ βασανίζονται μισοστὰ στὸν καθρέφτη τους, εἶνε ἡ Μάριον Ντὴ-τριξ, ἡ Μαίη Γουέστ καὶ ἡ Γκρέτα Γκάρμπο. Ἐννοοῦν νὰ εἶνε «μα-κιεράς» καὶ γι' αὐτὸν τὸν ἄντρο ὑπερπέρη τους, ὁ ὁποῖος μάταια τὶς πε-ριμένει ἐπὶ ὥρες, γὰρ ν' ἀρχίσῃ τὸ ἐγκύρισμα τοῦ φιλμ.

Ὁ Μπάρνερ Κήτον, ὁ «ἀνθρώπος ποὺ δὲν γελᾷ ποτέ», γυρίζει σή-μερὰ στὸ Λονδίνο τὸ πρῶτο φιλμ τὸν στὰ ἐσπούντιος τοῦ «Ἰσλεγοισθῇ». Αὐτὸ τὸ ἔργο ἔχει τὸν τίτλο «Ὁ Παρεμβακτῆς» καὶ ὅσοι διάβασαν τὸ σενάριο του βεβαίουν ὅτι πρόκειται γὰρ τὴν καλύτερη ἐπιτυχία τοῦ κοι-νικοῦ ἐστέρας.

Ἡ δολοφονία τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου στὴ Μασσαλία ἔκανε ἐπι-καρὰ τὰ θέματα τῶν πολιτικῶν ἐγκλημάτων. Ἐτσι σήμερὰ στὰ ἐσπούν-τιος τοῦ Λονδίνου ἐργάζονται πυρετωδῶς γὰρ τὸ ἐγκύρισμα τοῦ φιλμ «Ἰσλεγοισθῇ», τοῦ ὁποῖου ἡ ὑπόθεσις πλέκεται γύρω ἀπὸ τὴν μοιραία δο-λοφονία στὸ ἐράγεβο καὶ τὴν τελευταία βασιλοκτονία τῆς Μασσαλίας. Πρωταγωνιστὴς αὐτοῦ τοῦ φιλμ εἶνε ὁ Κόνραντ Φάιτ.

Ἡ Ἄννυ Ὀντρε, ἡ πῶ εὐθὺμὴ καὶ ἡ πῶ τρελλὴ Βιεννέζα φρενέτα, «γυ-ρίζει» τώρα στὰ ἐσπούντιος τῆς Βιέννης τὸ «Ἡ ἀνθήσις τῶν Πόλων», μὲ τὸν γνωστὸ κομικὸ Ροῦνολφ Κάρλ καὶ τὸν Ἰβάν Πέτροβιτς. Ἐχει ἀφοσιωθῇ δὲ τόσο πολὺ στὴ δουλειά τῆς, ὥστε ξεχνᾷ ἄσκησιν καὶ νὰ γῇ. Οἱ φίλοι τῆς ἀνηγο-νοῦν ἀπ' αὐτὴν τὴν παραξένην... διατί τῆς καὶ τῆς λέγουν ὅτι ἂν ἐξακολούθησιν αὐτὴ τὴν τακτικὴν γρήγορὰ καὶ πολυτά-λαις θαυμασταὶ τῆς θὰ τὴν χάσουν ἀπὸ τὴν εὐθυμία. Μὰ ἡ Ἄννυ Ὀντρε, πρὸς πο-τέ δὲν κοιμᾶται καὶ δὲν γάνει τὴν ἐν-ταὶντὴν τὸν κινήματογράφον μόνον ὅταν καταλάβῃ ὅτι δὲν τὴν ἀγαποῦν πειὰ!...

Ἡ χαριτωμένη φρενέτα τῆς «Φῶς-Φίλμ», ἡ Μάντλαν Κάρολ, πρὸ μίας ἐβδομάδος δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ἀδελφῆς τῆς Μάριον, ἡ ὁποία εἶχε ἐκινήσῃ ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη γὰρ νὰ ἐλθῇ στὸ Χόλλυγουντ νὰ τὴν φιλήσῃ! Ἡ Μάριον Κάρολ, πρὶν νὰ συναγῇ τὴν ἀδελφὴν τῆς, ἔδωσε ἓνα πλῆθος συνεντεύσεων στοὺς δημοσιογράφους, στοὺς ὁπο



Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ "ΓΚΡΑΝΤ ΟΤΕΛ,"

ΕΚΕΙΝΟΣ (σμόκιν, μαύρα μαλλιά, λιγάκι άσπυμένα στούς κροτάφους, σαράντα χρόνων).—Δεσποινίς, δώστε μου τὸ δωμάτιο εικοσιπέντε.

Η ΘΑΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ.—'Αμέσως, κύριε.

ΕΚΕΙΝΗ (τουαλέττα έσπερίδος, μαλλιά 25. 'Εμπρός ! Ποιός είνε ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Ο αριθμός 29.

ΕΚΕΙΝΗ.—Τι είνε ὁ αριθμός 29 ; Κανένας κατάδικος ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Όχι, είνε ένας κύριος με σμόκιν... 'Ενας αδιόρθωτος σαραντάρης.

ΕΚΕΙΝΗ.—Δέν ξέρω κανέναν σαραντάρη...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μή λέτε ψέμματα. Γνωρίζομαστε ἀπὸ δῶ καὶ δὺς μέρες.

ΕΚΕΙΝΗ.—Πῶς εἶπατε, παρακαλῶ ;
ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Ακούστε : Φτάσαμε μαζὺ με τὸ ἴδιο ἔξπρες ἀπὸ τὸ Παρίσι. Πήραμε κι' οἱ δὺς τὸ ἴδιο λεωφορεῖο. 'Ἠρθαμε κι' οἱ δὺς στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο, στὸ «Γκραντ 'Οτέλ». 'Εσεῖς κάθεστε στὸ νοῦμερο 25. 'Εγὼ στὸ νοῦμερο 29, πὺν βρίσκεται ἀπέναντι, στὸ ἴδιο πάτωμα. Συναντιόμαστε πολλές φορές στὸ εἰσιτήριο. 'Όταν σηκώνομαι πρῶτος, περνῶ μπροστὰ ἀπὸ τὸ τραπέζι σας καὶ σὰς χαμερταίω. Κι' εἰσεῖς, κάθε φορά, μοῦ ὁπαντᾷτε μ' ἕνα χαμόγελο.

ΕΚΕΙΝΗ.—Κι' εἶσαι, νομίζετε πῶς μπορεῖτε νὰ μοῦ τηλεφωνεῖτε ;
ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Όχι, κυρία μου. 'Ακούστε τί μοῦ δίνει τὸ θάρος νὰ σὰς τηλεφωνήσω. Δέν μπορῶ νὰ φαντασθῶ μιά ὁμορφὴ γυναῖκα μόνη, ὅστερ' ἀπὸ τὸ φαγητό, μέσα σ' αὐτὸ τὸ τεράστιο ξενοδοχεῖο. Κάθε φορὰ συλλογίζομαι κι' ἀναρωτιέμαι : Καὶ τώρα ἡ κυρία τοῦ 25 τί θὰ κάνη ; Ὅα πάη στὸ θέατρο ; Μόνη ; Καὶ ποιὸς ἀγαπᾷ θὰ βρεθῇ νὰ τὴν συνοδεύσῃ ; 'Όχι... Ὅα κλειστὴ στὸ δωμάτιό της, θὰ βγάλῃ τὴν τουαλέττα της καὶ θ' ἀρχίσῃ νὰ διαβάξῃ, ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι, γιὰ νὰ μὴ πλήττῃ.

ΕΚΕΙΝΗ.—'Η φαντασία σας είνε πάρα πολὺ

ἄσπια. Μεροσί...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μιά στιγμὴ... Κάνω κι' ἄλλες σκέψεις. Συλλογίζομαι, παραδειγματὸς χάριν, ὅτι θὰ τυλιχθῇ σ' ἕνα ὁμορφὸ μαντῶ καὶ θὰ φύγετε κρυφὰ γιὰ νὰ πάτε νὰ βοήτε κάποιον, πὺν δέν τοῖμάτε νὰ τὸν δεχθῇτε στὸ ξενοδοχεῖο. Ποιὸς ἔρεει... Μπορεῖ νὰ εἰσαστε καμμιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τίς γυναῖκες πὺν κάνουν διπλὴ ζωὴ. Μιά ἀγγή, ἄσπια, γιὰ τὸν κόσμο, καὶ μιά ἄλλη, φλογερή, ἔρωτικὴ, γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας...

ΕΚΕΙΝΗ.—Καληνύχτα σας, κύριε ! (Διακρίνεται. 'Επειτα κυττάζει τὸν καθρέφτη. Καὶ συλλογίζεται πῶς δέν κάνει καμμιὰ διπλὴ ζωὴ. 'Απεναντίας, είνε μόνη της. Δέν ἔχει ἄλλη συντροφιά, παρὰ τὸν ἑαυτὸ της. Εἶνε μιά γυναῖκα πὺν ἔχει παρατήσει πειὰ τὸν ἑρωτα, γιὰτί ἀγάπησε πάρα πολὺ).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Εμπρός ! Κυρία... (Στὴν τηλεφωνήτρια). Δώστε μου πάλι τὸν ἀριθμὸ 25, δεσποινίς.

ΕΚΕΙΝΗ (διστάζει μιά στιγμὴ νὰ πάρῃ τὸ ἀκουστικό. 'Επειτα τοῦ λέει).—Σὰς παρακαλῶ, κύριε...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Αν σὰς πρόσβαλα, σὰς ζητῶ συγγνώμην. Σὰς ὀρκίζομαι πῶς δέν εἶχα μιά τέτοια πρόθεσι. 'Η φαντασία μου ἴσως με πᾶρε στὸν πόνο μακρυνά. Δέν θὰ τὸ ξανακάνω πειά, ἀν μοῦ ὑποσχεθῇτε ὅτι δέν θὰ μοῦ κρατήσετε κἀνα.

ΕΚΕΙΝΗ.—Μὰ γιὰτί νοιάζεστε τόσο γιὰ τὴ συγγνώμην μου ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δέν ξέρω... 'Ενδιαφερόμαι πάρα πολὺ γιὰ σὰς. Μοῦ φανταίνεται πῶς γνωρίζομαστε ἀπὸ πολὺν καιρὸ, πῶς ὑπάρχει κάτι μεταξὺ μας... 'Η συγγνώμην σας είνε κάτι πὺν με φέρνει πὺν κόντὰ σας.

ΕΚΕΙΝΗ.—Τί ἀποδημίας πὺν εἰσαστε !

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κυρία μου, δέν ξέρω κανένα πρόσωπο, καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα ἑδωτέρα, μονάχα ἐσὰς. Ξέρω πῶς σὰς λένε Μιλάνε Μαρτέλ, ὅτι εἰσαστε χήρα ἕνα χρόνον τώρα, ὅτι δέν ἔχετε παιδιὰ κι' ὅτι ταξιδεύετε γιὰ νὰ διασκεδάσετε τὴν πληξί σας. Εἶνε σωστὲς ἡ ἀληθογορίες μου ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Σωστότατες. Ποιὸς σὰς τίς ἔδωσε ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Εἶνε τὸ μυστικό μου. Βλέπετε ὅτι δέν μπορεῖ νὰ κρυφτῇ κανεῖς.

ΕΚΕΙΝΗ.—Πολὺ λίγο μ' ενδιαφέρει... Δέν ἔχω νὰ κρυφῶ τίποτε. Ὅντε τὴν ἀδυναμία μου γιὰ τὰ ταξιδία. Ὅντε τὴν πληξί μου !...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Αν θέλετε νὰ ξεχάσετε τὴν πληξί σας, ενδιαφεροῦντε γιὰ μένα, γιὰ τὴ ζωὴ μου. Αὐτὸ θὰ σὰς εἶνε εὐχάριστο, διασκεδαστικό !

ΕΚΕΙΝΗ.—'Εγώιστὴ !...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Φοράτε ἀκόμη τὴν βραδυὴν τουαλέττα σας ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Ναί.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μπορῶ νὰ σὰς προτείνω κάτι ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Μπορεῖτε.

ΤΗΣ ΜΟΥΡΑ



ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μπορῶ νὰ σὰς προσκαλέσω στὸ «Χόλλυγουντ» ; Θὰ ποιήμῃ λίγη σαμπάνια καὶ θὰ χορεύοιμε. Τί λέτε ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Δέν χορεύω πειά.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Εἶμαι βέβαιος πῶς δέν ξεχάσατε νὰ χορεύετε... Ὅα σὰς μάθω τὰ νέα βήματα.

ΕΚΕΙΝΗ.—Δέν ἔχω καιρὸ. 'Επειτα, δέν μ' ενδιαφέρουν.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Ελάτε... Καμμιὰ φορὰ δέν ὑποφέρουμε πειά τὴ ζωὴ κι' οἱ δυὸς ἐξακολουθοῦμε νὰ ζοῦμε.

ΕΚΕΙΝΗ.—Γιὰτί ἡ ζωὴ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὴ Ροῦμπια. 'Αρνοῦμαι λοιπὸν. Μεροσί.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Σταθῆτε... Κυρία μου... 'Ακούστε με : Εἶμαι μόνος, ὁλομόναχος ! 'Η μοναξιά με βαραίνει. Γιὰτί δέν θέλετε νὰ μοῦ κάνετε καλὸ ; Γιὰτί δέν θέλετε νὰ κάνετε εὐτυχισμένο ἕναν ἄνθρωπο ; 'Ελάτε, πάμε στὸ «Χόλλυγουντ»...

ΕΚΕΙΝΗ.—Δέν κρατῶ καὶ τόσο εὐχάριστη συντροφιά.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ὅα σὰς διασκεδάσωμε ἀπὸψε μαζὺ δι-

ΕΚΕΙΝΗ.—Φοβάμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Εχετε ἄδικο.

ΕΚΕΙΝΗ.—Τὸ λέτε εἰσεῖς... 'Ακούστε : Μ' ἀρέσει ἡ μοναξιά μου.

Δέν θέλω ν' ἀρχίσω μιά κανονικὴ ζωὴ.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δένετε μεγάλη σημασία σ' ἕνα γεγονός χωρίς σημασία. Τί σὰς νοιάζει τί θὰ γίνῃ αὐριο ; 'Ας διασκεδάσωμε ἀπὸψε μαζὺ δι-

ΕΚΕΙΝΗ.—Νὰ πάρω τότε τὴ γούνα μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Α, μάλιστα. Πότε θὰ εἰσα-

στε εἰσιμῇ ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Σὲ πέντε λεπτά... Μιά στιγμὴ...

'Εμπρός !... Πῶς σὰς λένε ; Δέν ξέρω τίποτ...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μὰ εἶνε πολὺ εὐκόλὸ νὰ σὰς πῶ...

ΕΚΕΙΝΗ.—'Όχι. Μὴ μοῦ πῆτε τίποτε. Θέ-

λω νὰ ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι σὰς ξέρω...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μὲ λένε 'Αλμπέρ Μονταίν.

ΕΚΕΙΝΗ.—Λοιπὸν, σὲ λίγο, 'Αλμπέρ, γιὰ

χάρι σας, θὰ κάνω τὴν πρώτην τρέλλα, ὅστερ'

ἀπὸ ἕνα ὁλόκληρον χρόνον...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος !...

('Αφήνουν κι' οἱ δυὸ τὸ τηλέφωνο. 'Εκείνη δια-

λέγει ἀπὸ τὴν τουαλέτα μιά γυναικα καὶ τὴν φορεῖ

μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Χαμογελάει εὐχαριστήμεν.

'Η ζωὴ της φαίνεται πολὺ ὁμορφὴ, χαρούμενη, γε-

μάτη τρέλλες. Κυττάζει τὸ ρολόγι. 'Εχουν περάσει

τρία λεπτά. 'Ασφρα ὅμως φοδᾷται... διστάζει... Δέν θέλει νὰ χάσῃ τὴν ἡ-

μέρα της, τὴν ὁμορφὴν μοναξιά της, τὴν εὐτυχία της... Καλεῖ τὴν καμαριέρα).

ΕΚΕΙΝΗ.—'Ακούστε... Σὲ λίγο θάρθῃ ἐδῶ κάποιος κύριος, γιὰ νὰ

με πάρῃ. 'Ο κύριος τοῦ δωματίου 29. Νὰ τοῦ πῆτε πῶς μὲλεις ἔφινγα.

(Καὶ βγαίνει. Μὰ σὺ διάδρομον τὴν πιάνει κάποιος ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴν

τραβάει κοντὰ του, δίχως νὰ πῇ τίποτα. Εἶνε ὁ 'Αλμπέρ Μονταίν. 'Η Μιλάνε

δέν ἀντιστέκεται. 'Εγκαταλείπεται στὸ μπράτσο του καὶ τὸν ἀφήνει νὰ τὴν ὀ-

δηγήσῃ στὸ «Χόλλυγουντ»... 'Επειτα... Ποιὸς ἔρεει. 'Ο καθένας πάλι δὲ συ-

νεχθῇ στὸ δρόμο του. Τὰ τραπέζια πὺν δὲ ἀφήσιν ἀπὸψε, θὰ μαρσάδῃ

ἀπὸ τὸν ἥλιο αὐριο τὸ πρωτ...)

ΜΟΥΡΑ

ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΤΟ ΑΣΧΗΜΟΝ ΓΙΑ ΤΟ ΩΡΑΙΟ ΦΥΛΛΟ

'Ο ἀκόλουθος κολακευτικώτατος ἐξάλογος γιὰ τίς γυναῖκες εἶχε πᾶ-

ρει τὴ θέσι συμβόλον πίστωσης γιὰ τὸ Ρωσικὸ λαὸ :

1ον.—'Αν ἔδειρες τὴ γυναῖκα σου τὸ πρωί, μὴν ξεχάσεις νὰ τὴν

ξαναδείξης τὸ μεσημέρι.

2ον.—Δυὸ γυναῖκες κάνουν μιά συνέλευσι. Τρεῖς κάνουν μιά κλίσιν.

3ον.—Τὸ κεφάλι τῆς γυναίκας εἶνε ἄδικο, ὅπως τὸ πορτοφόλι τοῦ

Τατάρου.

4ον.—Στὴ γυναῖκα καὶ στὸν μεθυμένο τὰ δάκρυα δέν στοιχίζουν

τίποτε.

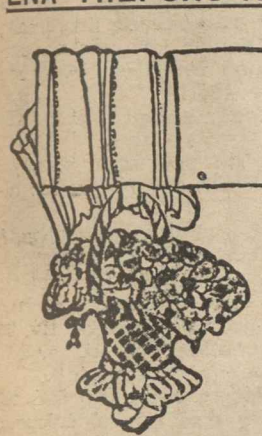
5ον.—'Όπου δέν μπορεῖ νὰ τρυπήσῃ ὁ διάβολος, στέλνεται τὴ γυναῖκα.

6ον.—'Όσο περισσότερο χτυπᾷς τὴ γυναῖκα σου, τόσο ἡσυχότερο

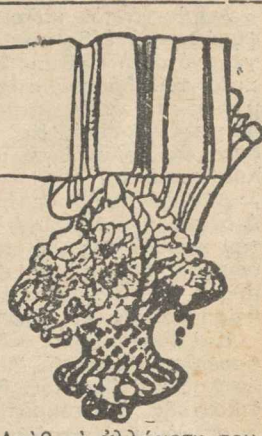
θάναι τὸ σπίτι σου.

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ



Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ



(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τόσο πολὺ ταραχτήκε, ὥστε χωρίς νύχτη τὴ δύναμι καὶ νὰ φωνάξῃ κἀν, γονάτισε ἄμέσως καὶ μπλέκοντας τὰ χέρια της με ἱκετευτικὸν τρόπον, κύτταζε θουδῇ τοὺς δημίους της.

'Αντίθετα ἡ παραμάνα ἄρχισε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ἀκόμη νὰ μπηγν γοερὲς κραυγὰς μέσα στὸ σκοτάδι.

Οἱ Μεξικανοὶ αὐτοὶ λησταί, ὅλοι

τοὺς συνηθισμένοι σὲ τέτοιου εἶδους ἐπαγγελματικὰ ἀπρόοπτα,

δέν ἔγασαν καιρὸ. 'Αρπάζαν πρῶτα τὴ γρηά, τῆς θούλωσαν τὸ

στόμα με τὸ ἴδιο της τὸ μάλλινον σάλι κι' ὅστερ' ἕνας ἀπὸ αὐ-

τοὺς τὴν ἀναποδογούισε τραγεῖα στὸ χῶμα καὶ πάτησε δυνατὰ

τὸ στήθος της με τὸ γόνατό του. Οἱ ἄλλοι πάλι, ἐντωμεταξύ,

τρυγύρισαν τὴ γονατιστὴ καὶ μουδιασμένη ἀπ' τὴν τρομάρια της

κοπέλλα κι' ἄρχισαν νὰ τὴν ἀπογυμνώνουν ἀπ' τὰ κοσμήμα-

τά της.

Ξαφνικὰ ὅμως, ἕνα γυμνὸ σπαθὶ σφύριξε ἐπάνω ἀπ' τὰ κε-

φάλια τους καὶ δὺς ἀπὸ αὐτοὺς κυλίστηκαν στὸ χῶμα καταμα-

τωμένοι, ἑλαιομένοι, ἑλαιοποιημένοι καὶ οὐρλιάζοντας με μανία.

Οἱ ἄλλοι, οἱ ὀρθιοὶ, ἔξαλλοι ἀπ' τὴν ἀσυνήθιστη αὐτὴ ἐπέμ-

βασι ἡ ὁποία—φαίνεται!—δέν συμπεριλαμβανόταν στὸ πρόγραμ-

μα τῆς θραυδίας των, θέλησαν νὰ ἐκδικήσουν τοὺς δυὸ χτυπη-

μένους συντρόφους των καὶ ρίχτηκαν με λύσσα κατὰ τοῦ ἀ-

γνώστου.

'Εκεῖνος δέν φάνηκε νὰ λογαριάζῃ τὴν ἀριθμητικὴν ὑπεροχὴ

τους. Πήδησε ἄμέσως δυὸ-τρία ἄθματα πρὸς τὰ πίσω, ἀνέμισε

τὸ σπαθὶ του προφυλακτικὰ, ἀπέκρουσε τίς πρῶτες ἐπιθέσεις

των με ψυχρὸ καὶ τρομαχτικὸ ἄθρος καὶ τοὺς εἶπε ορκαστικὰς:

—Ὅα σὰς θαυμολογήσω ἀσχημα, παληόσκυλλα, καὶ θὰ σὰς ἀπολύσω ἀπ' τὴν ὑπηρεσία μου!

Οἱ κακοποιοὶ ἄφρασαν ἄμέσως μιά κραυγὴ καταπλήξεως, ὡ-

πισθοχώρησαν εὐλαδικὰ κι' ἔβαλαν τὰ σπαθία τους στὶς θήκες,

μουρμουρίζοντας:

—'Ο ἀρχηγὸς μας!...

—'Ο, ὦ ! Ἐξανάτε καὶ πάλι σαρκαστικὰ ὁ ἀγνώστος, προχω-

ρῖντας πρὸς τὸ μέρος τους. Με γυν-

ρίσατε ἐπιτέλους, κανάγηδες... Λίγο

νὰ ἀγονούσατε ἄκομα, καὶ θὰ σὰς συ-

γύριζε ἡ κόψι τοῦ σπαθιοῦ μου... Καὶ

τώρα, πέστε μου, τί χάγια εἶν' αὐτά;

Ἀπὸ πότε ἀρχίσατε νὰ κακοποιήτε καὶ γυναῖκες;...

Οἱ λησταὶ δέν ἔβγαλαν μιλιὰ. Κρα-

τούσαν μονάχα σκυφτὸ τὸ κεφάλι

τους κι' εἰδειχναν με τὴ στάσι τους

τὴ ντροπὴ καὶ τὴν πικρὴν μεταμέλειά

τους.

—'Ε, αὐτὸ σὰς τιμᾷτε τουλάχιστον,

κατεργαρήδες μου! Ἐξακολούθησε ὁ

ἀγνώστος. Νοιώσατε σὲ τί ἀνδρεία

πήγατε νὰ μπλέκετε, ἐπιτέλους... Κάλ-

λιο ἀργά, παρὰ ποτέ... Καὶ τώρα

μπρός... 'Αδειάστε τίς τσέπες σας

καὶ δώστε ὅσα πήρατε σ' αὐτὲς τίς

κυρίες!...

Χωρὶς διαταγμούς τὴ φορὰ αὐτὴ οἱ

κακοποιοὶ, ἐλευθέρωσαν τὴν παρα-

μάνα, τῆς ἔβγαλαν τὸ αἷματρο καὶ

παρέδωκαν στὴ δόνα Λούθ ὅλα τὰ

κοσμήματά της.

Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ νεαρὴ κο-

πέλλα δέν υποστούσε ἀκόμη νὰ συνέλ-

θῃ ἀπ' τὴ συγκίνησιν της. Παρακολου-

θῆναι ἀπ' τὴν ἀρχὴν τίς ἐνδιαφερόου-

σε αὐτὲς σκηνές, καὶ κάφωνε τώρα

με κατὰπληξιν τὰ ἀδιάθικτα μάτια της

ἐπὶ αὐτὸν τὸν ἀγνώστο, ὁ ὁ-

ποῖος κανόνταν νύκτ' τόσο μενδύη ἐ-

πιπλὴ στὸς ἀπαυθρόπους ἐκεῖνους

κακοήθους.

—Εἶνε ὅλα ὅσα εἶνατε, σενόρα ;

τῆς εἶπε τότε με ἀδρότητα ὁ ἀρχι-

γὸς τῶν ληστών. Μήπως τυχὸν σὰς

λείπει τίποτε, ἀκόμη;

—Σοστὰ ὅλα

—στον χαρακτήρα και στο παρουσιαστικό—της Μεγάλης Καρδιάς.

Χωρίς να το καλονοιώθη ή δόνα Λούθ, συνέβαινε τώρα στην ψυχή της η έξη μυστηριώδης μεταβολή: "Αν και τα δυο αυτά γεγονότα, η επίθεσις δηλαδή των ληστών στο Μεξικό κ' η πυρκαϊά του δάσους στις πάμπες, ήσαν της ίδιας σπουδαιότητας μπρός στα άθωα μάτια της, ωστόσο ο πρώτος σωτήρας της έσθηνε σιγά-σιγά. Και μέσα στη σκέψη της πεία, γιγαντωνόταν διαρκώς πολυπόθητη μά και τυραννική ή ανάνησις της Μεγάλης Καρδιάς!

Δέν την πρόδωσε ή γυναικεία διαίσθησί της, τη δόνα Λούθ. Διάλεξε ή αγνή ψυχή της εκείνον που έπρεπε να διαλέξη. Χάρισε την καρδιά της για πάντα στον ιπποτικό κυνηγό, στον δεύτερο σωτήρα της, κι' άς είχε προηγηθ ή ρωμαντικά στο παρθενικό μυαλό της ο πρώτος εκείνος ήρωας της κάλλε δέ λος Ιπλάτερος, έπίσης άθροος κι' ιπποτικός σαν τον δεύτερο.

Και τούτο, γιατί ο δεύτερος ήταν έσπερος κι' άγνός σαν την κοπέλλα: Ήταν ή Μεγάλη Καρδιά. Ένώ ο πρώτος, κάπως ύπουλος και ύποπτος, ήταν ένας έσπεσμένος ευπατρίδης της Μεξικανικής άριστοκρατίας, με έγκληματική ψυχή και σκοτεινό παρελθόν και παρόν:

Ήταν ο γνωστός μας πεία λήσασταρχος Ουάκτεχνος...

Πώς ποθοῦσε τώρα ή δόνα Λούθ να ξαναδ ή τον ιερό κυνηγό!

Τό γιατί δέν τόξερε καλά-καλά κ' ή ίδια. Διψόσε άπλώς και μόνο να τον ξαναδ ή, ν' ακούση τόν ήχο της φωνής του, να μεθύσει άπ' τόν γλυκό κι' υπερήφανο θλέμμα του!

Πώς να τον ξαναδ ή όμως;

Στην έρώτησι αυτή, άρθωνόταν ένα τέτοιο άνυπέρβλητο εμπόδιο, ώστε ή φτωχή κοπέλλα άπελπιζόταν κι' έσκυβε με άποθάρρυνσι τόν κεφαλάκι της.

Κάτι όμως, κρυμμένο βαθιά στην ψυχή της, ίσως ή θεϊκή εκείνη φωνή—ή όποια μιλάει στις κοπέλλες κατά τη στιγμή των άθωων έρωτικών ρεμβασμών των—της ψιθύριζε σιγά-σιγά ότι δέν θ' άργοῦσε ο πόθος της να πραγματοποιηθ ή.

Πότε; Πώς;

Κι' ή ίδια δέν ήξερε, μά έλπιζε άόριστα πως κάποιο άπρόοπτο έπεισόδιο, ή — έστω! — κι' ένας κίνδυνος τρομερός που θα την άπειλούσε, θα προκαλούσαν την πολυπόθητη αυτή συνάντησι.

Η άληθινή άγάπη άμφιβάλλει συχνά, μά δέν άπελπίζεται ποτέ.

XIII

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΖΑΡΚΑΔΙ

Τέσσερες ήμέρες μετά την έγκατάστασι κι' άχύρωσι των Μεξικανών στο νέο στρατόπεδό τους, ο στρατηγός-ήσυχος πεία από τυχόν έπιθέσεις Έρυθρόδερμων ή κακοποιών-θέλησε να έπαναλάβ η τις μυστηριώδεις άναζητήσεις του.

Γι' αυτό, και μόλις άρχισε να χαράζει ή αυγή, πετάχτηκε εύδιθετος έξω άπ' τη σκηνή του κι' έδωσε διαταγές στον Πολυλογά να έτοιμασθ ή για τη σχετική έκδρομή. Ένα τέταρτο της ώρας άργότερα, ο στρατηγός, ή δόνα Λούθ—ή όποια θέλησε να τον συνοδέψ η—ο άρχιγαμβούζινος και δυο λαθέρους έγκατέλειψαν όλοι έφιπποι τόν καταυλισμό και χώθηκαν στο γειτονικό δάσος.

—Πρός ποιά κατεύθυνσι έπιθυμεί ή έξοχότης σας να τόν οδηγήσω; ρώτησε τότε ο άρχιγαμβούζινος.

—Ακουσα κάποιον άπ' τούς ανθρώπους σου να λέη, ότι αυτό τόν δάσος έδω κατοικείται από μερικούς κυνηγούς! άποκρίθηκε ο στρατηγός. "Ίσως να μπορούν αυτοί οι άνθρωποι, να δώσουν καμιά διαφανιστική πληροφορία για την ύποθεσι που με άσασχολεί... Μπορούμε να θρούμε κανένα καλύδι των;...

—Εύκολο αυτό, έξοχώτατε... Είνε τόσο πυκνό κι' άγριο τόν δάσος, ώστε ασφαλώς θα ξεχωρίσουμε εύκολα τη γειτονία ανθρώπινης ύπαρξεως... Άς προχωρήσουμε, λοιπόν!...

Η έπίπονη πορεία των διαρκούσε τώρα έδω και δυο ώρες. Χωνόντουσαν διαρκώς μέσα σήν πυκνή και θαμποφώτιστη ζούγκλα, άλλοτε ακολουθώντας στενά μονοπατάκια κι' άλλοτε δημιουργώντας οι ίδιοι πέρασμα ανάμεσα άπ' τις πανύψηλες κι' άγκαθωτές λόχμες. "Όλοι όμως σιγοβλαστημόσαν για τόν έκνευριστικό αυτόν λαβύρινθο, μέσα στον όποιο είχαν μπλέξει, έκτος άπ' τη δόνα Λούθ.

"Ω, ήταν κατενθουσιασμένη ή αγνή και ρωμαντική σενορίτα, άπ' την πρωτοδοκίμαστη αυτή έκδρομή της: "Ίσως, κατά τη διάρκεια αυτής, να αντίαινε κάπου-έτσι τυχαία κι' άπροσδόκητα—τόν άδέχαστο κι' υπερήφανο άγαπημένο της!...

Σε μία στιγμή, τη ρώτησε ο θεός της από ενδιαφέρον:

—Μήπως ύποφέρεις, παιδί μου;

—Τί λέτε, θεέ μου; Ξέσπασε τότε άκτινοβολώντας, ή νέα. Και

να νοιώθω άκόμη λίγον κόπο, με άποζημιώνει με τόν παραπάνω ή μεγαλειώδη άμορφία των τοπειών που περνοῦμε... Νοιώθω καλωσύνη στην ψυχή μου και έσπερία στις σκέψεις μου, μπρός στις άπέραντες κι' έλκυστικές αυτές έρμηδες που μάς τριγυρίζουν... Είνε σαν να νοιώθω πιο κοντά μου τόν Θεό... Άχ, πού είναι ευτυχισμένοι, θεέ μου, όσοι ζούν έδω!

Ο στρατηγός την κυττούσε τώρα παραξενεμένος. Με άφορη ύπουσι τη ρώτησε:

—Πώς γεννήθηκαν στην ψυχή σου, κόρη μου, αυτά τά ευγενικά μέν, αλλά και κάπως άνησυχήτικά για την ήλικία σου τή σήματα;

—Δέν ξέρω, θεέ μου! ψιθύρισε δειλά και ντροπαλά τώρα ή δόνα Λούθ. Είμαι μία άμάθητη νέα, που έχω αίσθησι στον κόσμο μόνον την καλωσύνη σας, την προστάσι σας και τις ευεργεσίες σας... Τί είναι αυτό, τώρα, που με άναγκάζει στην μέσ-στιγμή να ποθώ τόσο τη μοναξιά και τη γαλήνη;... Νά, θέ ημουν ευτυχισμένη πραγματικά, αν κυλούσε στο μέλλον όλη μου ή ζωή έδω στις άπέραντες και σιωπηλές έρμηδες!...

Ο στρατηγός ένοιωσε κατάπληξη. Πρώτη φορά στη ζωή του έθλεπε την άνεψιά του τόσο ξαναμμένη από ψυχικό ένδοιασμα, όσο και πρώτη φορά άκούγε άπ' τόν στόμα της τέτοια παρθένα λόγια. Πολύ πιο άήσυχος τώρα, θέλοντας να έξερεν ήτις πιο βαθιά κι' όσο πιο άθρα μπορούσε την παρθένη ψυχή της, έτοιμαζόταν να της άπευθην κι' άλλες έπιτήδειες έρωτήσεις.

Μά διεκόπη άπότομα. Τη στιγμή εκείνη ο άρχιγαμβούζινος ύψωσε τόν χέρι του βίαια, προστάζοντας έτσι σιωπή και να σταματήσουν τά άλογά τους όλοι και πλησιάζοντας σιγά-σιγά τον στρατηγό τού ψιθύρισε αδύναμα:

—Κάποιος άνθρωπος, μπροστά μας!...

Ο καθένας μαρμάρωσε άμέως στη θέσι του.

Στις άχάνεις εκείνες πάμπες, που άνεξερεύνητα εκείνα δάση, ή λέξις «άνθρωπος» σήμαινε σχεδόν πάντα «εχθρός».

Ο άνθρωπος στην πάμπα είναι πού έπίφοδος για τόν θυμό του κι' άπ' τόν άγριώτερο άκόμη θυμό.

Ο άνθρωπος εκεί, είναι ένας άνταπαλος, ο όποιος με τόν δικαίο τόν άσχυρότερο άρπάζει ολόκληρον τόν πενιχρό καρπό των άймаτηρών ιδρύτων και της άγριας έργασίας τού άλλου. Γι' αυτόν τόν λόγο, όταν ανταμώνουν καμιά φορά στη ζούγκλα 'Ινδοί ή Λευκοί ή Μιγάδες κλπ., παραμερίζουν δύσπιστοι ο ένας άπ' τόν δρόμο τού άλλου και χαϊρετιούνται με άμοιβάτες προφυλάξεις. Κι' όσο να άπομακρυνθοῦν κατόπιν άμοιβάται, έχουν τά μάτια τους όρθανοῦντα, αὐτιά τους σπηλαιμένα και τόν δόκτολό τους στη σκανδάλη των πιστολίων τους!

Στη λέξι λοιπόν «έναν άνθρωπο» ο στρατηγός κι' οι συνοδοί του έτοιμάσαν ένστικτα ν' άμυνθοῦν, και κρατώντας τά πιστόλια τους στά χέρια λόζεσαν πού τόν μοναχάτι: Σκόπευαν να πομπωροῦνται πίσω άπ' τούς πυκνούς θάμνους, πού θριασκόνταν σαν πλάι τους, για ν' άποφύγουν συγχρόνως και κανένα άφινδιασμό.

Μά γρήγορα άνάσαναν. Πενήντα περίπου θήματα μπροστά τους, στεκόταν, άκίνητος άκόμη και χωρίς τίποτε τόν έχθρικό στη στάσι του, ο άνθρωπος εκείνος. Άκουμποῦσε τά χέρια του στη μακρύκανη καραμπίνα του, της οποίας ο ύποκόπανος ήταν στηριγμένος στη γή ως σημείο φιλικών θαδέσεων.

Ήταν ένας άντρας νέος, ψηλός, με ένεργητικά χαρακτηριστικά και με θλέμμα ειλικρινές κι' άποφασιστικό. Φορούσε τη δερμάτινη φορεσιά των κυνηγών της πάμπας, τόν άλογό του έσκούσε ήσυχά πλάι του κι' ένα πελώριο σκυλλά—πού γκρηνάσε άπειλητικά για την παρουσία των ξένων εκείνων—θριασκόταν ζωρμένο στα πόδια του.

Βλέποντας, ο άνθρωπος αυτός, τούς διασπαγμένους τών Μεξικανών μας, κι' άνυπομονώντας για τις θουδές προφυλάξεις των, θέλησε να ξεκαρβωθεί με ποιούς είχε να κάν η και φώναξε τραχιά και σε γλώσσα άγγλική:

—Ε, αυτός κάτω έρείς! Τί διαβόλοι είστε και τί ήρθατε να κάνετε έδω;

—Καράμπα! ξεφώνισε χαρούμενος ο στρατηγός. Έγγλέζος λοιπόν είσαι!... Η καταγωγή σου, άγνωστε φίλε, με κα θρουνάζει!...

Βάζοντας ύστερα τόν πιστόλι του στη θήκη του και γνέφοντας στους άλλους να κάνουν τόν ίδιο, ξεακούσθησε:

—Είμαστε όδοιπόροι, κατακουρασμένοι άπ' τόν δρόμο και τρωανισμένοι άπ' τόν λιπόμυ... "Αν τόν ράντισο (καλύδι) σας είναι έδω κοντά, θα σας ζητούσαμε την άδεια να μάς φιλοξενήσετε λιγάκι!

—Ίσπανοί λοιπόν είστε; είπε κι' ο άγνωστος τώρα με τη

σειρά του, μιλώντας τους ισπανικά και χαμογελώντας. Πλησιάζει τότε άφοθα... Τόν «Μαύρο Ζαρκάδι», όπως με άνομάζουν έδω στην πάμπα, είναι ένας καλόψυχος άνθρωπος όταν δέν τόν περάζουν... Κοπίαστε λοιπόν έλεύθερα στο ράντισο μου, κάτι θα θρεθ ή να ξεγελάσετε την πείνα και τη δίψα σας και χαλάλι να σας γίνη!

Μόλις άκουσε τόν όνομα «Μαύρο Ζαρκάδι» ο Πολυλογάς, δέν μπόρεσε να συγκρατήση κάποιο σκίρτημα έαφνικού τρόμου. Θέλησε μάλιστα να μωρμουρίση κάτι και στον στρατηγό, μά δέν πρόλαβε. Και τούτο, γιατί ο κυνηγός ρίχνοντας τόν όπλο του στον όμο, πλησίασε κιάλας προς τά εκεί και χαϊρετώντας άθρα και σιωπηλά τη δόνα Λούθ, είπε κατόπιν στον στρατηγό:

—Μή διατάξετε, κύριε... Τόν ράντισο μου δέν άπέχει πολύ κι' αν ή σενορίτα νοιώθει την όρεξη να ξεκοκκάλη ένα νόστιμο κομμάτι ψητού έλαφιού, είμαι σε θέσι να της προσφέρω ιπποτικά αυτή την ευχαρίστησι!

—Σας ευχαριστώ, καμπα λ λ έ ρ ο (κύριε)! είπε χαρούμενη και γελαστή ή δόνα Λούθ. Όμολογώ, ότι τη στιγμή αυτή νοιώθω κούρασι και πείνα άσυνήθιστες!

—Ένοια σας, σενορίτα, και κάθε πράγμα θάρρη στον καιρό του! Έκανε άποφθεγματικά και σθεραά τόν Μαύρο Ζαρκάδι. Για να φάσουμε δίως εκεί τόν γρηγορότερο, έπιτρέψτε μου να γίνω ένώ ο οδηγός σας γιας μερικές στιγμές!

—Είμαστε στις διαταγές σας, είπε τότε ο στρατηγός. Προπορευήτε και σας άκολουθούμε.

Ο κυνηγός πλησίασε τόν άλογό του, θρέθηκε μ' ένα πήδημα στη σέλλα και βάδιζε μπροστά. Σε μία στιγμή όμως, στρέφοντας να δ ή αν τόν ακολουθοῦν καλά οι άλλοι, ξεχώρισε άξανα τόν Πολυλογά, ο όποιος—άναγκαστικά τώρα—είχε άποπρωθήκη έξω άπ' τη λόχη που τόν έκρυβε θεληματικά τόν ός τότε.

—Μπά; είπε μέσα του σκίρτώντας τόν Μαύρο Ζαρκάδι. Έδω είναι λοιπόν αυτό τόν παληόμωρο; "Όστε έχει δίκαιο ή Μεγάλη Καρδιά να ύποψιάζεται συνωμοσίες... Χμ, πρέπει τόν γρηγορότερο να κάνω ένημερη τη σενορίτα για τόν άσχημο παιχνίδι που της έτοιμάζουν!

Τί συμβαίνει, φίλε; είπε ο στρατηγός, παρατηρώντας την κίνησι που είχε κάνει τόν Μαύρο Ζαρκάδι.

—Τίποτε, σερόρ... Άπλως κύτταξα να δ ή αν με ακολουθώτε κανονικά... Υπομονέψτε... Σε μιση ώρα φθάσουμε... Θα φθάναμε γρηγορότερα, μά θα κάνουμε έναν μικρό κύκλο, για να μην τρομάζουμε τούς κάστορας που θρίασκονται έδω μπροστά μας, στο γειτονικό έλος.

—Άχ, πόσο ήθελα να δ ή τα χαριτωμένα αυτά ζώα, για τά όποια έχω άκούσει τόσο και τόσο περίεργα! φώναξε με λαγάρ η δόνα Λούθ.

—Ένοια σας, σενορίτα, και θα σας οδηγήσω έπειτα! είπε τόν Μαύρο Ζαρκάδι λαμπώντας άπό κρυφή χαρά, πού θρήκε έτσι μία πρόφασι να μείνη μόνος μαζί της. "Αν έννοείται ο ο στρατηγός...

...που είναι θεός μου! διέκοψε ή δόνα Λούθ πρόσχαρη.

...που είναι θεός σας, συνέχισε άθρα τόν Μαύρο Ζαρκάδι, σάς έπιστεψήθ ή μένα!

Με όλη μου την καρδιά, φίλε μου, και χωρίς συνοδούς μάλιστα! είπε με πεποίθησι ο στρατηγός, καρφώνοντας τόν όξύ του θλέμμα στην τιμία κι' ειλικρινή φυσιογνωμία τού νέου.

—Γράθιας (ευχαριστώ)! περιωρίστηκε να π ή άλλα τόν Μαύρο Ζαρκάδι και σπρωόνισε τόν άλογό του για να έπιταχύνουν την πορεία τους.

Ύστερα από ένός τετάρτου της ώρας καλπασμό άκόμη, έφθασαν όλοι μπρός στο ράντισο τού Μαύρου Ζαρκαδίου. Ήταν μία άθλια καλυβούλα κατωμένη από πλεγμένα κλαδιά δένδρων και σκεπασμένη με μισόξερους σωρούς φύλλων. Ίσα-ίσα, δηλαδή, για να προφυλάη τούς ένοίκους της άπ' τόν ήλιο.

Ένας δεύτερος κυνηγός, σύντροφος τού Μαύρου Ζαρκαδίου, σκυμμένος σ' ένα σουβλισμένο κομμάτι έλαφιού, έπιστατούσε στο ψήσιμο του σε σιγαλά φωτιά και δέν άφηνε να δίνη έξαιρετική προσοχή στην εμφάνισι των ξένων. Φορούσε τόν κουστόμ των κυνηγών κι' αυτός κι' ήταν ως σαράντα έτών. Μά ή κύρασι, ή στερήσις και τόν άγριο έπάγγελμά του, είχαν χαράξει στο τραγύ κι' έπίσης ειλικρινές πρόσωπό του ένα πυκνότερο δίχτυ από θαθείες ρυτίδες, ή όποιες τόν παρουσιάζαν σχεδόν γέρο.

—Φθάσαμε, σενορίτα! φώναξε τώρα ο νέος κυνηγός. Κοπίαστε και σεις, κύριοι... Τόν φτωχικό μου είναι μικρό, μά είναι φιλόενο και μάς χωρείς όλους!

Οι ταξιδιώτες μας κατέθηκαν άπ' τά άλογά τους, μήκαν στο ράντισο και έξπλωσαν άναπαυτικά έπάνω σε στρωμένες από γλωρά φύλλα, σκεπασμένα με δέρματα άρκτων, ζαγκουάρ κι' έλαφιών.

Τόν φαντά ήταν άθροον κι' όλοι τόν καταβρόχθισαν με όρεξη. Έπειτα ή δόνα Λούθ, ο άρχιγαμβούζινος κι' οι λαπθέρους μας.

Ξαπλώθηκαν ο καθένας τους κάτω από σκιερά δένδρα, για να περάση ή ώρα της μεσημεριατικής λαύρας, ένδ ο στρατηγός κάλεσε πιο πέρα τόν Μαύρο Ζαρκάδι για να κάνουν τάχα έναν μικρό περίπατο.

Πεπάτησαν μαζί στο δάσος, σιωπηλοί για άρκετές στιγμές κι' έξαφνα ο στρατηγός είπε στο Μαύρο Ζαρκάδι:

—Φίλε μου, έπιτρέψέ μου πρώτα να σ' ευχαριστήσω για την ειλικρινή και πρόθυμη φιλοξενία σου... Και τώρα, έπιθυμώ να σοῦ άπευθώ μερικές έρωτήσεις.

—Καμπαλλέρο, πρόθυμα θα σας άποκριθώ, όταν ύπάρχει ή άνάγκη! είπε με υπεκφυγή ο κυνηγός. Ξέρετε αυτό που λέν' οι Έρυθρόδερμοι: «Σε κάθε λέξι που λές, να καπνίζης και την πίπα σου, για να ζυγίσης έντομεταξύ τά λόγια που έσοτοιμάζης»!

—Αυτό που μου λές, είναι λόγια φρονίμου ανθρώπου! Ξανάπε έκπληκτος λιγάκι ο στρατηγός για τη σωφροσύνη τού τέκνου αυτού της έρμηδας. Μείνε ήσυχος, όμως... Δέν έχω καθόλου την πρόθεσι να σοῦ άπευθώ έρωτήσεις, ή όποιες θίγουν τόν έπάγγελμά σου ή τά μυστικά σου. Άπό πόσον καιρό μένεις έδω στις πάμπες;...

—Δέκα χρόνια, καμπαλλέρο... Κι' ο Θεός να δώση, να μην άπομακρυνθώ από δώ ώσπουτο πεθάνω!

Περίττ να σέ ρωτήσω, αν σοῦ άρέσει ή τραχεία αυτή ζωή, γιατί άπ' την άπάντησί σου τόν θλέπω καθαρά... Έδω καταμεσής στις έρμηδες, πρόσωπο με πρόσωπο με τόν Θεό, ή ψυχή κανενός πλατάνει, τά αίσθηματά του έξευγενίζονται κι' ή ύπαρξίς του γίνεται άνεξάρτητη κι' έλεύθερη από κάθε δουλικό δεσμό... Λέπουν, θλέπεις, έδω ή μικροαβλιήτες των πόλεων και της κοινωνικής ζωής γενικά!

Στέναζε τώρα βαθιά ο στρατηγός, ένα δάκρυ φευγαλέο κύλησε στα γκρίζα μουστάκια του και μία δειλή έρώτησι—πιο δειλή και διαταχτική τώρα—άνέθηκε στα χείλη του:

—Άπό ποιά μέρος είσαι, φίλε μου;

—Άπ' τόν Κουεμπέκ.

—Α, είσαι Καναδός λοιπόν... Άπ' τά βορεινά μέρη, δηλαδή. Τόν Μαύρο Ζαρκάδι κούνησε καταφατικά τόν κεφαλή του.

Άκολουθήσαν λίγες στιγμές σιγαλίας. Κι' ο στρατηγός με κρυφή άγωνία τώρα, ξαναρώτησε:

—Μήπως υπάρχουν ανάμεσα στους συνάδελφους σου, στους άλλους δηλαδή κυνηγούς, άνθρωποι άπ' τά νότια μέρη;

—Δηλαδή; Έκανε με άπορία τόν Μαύρο Ζαρκάδι.

—Νά...δηλαδή... Μεξικανοί, παραδείγματος χάριν;

—Ού, παραπολλοί μάλιστα!

—Θά... θα μπορούσα να πλη-

ροφορηθώ μερικά πράγματα γι' αυτούς; Ξανάπε ο στρατηγός, τρέμοντας δίως από δυσκολοσυγκράτητη συγκίνησι. Για τη ζωή τους, δηλαδή, για την πατρίδα τους, για τούς γονείς τους;

—Ω, μόνο ο άρχηγός μου είναι καταλληλός γι' αυτό! είπε τόν Μαύρο Ζαρκάδι, αίνδους άκόμη για την ταραχή τού συνομιλητού του. Αυτός, πού είναι γνήσιος Μεξικανός, θα μπορέσει να σας δώση πληροφορίες σίγουρες για όλους τούς συμπατριώτες του...

Δυστυχώς, όμως, δέν είναι έδω κοντά τώρα... Λέπει για κάτι προσωπικές ύποθέσεις του, κι' έπιπλέον μάλιστα ένώ τις παγίδες του όσο διαρκεί ή άπουσία του.

—Πώς λέγεται ο άρχηγός σου;

—Λέγεται Μεγάλη Καρδιά, κύριε!

—Μεγάλη Καρδιά; Ξεφώνισε σκίρτώντας ζωηρά ο στρατηγός.

Μά τόν έζωα τόν κυνηγό αυτόν!

—Τόν έζωα! είπε άπλά τόν Μαύρο Ζαρκάδι. Τόν γνωρίζατε πρό ήμερών, πούγινε ή πυρκαϊά τού δάσους.

—Ω, Θεέ μου!... Τί μοιράτο!... Πάντα αυτός ο υπεράνθρωπος άνθρωπος μπροστά μου!...

—Έχετε μήπως ζωηρό ενδιαφέρον να τόν δήτε;

—Σπουδαίότατο... Ζωτικότερο... Άπ' τις πληροφορίες που θέλω να ζητήσω, ξεαρτάται ή ίδια ή εύτυχία της ύπόλοιπης ζωής μου!

—Ναυχάστε τότε, καμπαλλέρο... Μόλις έπιστρέψει ο άρχηγός μου, θα σας είδοποιήσω... "Αν έντομεταξύ δέν έγκαταλείψετε τόν καταυλισμό σας,

—Ξέρετε πού έχω στήσι τις σκηνές μου;

—Όλα τά ξέρουμε έμεις, έδω στην έρμη! είπε χαμογελάστα και με καμάρι ο κυνηγός.

—Έχω τόν λόγο σας, λοιπόν;

—Σας τόν ύπόσχομαι! θεοβάωσε τόν Μαύρο Ζαρκάδι.

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκε από μακριά ή φωνή της δόνας Λούθ, ή όποια τούς άναχέτοσε. Ο στρατηγός έτρεξε προς τόν θάθος τού μονοπατιού να την προύπαντησ η κι' έγινε συγχρόνως στο Μαύρο Ζαρκάδι να τηρήση άπόλυτη μυστικότητα στα όσα είπαν.

(Άκολουθεί)

ΘΑΛΑΣΣΙΝΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ



ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚ. ΔΡΑΓΟΥΜΗ



‘Από τ’ άγνωστα ταξείδια του Έλληνα ιστορικού. Για τὸ πέ-
σο των πειρατών. Μία φοβερή τρικυμία στὸ πέλαγος. ‘Ο ‘Α-
γιος Νικόλαος’ καὶ ἡ νησοπομπή. Νύχτες αγωνίας. ‘Η τραγω-
δία μιάς νέας Κρητικῆς. ‘Ο Νάυαρχος Δεριγνύ καὶ ὁ ‘Περ-
δητής’. ‘Ο σπαρχμὸς τῆς τρελλῆς μάννας. Φρικιαστικὲς σκηνὲς στὴ Μῆλο, κτλ.

Στὰ χρονικά των ταξιδιωτικῶν περιπετειῶν πολὺ ἐνδιαφέροντα εἶνε καὶ ἡ περιπέτεια τοῦ ἀσημαντοῦ Νικολάου Δραγοῦμη, τοῦ ιστορικοῦ καὶ γενάρχου τῆς γνωστῆς πολιτευομένης οἰκογενείας.

Κατὰ τὸ τέλος Δεκεμβρίου 1827, ὁ Νικ. Δραγοῦμης, νεώτατος ἀ-
κόμη, ἐγύριζε ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ὅπου ἐσπούδασε, στὴν Ἑλλάδα. Στὺς
καιροὺς ἐκείνους οἱ πειραταὶ ἦσαν ὁ τρόμος τῶν Ἑλληνικῶν θαλασσῶν.
Ἐφθάναν ἀκόμη καὶ μέχρι τοῦ Ἰονίου Πελάγους καὶ εἶχαν διαπράξει
πολλὰς θηριωδίες. Τὰ ταξείδια λοιπὸν ἦσαν τότε πολὺ ἐπικίνδυνα. Γι’
αὐτὸ, οἱ ναυτικοὶ ἀπεφάσισαν νὰ μὴ ταξιδεύουν μόνον, ἀλλὰ πολλὰ
καράβια μαζί, γιὰ νὰ συγκροτοῦν τὶς λεγόμενες ‘νησοπομπές’, τὶς ὁ-
ποῖες συνόδευαν καὶ πολεμικὰ πλοία, γιὰ νὰ τὶς προστατεύουν.

‘Ο Νικ. Δραγοῦμης ἀπὸ τὴν Ἰταλία πέρασε στὴ Ζάκυνθο, ὅπου ἀ-
ναγκάστηκε νὰ περιμένῃ δύο μῆνες, γιὰ νὰ συγκροτηθῇ καὶ τέτοια νηο-
πομπή. Τέλος, 22 Ἀπριλίου ἐμπορικὰ, ταξιδεύοντα ἀπὸ μιά φρε-
γάτα καὶ ἀκολουθούμενα ἀπὸ μιά μεγάλη κορβέτα, ἄρσαν ἀπὸ τὴν ἑλ-
λινὴς χλοερὴς νήσου καὶ ἔβαλαν πλώρη πρὸς ἀνατολὰς. ‘Ο Δραγοῦμης
μαρκιαρίστηκε σὲ μιά γολέτα Σαμιώτικη, τὸν ‘Αγιο Νικόλαος’, μὲ
σημαία τῆς Ἰονίου Πολιτείας. ‘Οπως διηγεῖται δὲ ὁ ἴδιος, τὰ μόνον
τοῦ ἐξόδιου ἦσαν μερικὰ βέλια, ὀσμὴ γιὰ τὴν Πατρίδα ἀκατάσχετη
καί...πονηρὴ ἀδειανὸ ἴ...

Ἐπειτα ἀπὸ πέντε ἡμερῶν ταξίδι, εἶδαν ἀπὸ μακρὰν τὴ Σύρα. ‘Ο
ἄνεμος ἦταν ἐννοεῖος, τὰ παντὰ ὁλοφάνοτα, ἡ καρδιά τους γεμάτη
χαρὰ. Πλησίαζε μεσημέρι, σταμάτησαν στὸ τραπέζι καὶ χαίροντες γιὰτὶ
ἔβγαν ἀπὸ τοῦ καὶ ἤγινε στὴν Ἑλλάδα, ἔβγαλαν γενναίως διὰ τοὺς τὰ
τρόφιμα...

Ἀλλ’ ἡ χαρὰ τους ἦταν παράκαιρη. Βρισκόνταν στὸ τέλος τοῦ συν-
τροφικοῦ γεύματος, ὅταν ἔξαφν ἀκούσαν ἕναν ῥότο κανονοῦ.
—Καπετάνιο ! φώναξε τρομαγμένοι ὁ τιμονιέρης, ἄνεμος σκώθηκε !
Σέρωνας ἔρχεται !...

—Κάπου τὰ παντὰ ! διάταξε ὁ πλοίαρχος.
Ἀμέσως διὰ τὰ καράβια, ὑπακούοντα στὸ σινάλο, κατέβησαν γοη-
γορά τὰ παντὰ καὶ ἔβαλαν πλώρη γιὰ τὴ Μῆλο, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἀπέ-
χαν εἰς 50 μίλια.

—Πλάγια τὸ τιμόνι ! διάταξε ὁ πλοίαρχος.

Ἀλλὰ μόλις ἐπρόφερε τὶς λέξεις αὐτές, ὁ σέρωνας, ἄγριος, σφυρι-
χτός, λάβρος, ἔπεσε πάνω στὸν ‘Αγιο Νικό-
λαος’ καὶ παρὰ λίγο νὰ τὸν ἀναποδογυρίσει. ‘Ε-
να βουνὸ ἰσὺο γύρισε σὺν γίγαντας κατὰ τὴς
πλώρης, μὲ ἀνούς καὶ βρόντους. Τὰ πάντα,
ἀνθρώποι, πράγματα, κοινὰ, σχοινιά, ἔβγαν
ἄνω-κάτω. ‘Ο Νικ. Δραγοῦμης ἦταν νέος καὶ
ἐνθουσιώτης. Σκώθηκε νὰ παλαίῃ μὲ τὸ κύμα,
ἀλλ’ ἕνα σιδερένιο ἔξαρτημα ἔπεσε βαρὺ στὸ
κεφάλι του καὶ θὰ τὸν ἐσκότωνε, ἂν δὲν πρό-
στανε νὰ τὸ ἀποκρούσῃ μὲ τὸ χεῖρ του. Οἱ
βάρκες, ποὺ τὶς εἶχε παρουσίῃ τὸ ὄμμα, πελα-
γοδρομοῦσαν, γυρνώντας ἡ μία πάνω στὴν ἄλ-
λη. Μερικὰ προβάτα, ποὺ τὰ εἶχαν φορτώσει
μέσα στὶς βάρκες αὐτές, βέλασαν καὶ θορυβώ-
σαν γοερά.

—Ξέρεις τί μᾶς λένε τὰ κακόμοιρα τὰ πρό-
βατα ; ῥώθηκε ἕνας ναύτης τὸ σύντροφό του.
‘Ότι δὲν θὰ φάμε πιά ψιτὸ ! Αὐτὸ μᾶς λένε...

Οἱ ναῦτες ἦσαν Ἑβραῖοι οἱ περισσότεροι
καὶ στὴν ἀρχὴ εἶχαν πάρει στὸ ὅσπερ τὸ πρῶ-
γμα, γοηγορά ὅμως παρήσαν τὶς εὐαρεστο-
λέτες καὶ σὸδαρεῖν ἦσαν αὐτοί. Ἀπὸ τὴν
σιωπὴ τους καὶ τὴν ξαφνικὰ σκονοτσάλια τους
οἱ ἐπιβάτες κατάλαβαν ὅτι ὁ κίνδυνος ἦταν μέ-
γας. Καὶ ἀλήθεια, ὁ σὺρανος ἐσκότισθη, ὁ
ὄριζοντας στένεψε ἀπὸ παντοῦ καὶ τοὺς ἔκλει-
σε σὺν σὲ φυλάκη, ἡ θάλασσα ἔγινε μαύρη σὺν
τὴν πίσσα καὶ ὁ ἄνεμος ἔπεσε.

Ἄμωι ἐπράντο, γράφει ὁ Νικ. Δραγοῦμης,
ὅτι ὁ Χάρων ἐκάθητο δρεπανηφόρος ἐπὶ τῶν
κεφαλῶν μας καὶ ἠτοιμάετο νὰ μᾶς θερίσῃ !
Τὰ σήματα ἐξορκίζονταν σὺν ἀνὰ, καί...



‘Ο Νικόλαος Δραγοῦμης

τέβαιναν ἐπάνω τους, μαζεῖν καὶ σκέπασαν ὅλο τὸν οὐρανὸ θάλα-
σσα. Σιωπὴ βαθεῖα γίνετο πάνω στοὺς ἀνθρώπους καὶ μέσα στὴ φοβερὴ
κίνησι φύσι !.. Τὴ σιωπὴ αὐτὴ φοιχτότερη καὶ ἀπὸ τὴν ποὺ φοιχτὴ τρι-
κυμία, διέκοπτε ὁ τριγὸς τῶν καταρτιῶν...

Μὰ σὲ λίγο, νὰ ! Ἡ τρικυμία ἔσπασε. Καὶ ἦρθε μόνη τῆς, χωρὶς
βροντές, χωρὶς ἀστραπές, χωρὶς κερανοῦς, ἀλλὰ φρικαλέα καὶ στυγ-
ρὴ. Οἱ ναῦτες δὲν ἔβλεπαν πιά θάλασσα, ἀλλὰ θάλασσης ἄβρο. Τὸ
σχοινιά, οἱ ἀντένες, τὰ ἔξαρτα, ἔσπασαν σὺν γυναικὰ καὶ σκορπίζον-
ταν σὺν ἄνεμο. Τὰ κατάρτια κόπησαν σὺν λεπτὰ κλαδιὰ καὶ τὸ σκάφος
τῆς μικρῆς γολέτας θαλασσομαχόσσε, γυμνὸ καὶ ἀεὶδοῦντο. Καὶ ἦρ-
θε ὥρα, ποὺ ὅλοι νόμιζαν ὅτι εἶνε ἡ τελευταία τους. Τὴν ἴδια ἐκείνη
ὥρα καὶ ὁ Κυβερνήτης Καποδίστριας, ἐρχόμενος στὴν Ἑλλάδα, ἐκ-
δύνετο νὰ πηγὴ μετὰ Κυθῆρων καὶ Μαλέα, ἂν καὶ τὸ πλοῖο ποὺ
ταξίδευε ἦταν δικό του Ἀγγλικό.

Ἡ τραγικὰ λοιπὸν συντάραξε τὸ πέλαγος. ‘Ο Δραγοῦμης δημηγύ-
αυτὸ δὲν ἔβλεπε παρὰ σκοτάδι, χάος, νανάγια, θάλασσα, ἀνθρώπους ποὺ
ἀγωνίζονταν, πρόσφατα κίτρινα σὺν θειάφι, μάτια τρομαγμένα, μαρτύρια
τεντωμένα πρὸς κάποιον ξύλο ἢ σχοινί, καὶ γυναῖκες ποὺ κρατοῦσαν σπα-
σιμωδικὰ τὰ παιδιὰ τους. Ἐβλεπὸν τὸν θάνατον ἐπικείμενον—γράφει καὶ
οἱ τελευταῖοι μὲν λογιζοῦντο ἐστράφησαν πρὸς τὴν μητέρα μου !.. Καί
μετ’ ὀλίγον δὲν ἔβλεπα τίποτε δὲν ἠδονόμουν οὔτε λογιζοῦντο, οὔτε πῶ-
θους ! Τὸ στίγμα μου ἔκανε κύμα παρόν...

Σὺν ἀδελφῆς, ποὺ δὲν θέλει νὰ παραδοθῇ στὸν ἀντίπαλο, ὁ ‘Αγιος
Νικόλαος’ πλένετο μὲ τὰ κύματα, καὶ ὁπόσο προχωροῦσε... Συγχρόνως
σὲ μιά γωνία τοῦ πλοίου διαδραματίζονταν μιά θλιβερὴ σκηνή. Ἐπὶ
σὲ μιά κοντοῦρα ἀπὸ σχοινὰ καθόταν μιά μαυροφόρα γυναῖκα Κρη-
τικὴ. Στὰ γόνατά της εἶχε ἑσπλωμένο ἕνα παιδάκι δύο χρόνων καὶ τοὺ
μιλοῦσε μὲ γλυκεῖα φωνή, τοῦ ἔλεγε νὰ μὴ φοβάται, ὅτι θὰ περῶν
ὁ κίνδυνος καὶ ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος... Νά, ποὺ ἤνυχζε λίγο ἡ θάλασσα
καὶ θὰ ἤτάνοντο σὲ λιμάνι... Καὶ τὸ ἐπρόσφερε τὸ γάλα τοῦ στήθους
της, καὶ τὸ ἀγκάλιασε καὶ τὸ κοινοῦσε δυνατὰ γιὰ νὰ
τὸ ζυγνήσῃ.

—Σύνα, τοῦλεγε, φῶς μου ! Σύνα, παρηγοριά μου ! Σὺ εἶσαι ὁ
ἄνδρας μου καὶ πατέρας μου καὶ παιδί μου ! Τρεῖς μῆνες εἶνε ποὺ ἔ-
χασα τὸν πατέρα σου, εὐὸ μὲν ἔμεινες τὸ μόνον στριγνίμα... Σύνα, ἔ-
γώ μου, πέρασε πιά τὴ φρουριότητα !..

Φλόγες στοργῆς ἔβγαν ἀπὸ τὴν ἀμυδα-
λωτὰ της μάτια, ἀλλὰ τὸ βρόθος ἔμεινε κρύο,
ἀκίνητο, γιὰτὶ ἦταν πιά νεκρὸ. Καὶ ἡ ὥρα
μητέρα ἦταν πεντάρφανη πιά στὸν κόσμο !..

Στὸ μετὰ τὸν ‘Αγιο Νικόλαος’ σπρωγι-
σαν κατὰ τὴ Μῆλο. Σ’ αὐτὴν εἶχαν βάλει
πλώρη καὶ ὅλα τ’ ἄλλα καράβια... Καὶ ἦρθε
ἡ νύχτα σκοτεινὴ, μαύρη, ἀπαισία... Κατὰ τὰ
καράβια, εἶδαν πὸς βρισκόνταν ἔξω ἀπὸ τὸ
λιμάνι τῆς Μήλου. Τὸ εὐρύχωρο λιμάνι ἦταν
σχεδὸν ἄδειο. Μικρὰ καραβὰκια ἐσαλεύονταν
ἀπὸ τὰ κύματα καὶ ἀνάμεσα σ’ αὐτὰ ὁ πλοῖ-
ος ‘Πορθητής’, τὸ δικό του ἐπὶ τὸν ὅ-
ποιον ἐπέβαινε ὁ περιήμιος ναύαρχος τῆς
Πολιτείας Δεριγνύ. ‘Ο ‘Πορθητής’ εἶχε παρ-
θισμένες τὶς ἀντένες καὶ τὶς σημαίες καὶ ἔ-
δειχνε πὸς καὶ αὐτὸς, ἂν καὶ μέσα στὸ λι-
μάνι, εἶχε δεινοπαθῇ. Δυὸ φορὲς ὁ ναυα-
ρχος ἔστειλε τὴ μεγάλη βάρκα τοῦ δορυφό-
ρου γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴ νησοπομπή, καὶ προάνα-
τὴ γολέτα, ἀλλὰ δύο φορὲς ἡ βάρκα ἀναπο-
δογυρίστηκε. Σὲ λίγο, ἄρχισε νὰ πῆγῃ γύ-
ρω, πικνὸ, τὸ κύμα γίνετο φοβερὸ, ὑπερβόραιο.
‘Όλοι τότε κατέβηκαν στὸ ἡμέρη. Τρόμος
δὲν ὑπῆρχαν πιά. Οἱ ἐπιβάτες πεινοῦσαν καὶ
τρεμοβίλασαν. Τὰ κύματα δὲν ἄρταν τὸ σκά-
φος νὰ μῇ στὸ λιμάνι...

Τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες τὶς πέρασαν
ἐπὶ, μὲ τὴ θύελλα, τὴν πείνα, τὸ κρύο, πα-
λαιδώντας μὲ τὸ θάνατο. Καμμιὰ φορὰ, δι-
γείναι ὁ Δραγοῦμης, ἔβγαζε τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ
νεκρὸ καὶ ἔλεγε :
—Τὸν εἶδες ; Τοῦδωκε τὸ παιδί του ;...

ΑΠ’ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Στὴ Φιλαδέλφεια τῆς Ἀμερικῆς ἰδρύθη ἐσχάτως ἕνας ἀνδρικός σύλ-
λογος, ποὺ ἔχει ὡς σκοπὸ τὴν εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκαστὸν μέ-
λος τοῦ συλλόγου τῶν ‘Εὐδαιμόνων’ εἶνε ὑποχρεωμένος : ‘Νὰ τρα-
γουδάῃ δύο ὥρες τὴν ἡμέρα, νὰ γελᾷ 3 ὥρες καὶ νὰ χαμογελᾷ δια-
κόως, ἀκόμη καὶ στὸν ἴπτον του, ὅταν δνειρεῖται ἀκόμη καὶ αὐτὴ τὴν
πεθερά του. Μόλις μαθεύτηκε τὸ πρῶγμα, ἡ γυναῖκες τῆς Φιλαδέλ-
φείας κινητοποιήθηκαν καὶ ἔδωσαν ἀμέσως καὶ δικὸν τοὺς σύλλογον, τὸν
‘Σύλλογον τοῦ Αἰωνίου Μειδιμάτος’ ! Αὐτὰ συμβαίνουν στὴν Ἀμερικὴ

Στὴν Ἀγκὼνα τῆς Ἰταλίας, ἐνὸς ἀνοιγαν τὰ θεμέλια γιὰ τὸ χρίσιμο
μιάς μεγάλης πολιτικοῦς, βρέσαν πολλὰ λείψανα ζώων, σκελετοῦς
ἀνθρώπων καὶ διάφορα ἀγγεῖα καὶ ἐργαλεῖα τῆς λιθίνης ἐποχῆς. Πάν-
τα τὰ εὐρεθέντα μετεφέρθησαν στὸ Παλαιοντολογικὸ Μουσεῖο τῆς
Ρώμης.

Τὸ ἔπ’ ἀριθμὸν 5.784 Λατινικὸ χειρόγραφο τῆς Ἑθνικῆς Γαλλικῆς
Βιβλιοθήκης, τὸ ὁποῖον περιέχει τὸ ‘Βίο τοῦ Κάισρος’, γραμμένον ἀ-
πὸ τὸν Πετράρχην, λέγεται ὅτι εἶνε τὸ τελευταῖο ἔργο τοῦ ποιητοῦ. ‘Ο
Πετράρχης ἔγραψε τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ βράδυ τῆς 18 Ἰουλίου τοῦ 1374,
τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὁποῖαν προσεβλήθη γιὰ τελευταία φορὰ
ἀπὸ ἐπιληψία, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας καὶ πέθανε ὕστερα ἀπὸ λίγες ὥρες.

Ἡ Γαυκὼν ἔεινε ἀπὸ τὶς πρὸ φιλαρέσκειες γυναῖκες τοῦ κόσμου.
Ξέρουν διὰ τὰ μυτικά τῆς τουαλέττας καὶ χρησιμοποιοῦν ἄπειρα μέσα
γιὰ τὴν διατήρησιν τῆς ὀμορφείας τους. Ἡ μυρωδιὴς τοὺς ἴδιως εἶνε
θαυμάσιες καὶ τοιοῦτα μεθυστικὰ γιὰ τοὺς ἄνδρες !

Χαρακτηριστικώτατο τῆς φιλαρέσκειας τῶν Ἰαπωνίδων εἶνε τὸ ἀ-
κόλουθο ποίημα τῆς περιήμφης ἡγεμονίδος Κοματὸς :

‘Όλος ὁ κόσμος θὰ πεθάνῃ, μὰ τὸ
θάνατο δὲν τὸν φοβάται ἡ γυναῖκα. Λυ-
πάται μόνον τὴν ὀμορφιά της, ποὺ σβή-
νει μ’ αὐτὴν μαζί !

Μὰ πόσο διαφορετικὸ γούστο ἔχουν
ἡ Ἰαπωνίδες ἀπὸ τὶς δικές μας γυ-
ναῖκες ! Φαντασθῆτε μόνον ὅτι στὶς
θηρογενετικὲς γιορτές, σὺν πανηγύρι
καὶ στὶς ἐπίσημες τελετὰς ἐμφανίζεται
ἡ Ἰαπωνίδα μὲ δόντια βαμμένα κατὰ-
μαυρά ! Κόκκινα χεῖλη καὶ μαύρα δόν-
τια ! Ὑπερὸς ἀσθητικὴ ἀντίληψις !

Ἀπὸ τὸ 1880 μέχρι τοῦ 1894 τὸ ἔρ-
γο τοῦ Ὀνὲ δ’ Ἀρλοσθρονοῦς πω-
λήθηκε σὲ 150.000 ἀντίτυπα. Ἰδὴ κυ-
κλοφορία εἶχαν καὶ τὰ δύο ἀριστουργή-
ματα τοῦ Ζολᾶ : Ἡ ‘Νανά’ καὶ ἡ
‘Καταστροφή’. Ὅλα μαζί τὰ ἔργα
τοῦ Ζολᾶ μέσα στὴν δεκαετηετία
ποὺ ἀναίτητος, εἶχαν κυκλοφορήσει
σὲ 30.000 ἀντίτυπα. Μέσα στὸ ἴδιο
χρονικὸ διάστημα τὰ ἔργα τοῦ Ντιντὲ
εἶχαν κυκλοφορήσει σὲ 80.000 ἀντίτυπα, τοῦ Φεβρὲ σὲ 50.000, τοῦ Λοῦι
σὲ 45.000, τοῦ Ὀνὲ (πλὴν τοῦ ‘Ἀρλοσθρονοῦς’ του), σὲ 45.000,
τοῦ Ἀλεβὲ σὲ 40.000, τοῦ Μουασσὲν σὲ 35.000, τοῦ Μπουρζὲ σὲ 30.
000, τοῦ Γκονκούρ σὲ 25.000 καὶ τοῦ Κοπετὲ σὲ 8.000.

Καὶ τὰ χρόνια ἐκεῖνα οἱ σὴνχρονοὶ τῶν συγγραφέων αὐτῶν τοὺς κα-
τηγοροῦσαν ὡς ‘ναυαγοκτόνοι’ ! Ποῦ νὰ φανταζόνταναν οἱ ἀν-
θρώποι ὅτι θάρτανε μέρα, ποὺ ἕνα βιβλίο κυκλοφορεῖ ὅχι σὲ χιλιάδες,
ἀλλὰ σὲ εκατομμύρια ἀντίτυπα !

Μιά μέρα παρουσιάστηκε στὰ καταστήματα τοῦ περιορίου επαγώ-
σμου προσηνέων, τοῦ μεγάλου Οὐάιτλιν, ἕνας παράξενος, καὶ εἶπε :
—Θέλω ἕνα βάδω, χωρητικότητος μιάς λίρας, γιὰτὸ ἀπὸ ζωντανῆς
μυῖνης.

—Περάστε τὸ ἀπόγευμα ! τοῦ ἀποκρίθηκε ἀτάραχος ὁ Οὐάιτλιν.
Κι’ ἀμέσως ἔστειλε ἀπεσταλμένους σὲ τὸν Ζωολογικὸ Κήπον τοῦ Λον-
δίνου, στὴν ἀγορὰ, στὰ χαράματα καὶ εἰς ταβέρνας τῶν ἀπομακρυνέ-
νων συνοικιῶν νὰ τοὺ φέρουν μυῖνες, πληρώνοντάς τες ὅσα ὄσα.

Ἐπὶ τὸ ἀπόγευμα, μόλις εἶδε τὸν παράξενον πελάτη του, ὁ Οὐάιτλιν
τοῦ εἶπε χαμογελῶντας :

—Ἰδοὺ. Σὰς βρῆκαίς τις μυῖνες. Περάστε, ἂν ἐθάρσεσθῃς, ἀπὸ
τὸ τασιεῖ.

Κι’ ὁ παράξενος πελάτης πληρώσε τὴν προθεοὶ του νὰ προσδῇ τὴ
φίρμα τοῦ Οὐάιτλιν μὲ 350 λίρες !..

Καὶ πρὶν ἀπὸ τὸν παγκόσμιον πόλεμον, οἱ μυθοὶ τῶν καλλιτεχνῶν τοῦ
θιάτου ἦσαν σημαντικώτατοι. ‘Ο Καρούζο πρὶν ἀπὸ 25 χρόνια πλη-
ρώνονταν γιὰ κάθε παράσταση 12.500 φράγκα, ἡ Σάρα Μασσενὸν 5.000
φράγκα, ὁ Κολλὲν 3.000 φράγκα, ἴσο ποσὸν δὲ ὁ Σουλὲν, ἡ κ. Καβάλ-
λο 1.000 φρ., ὁ Καπουλὶ 600 φρ., ἡ κ. Νέλσον 1.200 φρ., ἡ Μέλινα γιὰ
δέκα παραστάσεις 80.000 φράγκα καὶ ἡ Πάττι, ἡ μοναδική, ἡ ἀρτα-
στη Ἀδελφίνα Πάττι, πῆρε κάποτε πέντε χιλιάδες φράγκα γιὰ νὰ ψά-
λῃ μὴ μελωδία, ποὺ κράτησε 2 λεπτὰ τῆς ὥρας !..

ἡμέρη καὶ ἔβλεπε ἔρημην τὴν παραλία τοῦ νησιοῦ, καὶ οὔτε ἀνθρώπον,
οὔτε κατοικίδιο ζῶον σ’ αὐτὴ. Καὶ τοὺ φανότανε οἱ ζῶοι στὴ φοβερὴ
ἐποχὴ τοῦ ἀρχαίου Πελοποννησιακοῦ Πολέμου, ὅταν οἱ Ἀθηναῖοι ἐρή-
μαζαν τὴ Μῆλο καὶ (ὅπως γράφει ὁ Πλούταρχος), ἔσφαζαν διὺς τοὺς
ἄνδρες, πῆραν στὴ σκληριὰ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ καὶ ἄρπαξαν
ὅλα τὰ ζῶα τους, μὴ ἀφήνοντας τίποτε ζωντανὸ στὴ Μῆλο, γιὰ νὰ κρα-
τήσουν τὸν φοβερὸ ὄρυχο τῆς ἐκδυσέως, ποὺ εἶχαν ὀρεσθῇ !..

Τὴν τρίτη τέλος νύχτα ἔπεσε ἀρετὰ ὁ ἄνεμος, ἔπαυε νὰ πῆγῃ γύ-
ρω καὶ δύο μεγάλες βάρκες τοῦ ‘Πορθητοῦ’ ἦσαν στὸν ‘Αγιο Νικό-
λαος, πῆραν τοὺς θαλασσοδαμένους καὶ τοὺς ἔβγαλαν στὸ νησί. Στὴν
παραλία τὸ χιόνι εἶχε πάχος μισοῦ μέτρου...

Τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες, ἄπνη καὶ νησιωτὴ, ἡ δυστυχισμένη
Κρητικὴ ἀγωνίζετο νὰ ζωνογήσῃ τὸ μαρὸ της. Ἐνα γέλιο σα-
δὸν ἀνοίγε καμμιὰ φορὰ τὰ χλομά καὶ κατάφυτρα χεῖλη της καὶ τὸ
βλέμμα της δὲν ἦταν σὺν πρῶτῃ ἡμέρῃ. Τ’ ἀπαισιῆς τῆς μάτια ἔδειχναν
πῶς ὅτι ἡ πολυθλασμένη μητέρα εἶχε τρολλᾷ. ‘Ο Καπετάνιος, ὁ
Δραγοῦμης, καὶ ἄλλοι ἐπίσης, ματαίως προσπαθοῦσαν νὰ τὴν πείσουν
ν’ ἀρῇ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ της τὸ πτώμα τοῦ παιδιοῦ της.

Τὴν τετάρτη μέρα ἡ δύστυχη μάνα, κρατώντας τὸ μικρὸ λείψανον
καὶ φιλώντας τὸ μὲ περὶαίετα, ἀνέθηκε μὲ τοὺς ἄλλους στὸ κατά-
στωμα γιὰ νὰ βγῇ μαζί τους στὴ στεριά. Μόλις εἶδε τὴ γῆ, ἕνα φρι-
κτὸν διλήμμα ἀστράψε στὸ μυαλό της καὶ φώναξε δύο φορὲς :

—Παναγία μου !.. ἀνάστησε τὸ παιδί μου !..

Κι’ ἔγινε βρόχου τὰ δάκρυά της.

Ἀλλὰ γρήγορα τὴν ἔπασσε πάλι τὸ τραγικὸ τῆς γέλιο καὶ ἄρχισε νὰ
βυθίζῃ τὸ νεκρὸ παιδάκι της, σὺν νὰ ἦταν ζωντανὸ !..

Μόλις τὸ θλιβερὸ γεγονός ἔγινε γνωστὸ στὸ νησί, μαζεύτηκαν γυναι-
κες μοιρολόιστρες, ντυμένες μὲ τὰ γραμὰ φορέματα τῶν τότε. Ἐ-
πῆσαν τὴν Κρητικὰ σ’ ἕνα σπίτι, τὰ χεῖλα νὰ καθίσθῃ σ’ ἕνα χαμη-
λὸ σκαμνί, ἐκδίδοντες αὐτὴς κατάχαμα γύρω της, καὶ ἄρχισαν νὰ
μοιρολόουν. Ἡ μητέρα τὶς κῆνταξε σαστισμένη καὶ τότε-τότε γελοῦ-
σε νευρικά καὶ ναυοῖσε τὸ νεκρὸ παιδί
της. Ἦταν ἕνας σπαρχμὸς, σπλην
Σαξωνικῆς τραγωδίας. Μάταιες ἦσαν
ἡ προσπάθειες ὅλων — ναυτῶν καὶ Μη-
λιῶν — ν’ ἀποσπᾶσιν τὸ μικρὸ λείψανον
ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς τρελλῆς μάννας. ‘Ο-
λοι ἔβλεπαν...

Γινεκεῖ ἄφαντα μιά μικρὴ σιωπὴ. Ἡ
μοιρολόιστρες ἔπαυαν νὰ θρηνηλοῦν.
Κι’ ἡ τρελλὴ μητέρα ἐστῆλωσε τὰ φλο-
γερά της μάτια στὸν Νικ. Δραγοῦμη καὶ
δειχνόντας τὸν στοὺς ἄλλους μὲ τὸ δά-
χτυλό, εἶπε :

—Βγῆτε ὅλοι ἔξω ! Μονάχα αὐτὸς νὰ
μείνῃ !..

‘Όλοι ὑπάκουσαν. Ἐμεινε μόνον ὁ
Δραγοῦμης. Τὰ πόδια του ἔτρεμαν, δι-
γείναι, τὰ γόνατά του ἐλίνονταν, γιὰτὶ
φοβότανε τὴν τρελλή. Ἀφῆσε, λοιπὸν,
τὴν πόρτα μισόκλειστη καὶ ἀκούγε τὸν
μελαγχολικὸ παφλασμό τῆς θάλασσας,
ποὺ τοῦ θύμιζε τὰ περασμένα τὸν βάσι-
μα. Ἡ τρελλὴ μάννα τοῦ εἶπε :

—Ἐπὶ, σὺν ἔσένα, ἔαυθός, ἦταν
καὶ ὁ ἄνδρας μου καὶ τὸ μέτοπα καὶ τὰ χεῖλη του ἐμοιάζαν μὲ τὰ δι-
κά σου... Νά, κάττα : ‘Ο γυνὸς τὸν ποὺ μοιάζει... Λίγο τὸν ἐγνώρισες...
ἐπειδὴ τὸν ἔβγαζε ἡ θάλασσα... (Ἡ φωνὴ τῆς κλόνηταν τότε-τότε).
Τοῖα χρόνια τὸν εἶχα... Κι’ ἐγὼ νέα... δεκαεφτά χρόνων...

Καὶ ἀναβόηξε σὲ δάκρυα.

—Τοὺ μοιάζεις,

ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΠΑΛΗΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο ΜΙΧΑΛΗΣ Ο ΛΕΚΚΟΣ

(Ιστορία ενός ανθρώπου και ενός...εστιατορίου)

λουδία που μου λέτε να θάω σε κάθε τραπέζι, σαν να ήταν ο άνθρωπος μέλισσες να θόσκουνε λουλούδια κι' όχι φαγητά. Αυτά μάθατε στην Ευρώπη, που σας έστειλα;

—Τότε γιατί μας έστειλες;

—Έτσι για τον κόσμο!

Σε λίγο ο Μιχάλης δεν ήταν πρόσωπον.

Ήταν θεσμός.

Έγινε πανελλήνιος.

Το δνομά του, έφθασε και πέραν του Τυρνάβου, που ήταν τότε τα Έλληνικά σύνορα, όταν ένα θράδυ έμπηκε στον «Αθέρωφ» να δειπνήση και ο πρέσβυς της Αγγλίας από...περιέργειαν, οδηγούμενος από τον διερμηνέα του.

Ο Μιχάλης, όταν έμαθε ποιός εινε ο νέος πελάτης του, έπλησιασε τον αντιπρόσωπον της 'Αλθιόνος και τον παρακάλεσε να δεχθί ασυζητητί ένα πιατάκι με ζωμόν...πατσά!...

Ο Άγγλος τó έφαγε με πίστιν και ευγένειαν. Και τóσος ήταν ο έθουσιασμός του, από τó «ντελίτσιο» κείνο της παλαιάς κουζίνας τού «Αθέρωφ», ώστε την επομένη επανήλθε φέρων και τούς πρέσβεις δυό άλλων Δυνάμεων.

Και οι τρείς διέταξαν τα ίδια.

Έν τούτοις, ο Μιχάλης τούς κατέπληξε με νέα άρθρα της Έλληνικής κουζίνας. Για πολύν καιρό από τότε, οι ένοι διπλωμάται πήγαιναν και τρώγανε στον «Αθέρωφ» και ύπηρσαν μάλιστα και πρέσβεις που άπολυσαν τούς μαγειρους τους.

Η επιτυχίες αυτές έγιναν άφορμή να γεννηθί στο Μιχάλη η γνωστή σ' όλους τότε πεποίθησις, την όποιαν αυτός έτρεφε θαύτατα, ότι...επιηρεάζει την γνώμην τών...έξων ανακτοβουλίων, όσον άφορα την Έλλάδα!...

—Εγώ, έλεγε πολλές οφρές, ό μακαρίτης ό Λεκκός, είμαι χρησιμότερος και από αυτόν κ. Ρωμάνον (τόν πρέσβυν της Έλλάδος στο Παρίσι).

Η θασιλεία τού Λεκκού θάσταξε παραπάνω από 15 έτη.

Στό τέλος τα παιδιά του άρχισαν να ύπερισχύουν και τα φαγητά τού «Αθέρωφ» να μετατρέπονται επί τó ευρωπαϊκότερον.

Αυτό έκαμε ν' άτονήση λίγο ή φιλοδοξία τού αγαθού εκείνου ανθρώπου, έχασε την όρεξί του, άρχισε να μίν ενδιαφέρεται πολύ, άρχισε να θλέπη άσπασής πειά τó έργον του, άρχισε τó κοινόν να δυσασρεστήται, να δυσφορή, να θυμώνη, να φωνάζη κ' ή παλιά του φήμη να γίνεται άσημνήσις.

Ο Γαβρηλίδης έγραψε σχετικώς:

«Είνε κοινόν τó άτιον της έξασπίας ενός καλού έστιατορίου ή από μόνον».

Τέλος συνέβη και ένα έπεισόδιο.

Ο κ. Καφαντάρης ήταν ένας από τούς καλούς και τακτικούς πελάτας τού «Αθέρωφ». Έτρώγε δέ κορορέται διαρκώς, τó όποιον τού έτοιμαζεν ό Λεκκός ιδιαιτέρως. Μία ήμερα όμως πού άρρώστησε ό Λεκκός, όί «υίοί» του σερβίρισαν τó κορορέται τού κ. Καφαντάρη με...πουρέ στην άκρη και με μαγιονέζα. Ο κ. Καφαντάρης θυώσε κι' έκαμε μία έβδομάδα να πατήση στον «Αθέρωφ»!

Αυτό ήταν τó τελευταίον χτύπημα για τόν Λεκκό. Άπεσούθη τελείως από τόν «Αθέρωφ» και έγκατέλειψε τη δουλεία στα παιδιά του. Έπληττε τώρα θανασίμως που δεν είχε εργασίαν, 'Αλλά και ή εργασία γι' αυτόν είχε χάσει πλέον κάθε ποιήν. Κάθε ενδιαφέρον. Γύριζε σαν άνθρωπος που έχασε τόν εαυτό του. Κι' από τότε, άρχισε να πλανάται, από θέατρο σε θέατρο...άλλά και νά... κοιμάται σε κάθε παράστασι!

Τελεινάει είνε άποσούρη και από τó θέατρο. Δεν φαίνόταν πλέον, πουθενά.

Έως ότου, πρό δέκα ακριβώς έτών, στο 1924, οι πολυπληθείς πελάται του, που πήγαν να πάνε στον «Αθέρωφ», τόν θήρκανε κλειστόν.

Είχε πεθάνει ό Μιχάλης!...

Ο Λεκκός πέρασε τα τελευταία χρόνια του φτωχός κι' εσθίσε λιημονιμένος...

Πέθανε όμως εις την ώρα του, στα 1924, που πέθαναν όλοι οι μεγάλοι έστιατορες τού κόσμου. Και δεν ήταν δυνατόν να μίν πεθάνη ή χρονία εκείνη. Θά ήταν άπρεπές, διά την ιστορία του, και την ιστορίαν τού πρώτου Αθηναίου έστιατορίου.

—Εάν δεν επέθανε ή χρονία εκείνη, θα κινδύνευε νά...παρεξηγηθί, καθώς είπεν και ό Σπύρος ό Μελάς.



Γαβρηλίδης δεν έμεινε πολύν καιρό, κοσμικός πελάτης τού «Αθέρωφ», τόν άηδιάσαν κάτι συχαμερά θεάματα και έφυγεν. Συχάσθηκε μερικούς πολιτευομένους πελάτες μεγαλοσύνας τού ξενοδοχείου, οι όποιοι καθάριζαν τα νύχια τους με τις όδοντογλυφίδες ή τα πηρούνια τους με τις ψίχες τού ψωμιού ή πλέσανε τα χέρια τους μέσα στο πιάτο ύπου τρώγαν, σαν άποτρώγαν.

Έγραφε μάλιστα, διαμαρτυρόμενος, για τις άηδίες αυτές στα «Λακωνικά» της «Ακροπόλεως», όπου άπεσούρη άπό τó ξενοδοχείο. Τότε ό Λεκκός τού ύπου τρώγαν, στην όδω Παπαρηγόπουλου, στην πλατεία τού Κλαυθμόνως. Κι' ό Γαβρηλίδης δεν έπαψε να εκθείαζή τόν «Αθέρωφ», παρεμβάλλον αυτόν ακόμα και στα άρθρα του.

Αλλά όταν ό Γαβρηλίδης θρέθηκε σε μία από τις οικονομικές του καθήσεις και έκανε λίγες ήμέρες να πληρώση τόν «Αθέρωφ», ό πονηρός Μιχάλης τού έκοψε τó φαγητό.

—Τσάκωνας ό άνήρ, είπεν ό Γαβρηλίδης και έγέλασε τó πιάτο του γέλιο, χωρίς να τού κακοφάη.

Ο «Αθέρωφ», καθώς γράφουμε και στο προηγούμενο φύλλο, μόνον από άπόψεως φαγητών καθασόθητος και όλικών για φαγητά, ήταν καλός. Κατά τα άλλα ήταν ένα ευρύ όπόστειον, περιτριγυρισμένο από μάφρες και άπεριποίητο, χωρίς έπιμέλεια καμιά.

Όταν όμως μεγάλωσαν τα παιδιά τού Λεκκού, ό Μιχαλάκης τα έστειλε στην Ευρώπη, να σπουδάσουνε «μαγειρική».

Και σαν ήρθαν τα παιδιά του από την Ευρώπη, προσάβησαν να τόν κάμουν να έξευρωπαϊσθί τó κατάστημα. Και στην αρχή επέσσαν μερικάς...μεταβολάς.

Εισήγαγαν τάς...όδοντογλυφίδας και τα «μπόλ»!

Αλλά επειδή οι περισσότεροι από τούς πελάτες και ίδίως τούς πολιτικούς, δεν ήξεραν να μεταχειρισθουν τα «μπόλ»...μείναν σέν άζητητά!

Τα παιδιά τού Λεκκού επέμεναν να γίνουν και μερικές άλλες μεταβολές στο ξενοδοχείο, αλλά ό Μιχαλάκης ούκ' επέπειτο. Παλαιών διαρκώς κατά παντός νέου, κατά πάσης καινοτομίας, άρχισε να άποκάμνη πειά, αλλά και δεν ύποχωρούσε.

Η έπιτυχία του, τόν ένίσχυε στις ίδέες του.

Είχε γίνει δημόσιος άνήρ.

Η έφημερίδες τόν άνέφεραν κάθε ήμερα.

Ο Κονδυλάκης φιλοσοφούσεν επ' αυτού:

«Ένα πιάτο έχει άνυπολόγιστον σημασίαν εις τó θνητικόν μας και την διαγωγή μας, έγραφεν. Δεν άνηρέθη καθόλου ή γνώμη συγχρόνου κοινωνιόλογου, ό όποιος άπέδωσε τάς άγρίας πράξεις της Γαλλικής Έπαναστάσεως εις την ύπεραιμίαν τών στοιχείων τών Γάλλων της Συνελεύσεως, αφού έλάμβανον συνήθως τάς άσφαρσείας των μετά τó φαγητόν. Κατ' αναλογίαν και ό κνρ Μιχάλης εύθύνεται διά πολύν μέρος της γενικής ή της άτομικής μας ιστορίας. Με τó έστιατόριον τού Λεκκού οι Έλληνες έγιναν ήμερώτεροι, προδιδασθέντες από της περιουσίας τού Καηή και τού Συντριβανού (παλαιά τών Αθηνών ξενοδοχείο). Κατά τούτο ό Μιχάλης ύπηρξεν εκπαιδευτικός και τó κοινόν τού τό έπέδωκεν αυτό με πελατείαν και δημοτιότητα».

—Νά θρέ, πώς πάνε εμπρός, έλεγε στα παιδιά του ό Λεκκός, δείχνοντάς τους τί τού γράφαν ή έφημερίδες. «Οχι, με τα λόυ».

της. Είχε γίνει ό τρομακτικός εφιάλτης τών μυστικών πρακτόρων τών σημαίων. Και πάντα κατόφθονε να ξεγλιστρήν από τις παγίδες τού της έστιατορίου.

Μετά τόν παγκόσμιο πόλεμο συνέχισε την εγκληματική δράση της στη Ρουμανία, όπου, μεταξύ τών άλλων θιμάτων της, ήταν κι' ό ταγματάχης Γόργκε Βαϊζλέρ. Έπειτα πήγε στο Παρίσι, για να ξεκουρασθί, κι' άρχισε να ζή μια περιτετιωδή ζωή. Μά τέλος ήταν μοιραία να πέση στα χέρια τού αιδιούτ «Αντρέ Άρασά», ό οποίος την παρέσσε σ' εκείνη την κακόφημη πολιτικοτική της όδοι Λαμόρ, για να την διασκοπήσθ...

Η Κίτη Μπέλιμον ήταν μία από τις πιο όμορφες και τις πιο σατιρικές κατωκόπους της Μυστικής Υπηρεσίας.

ΖΑΝ ΚΟΑΜΠ

—Ναι, κάπως λιγότερο.

Σιωπή επεκολούθησε. Ο θεός ζυγώνει, πάντοτε με χέρι κάπως άρηρημένο. Η μαρκησία Γιορίζκα, καθισμένη, και έντελως άκίνητη διατηρούσε την πόζα της.

—Όσο, έπειτ' από μερικές στιγμές, σάλεψε έλαφρά και χτύπησε παλάτια. Τό «χέι» τών γισμωμένων ύπηρετρών άκούστηκε πίσω απ' την πόρτα.

—Θά πάρετε τού, δεν είν' έτσι, άγανιτέ ματρί; Ο τού γιό υ δ ι τ ε κ ι τ ε κ ο υ ν τ α ζ, α ι (1).

Είχε ξαναπαίρει, για να νά τή τα λόγια αυτά γισμωμένα στις ύπηρετρές της πολύν έλαφρά φωνή της της σερβάν.

—Ναι, θα πάω τού, είπε ό θεός. Πάντως, θα σάς ύπολογίσω, άγανιτή κυρία, ότι τó έγγλέζικο τού σας, τó ματρί, ζυγαρομένο και πικρό, μου άρέσει πο-λύ λιγότερο από τα μικρά φλιντζάνα τού άρροματισμένου νερού που πίνω σε ό-λες τις έξοχικές τούσες, όπου μπαίνω για να ξεδιψάσω, όταν κάνω τόν περιπά-τό μου.

—Ω, τί λέτε...

Ήταν τόσο πολύν εξαγριωμένη, ώστε έέχασε να γέλαση. Μία έντονη περιέρ-γεια καμπύλωνε τα φρύδια της.

—Αληθεία, σάς άρέσει τó γισμωμένο τού;

—Πολύ.

—Μά έπείω στη θαλάμηγ' σας, δεν πηξε καθόλου απ' αυτό!... Η μίσεος Χόκευ θα ποτιμάν άσφαλός τó τού της πετρίδας της.

—Ναι. Μά αυτή έχει τα γούστα της κ' έγω!... είπε. Πρόγματι, ό σόζος μου κ' έγω!

Η μαρκησία Γιορίζκα στήριζε τó μέγυλό της στη μικρή σφυγμένη γρο-θιά της.

—Ευχαριστείται στο Νεγκάζκι, η μίσεος Χόκευ, ρώτησε.

—Ασφαλός! Η μίσεος Χόκευ άγανιτέ πολύν τις έκδρομές, κ' έχει να κάνει ένα σαρό περιπάτους στο Κιοιζού.

—Σας δεν πρόκειται να συνεχίσετε γρήγορα τó ταξείδι σας; Και πού θά πώ-τε, φεύγοντας από την Γαλλία;

—Στην Γάλλια, πιθανός... Για έφρετε ότι η μίσεος Χόκευ θάδει να κάνει τόν γύρο τού κόσμου!...

—Τό έφρο. Είπε μία γυναικία έντελως έξαρστική, τόσο τολμηρή, τόσο άποφα-στική... και τόσο ύπερβολώς άρσά!

Ο θεός γκαμώλασε με κάποια μέλαγχολία.

—Έφρετε, έίπε, ότι έχει πολύν ζωνη έπιθυμία να σάς γνωρίση;

Εμπόρεσε αυτή τη φράση με διαταγή. Και προόλινε της τελευταίας λέξης, όταν να μεταόνησε γιατί είχε μιλήσει. Μά η μαρκησία Γιορίζκα είχε άκούσει:

—Ω, θά καταγοιτηθώμουν κ' έγω!... είπε. Πρόγματι, ό σόζος μου κ' έγω! σολογούμεστε να την προσκαλέσουμε, με φοβόμαστε μήπως φανόμμε άγλήρησι.

Η πορτα άνοίξε και δυό ύπηρετρές μπήκαν μέσα, φέρνοντας ένα άγνικό δίσκο, δυό φορές πιο μακρύ απ' τó μπράτσο τους.

—Ελάτε, άγανιτέ ματρί, δεχίστε τώρα ένα φαντζάνι άγνικό τού!... Άφού η μίσεος Χόκευ θάρρη έδω, πρέπει να συνηθίσουμε στó έυνοούμενό της ποτό...

Η μαρκησία Γιορίζκα, δυό δεν πάσχει πιο πολύν Παριζάνα, κρατούσε με

(1) Εξαγριωμένη να έφρετε τó τού.

Πάνω από τó μεγάλο ναό τού Ο' Σόδωα, ένα παρκό πολύν μικρό ανδρόντα ως την κορυφή τού λόφου Νίζ.

Ένα παρκό πολύν μικρό, με άνηθνό πέφκο, πυκνοφυτεμένο, βόθι, θαμμά-στό, μυρμινοβές. Οι Γαμπωέζοι έξέχουν να κάνουν άποφικούς μέχρι άνηθνή-τος τούς κοινοβείς κέδρους τους και τις μικροκομικές διακοσμίες. Μά δεν τ' άγαπούν περισσότερο από τις πολύν μεγάλες διακοσμίες κ' άπο τούς γιγαντι-όους κέδρους.

Οι μικροκομικοί κήποι, είνε εύχρηστοτα μνημείο που τάχουν στην Γαλλία, όπως έχουμε έμεις ένα θερμότητα ή έναν πορτοκαλέδω. Οι μεγάλες, φηφές είνε ή προγυμναστή χωρά κ' ή περιφάνεια της άποκομίας.

Μέσα στó μικρό παρκό τού λόφου Νίζ, άγανιτα από τις αινιμέντες καίμο-ρέες και τούς σερβάντους, ό μαρκήσιος Γιορίζκα Σαντά κ' ό φίλος του, ό πλοίαρχος Φέργκαν έκαναν τόν περιπάτο τους κουδενιζόμους.

Η στροφολογική δευροστομία άνέβαινε κάτω απ' τά δέντρα. Κάθε ποτό, στis στροφές τού δρόμου, ένα κομμάτι θέας φαίνονταν μετ' απ' τά δέντρα, κι' όλες οι κατασκευές κοιτάζες κ' όλ' ή γαλόκομη πολυτελεία μετ' απ' τ' σερβανιμένα προσά-στειά της κ' όλο τó φόντο που είχε χρώμα άποσπασμό, άποκαλύπτοντα έξαφνα, κά-τω απ' τούς κήπους, τις σάλες και τις σκάλες τού μεγάλου ναού.

Οι δυό περιπατητές είχαν σπαθί σε μία από τις γωνίες αυτές.

—Κάνει πολύν καλό καιρό, είπε ό Χέρμπερτ, φέργκαν. Τό τέλος, αυτό, τού Α-πριλίου είνε προγυμναστή λαμπρό. Τόσος όμος ό καιρός ν' άλλάξη τó μέτο.

—Ναι, μύθρισε ό Γιορίζκα Σαντά.

Δεν είχε ρίξει ποτά μία ματιά στó ύπερβολό τοπίο. Τό ζωνό και ματρί όλμι-μα του, που έλαμπε από μία περιέργεια φλογερή και φευγαλέα, δεν έκαρφονό-ταν από τó γαλήνιο πρόσκοπο τού Άγγλου.

—Αληθεία, ρώτησε έξαφνα, λάδετε με τó χέσιον ταχυδρομείο είδησεις από τó φίλο σας, τόν πλοίαρχο Πέρου Σκάρτ;

—Τόν ναυαρχό, τόν δέκωκε ό Φέργκαν. Ο Πέρου Σκάρτ προδίδετηκε από ξένη ύλην, τόν Φέρνυάρο.

—Χέι!... Υποβότω, όστόσο, ότι εξακολουθεί τις εργασίες του... Έξακολουθεί να έπαναστατή με τις μελέτες του τó πυροβολικό τού άγνικού στόλου:

—Ω, έκαμε ό Φέργκαν. Είπε τόξα έπαναστατή αυτό:

Κ' είχε πάρει μία σκεπτικτική έκφραση. Μά ό μαρκήσιος Γιορίζκα έπέμεινε:

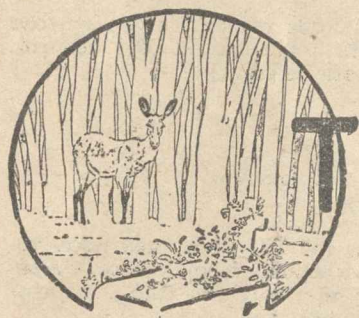
—Αν δεν είνε έπαναστατή, είνε τουλάχιστον μία θολοφωτική άσκακιση. Βέβαια, τó ναυαρχείο σας έκανε πρό δώδεκα έτών πολύν καλή έργασία. Πα-ρακολούθησε τας προόδους τού όλικού σας. Δεν ύπάρχει τίποτε άξιοκατάκριτο στα καύδια σας... Και δεν θά μιλήσω για τις δόλες σας.

—Ναι, είνε γαλήνια ό Φέργκαν, άφού τις χρησιμοποιείτε και για τó δικό σας στόλο...

—Πράγματι... Και γι' αυτό δεν θά μιλήσω καθόλου... Χέι!... Τό όλικό σας

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΧΩΡΙΣ ΚΑΡΔΙΑ



ΗΝ ημέρα αυτή, ο Χάρρυ Πόνεϋ, ο πλούσιος βιομήχανος του Μάντζεστερ, γιόρταζε την τεσσαρακοστή επέτειο των γενεθλίων του. Από ένωρίς είχαν έρθει να τον χαιρετήσουν οι εργάτες των εργοστασίων του και το μικρό κορίτσι του έπιστάτη του είχε προσφέρει με συγκινητικά λόγια μια όμορφη ανθοδέσμη. Ο βιομήχανος ήταν ευχαριστημένος. Είχε κατορθώσει να δημιουργήσει μια σημαντική περιουσία και τώρα, ξεπλωμένος μ' ικανοποίηση στην αναπαυτική πολυθρόνα της γυναικάς του, άρχισε την σταδιοδρομία του.

Κι' αλήθεια, από μικρός, όταν ακόμη ήταν είκοσι χρόνων, αισθανόταν αυτή τη μυστηριώδη δύναμη να του δίνει κουράγιο στις προσδοκίες του και να τον βοηθάει να πραγματοποιήσει το μοναδικό όνειρο της ζωής του : Να γίνει πλούσιος.

Οι γονείς του, κάτι εταγχοί μικροαστοί, που σκύβουν μοιρολατρικά το κεφάλι στη δυστυχία, καμάρωναν το γιού τους, που δεν τους έμοιαζε.

—Θά γίνει μεγάλος, συνήθιζε να λέει κάθε τόσο ο πατέρας του. Αυτό το παιδί θα πάει μπροστά, γιατί δεν έχει καρδιά! Γελάει με τη δυστυχία μας και ξέρει να με καλοπιάνει, γι' αυτό το δώσω και το τελευταίο σελλί που υπάρχουν στην τσέπη μου. Είπε η προσωποποίηση του Σταντάν!

Μά ο γέρω Πόνεϋ κι' η γυναίκα του πέθαναν, χωρίς να προλάβουν να δουν πλούσιο το γιού τους. Ο Χάρρυ έμαθε το θάνατό τους ύστερ' από μια εβδομάδα, όσες μέρες έκανε δηλαδή να έρθει το γράμμα ως εκεί πέρα που εργαζόταν. Ο θάνατός τους τον άφησε αδιάφορο. Θά έλεγε κανείς ότι ήταν κιόλας ευχαριστημένος, που γλύτωνε από τις οικογενειακές υποχρεώσεις και τα βάσανα. Τώρα ήταν ελεύθερος σαν το πουλί. Μπορούσε να εργασθί μόνο για τον εαυτό του. Κι' αυτή η σκέψη τον γέμιζε χαρά.

Και νά, ύστερ' από είκοσι χρόνια είχε κατορθώσει να γίνει ένας απ' τους καλύτερους εργοστασιάρχες του Μάντζεστερ. Πώς τα κατάφερε ; Ήταν έξυπνος και δεν είχε καρδιά. Έκμεταλλευόταν τους εργάτες, τους φίλους του, τους συγγενείς του, όλο τον κόσμο. Μά είχε την επιτηδειότητα να κρύβει τ' αληθινά αισθήματά του. Έτσι όλοι τον νόμιζαν καλό, τον φοβόντουσαν και τον εκτιμούσαν. Κάποτε μια σοσιαλιστική εφημερίδα, ύστερ' από μερικά άτυχημα που είχαν συμβεί στα εργοστάσιά του, τον κατηγορούσε ως «δολοφόνο» κι' «εγκληματία». Είχ' αναφέρει μάλιστα και μια παλιά έρωτική περιπέτεια του, που τον βοήθησε να βρει τα πρώτα λεφτά για να σταδιοδρομήσει. Είχε γράψει δηλαδή ότι εδώ και δεκαοχτώ χρόνια, τον καιρό που εργαζόταν ως μηχανουργός στο Βίγκενερ της Έλβε-

τίας, είχε γνωρίσει μια πολύ όμορφη και πλούσια νέα. Ο νεαρός Πόνεϋ της είχε κρύψει την πραγματική ιδιότητά του κι' όπως ήταν πάντα ντυμένος κομψά, κατάφερε να την κάνει να τον ερωτευθεί και να την πείσει να παντρευθούν. Μετά το γάμο τους όμως ο πατέρας της νέας, όταν έμαθε ποιός ήταν ο γαμπρός του, την αποκλήρωσε. Έτσι η όμορφη Έδιθ Πόνεϋ, η γυναίκα του, έμεινε μόνο με τα κοσμήματά της, τα οποία ήταν βέβαια μια μικρή περιουσία, μα για τον φιλόδοξο Πόνεϋ, δεν αξίζουν τίποτε. Αποφάσισε τότε να τελειώσει μια και καλή απ' αυτή την άσχημη ιστορία, στην οποία είχε μπλέξει. Παρέσυρε λοιπόν την Έδιθ σ' ένα από τα χειμερινά καταφύγια των αλπινοτών, με την πρόφαση ότι επιθυμούσε να τρέξει με τα σκι πάνω στο χιόνι. Κι' εκεί την σκότωσε. Έπειτα της πήρε τα κοσμήματά της κι' εξαφανίστηκε. Με τα λεπτά δέ της πωλήσεως των κοσμημάτων της γυναίκας του, άρχισε την σταδιοδρομία του.

Αυτά κατηγγέλλε τότε η σοσιαλιστική εφημερίδα. «Αλλά» ο πλούσιος βιομήχανος ήξερε, όπως σάς αναφέραμε, τον τρόπο να κανονίζει τις δουλειές του. Πήρε την ίδια μέρα κιόλας το τηλεφώνο κι' ειδοποίησε τον διευθυντή της εφημερίδας ότι έγραφε φόταν συνδρομητής της και του έστειλε κι' ένα τσέκ πεντακοσίων λιρών. Τον παρακαλούσε μόνο να ξεετασή καλύτερα την ύποψή του, γιατί, κατά πάσαν πιθανότητα, επρόκειτο περί μιας καταπληκτικής συνωνυμίας... Και πράγματι, τούγινε το χατήρι. Η εφημερίς έγραψε—μια και πληρώθηκε—ότι ο Χάρρυ Πόνεϋ, ο βιομήχανος του Μάντζεστερ, δεν είχε καμιά σχέση με τον συγγραφέα δολοφόνο. Κι' ο φιλόδοξος Χάρρυ Πόνεϋ, ικανοποιημένος, εξακολούθησε ανενόχλητος να δέχεται τις εύχες και τα συγχαρητήρια των εργατών του, κάθε επέτειο των γενεθλίων του.

Ξαφνικά, την ημέρα αυτή, καθώς ο Πόνεϋ ήταν αφωσιωμένος στις σκέψεις του για το μέλλον των επιχειρήσεών του, άνοιξε θόρυβος ή πόρτα και παρουσιάσθηκε ένας φρακτοφορεμένος υπηρέτης.

—Κύριε, του είπε με σεβασμό. Ένας εργάτης θέλει να σας μιλήσει ιδιαιτέρως.

—Ποιός είναι ; ρώτησ' αδιάφορα ο βιομήχανος.

—Είπε ο Πέτερ, ο τρίτος ηλεκτρολόγος. Φαίνεται ότι έχει κάτι πολύ σοβαρό να σας ανακοινώσει, γιατί είχε πολύ ταραγμένος και μόλις μπορεί να σταθί στα πόδια του.

Ο Χάρρυ Πόνεϋ ανησύχησε.

—Συμβαίνει τίποτε στα εργοστάσια Πέτερ ; ρώτησε τον νεαρό ηλεκτρολόγο, μόλις τον άντικρυσε.

—Όχι, κ. Πόνεϋ, του άπάντησ' εκείνος, συγκρατώντας την ταραχή του. Πρόκειται για μια ύποψή μου.

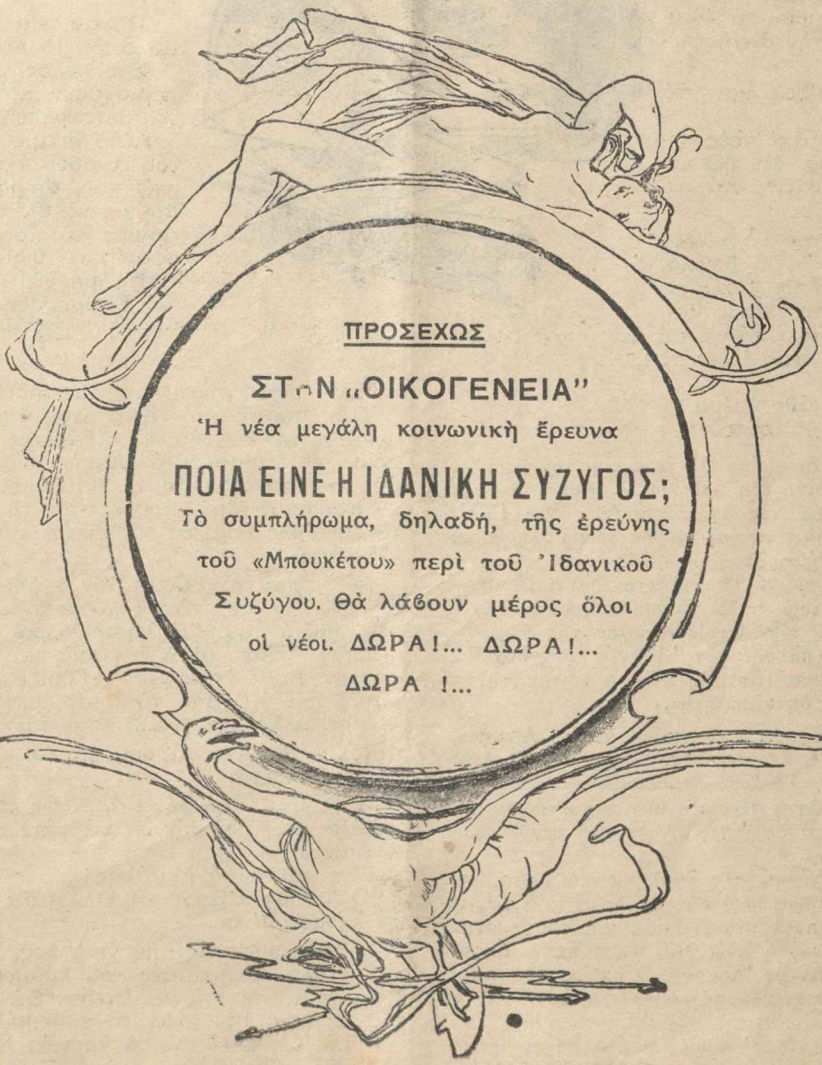
—Κι' ήρθες να μου χαλάσεις την ησυχία για τις υποθέσεις σου ; φώναξε θυμωμένος ο βιομήχανος. Ξέρεις πολύ καλά ότι δεν μπορώ να χάνω τον καιρό μου.

—Ακούστε με, κ. Πόνεϋ. Η ιστορία μου σας ενδιαφέρει λίγο κι' εσάς. Σήμερα έκλεισαν δεκαεφτά χρόνια από το θάνατο της μητέρας μου. Ήταν μια εταγχή και δυστυχισμένη γυναίκα, που πέθανε στους δρόμους από το κρύο.

—Λοιπόν ; έκανε ανυπόμονος ο Πόνεϋ. Λέγε γρήγορα τι θέλεις να μου πής.

—Εγώ ανατράφηκα από έναν εργατικό του Χουάι Τσάπελ κι' όταν έγινα δέκα χρόνων, μ' έβαλαν μαθητέομένο σ' ένα μηχανουργείο του Λονδίνου.

Ο βιομήχανος άρχισε να γελάει με την αφέλεια του



ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΣΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

Η νέα μεγάλη κοινωνική έρευνα

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;

Τό συμπλήρωμα, δηλαδή, της έρευνας

του «Μπουκέτου» περί του 'Ιδανικού

Συζύγου. Θά λάβουν μέρος όλοι

οι νέοι. ΔΩΡΑΙ!... ΔΩΡΑΙ!...

ΔΩΡΑ !...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τά άμνηστα του Μάρκ Τουαίν. Σε τί χρησιμεύουν τά είθίλια. Τά έσοδα του Τουαίν. Πώς άγέραςε ένα είθίλι χωρίς να πληρώσει και...πής και ρέστα! Ο Μπωντλαίρ δημοσιογράφος. Στην επαρχία. Πώς τά έκαμε θάλασσα. Αρχισυντάκτης τριών ημερών. Το φλογερό άρρερ. Το κλείσιμο της εφημερίδας, κτλ.

Κάποτε, μιά φίλη του περυσίμου 'Αμερικανού εθνομιογράφου Μάρκ Τουαίν, τον ρώτησε ποιά είνε ή χρησιμότης των βιβλίων.

—'Η χρησιμότης των βιβλίων, αποκρίθηκε ο Τουαίν γαστ, αλλά διαφέρει από βιβλίο σε βιβλίο... Ένα βιβλίο δεμένο με καλό δέρμα είνε θαυμάσιο για τρώξιμο του Ξυραφιού. Ένα μικρό, καμφο βιβλιαράκι, σαν εκείνα που γράφουν οι Γάλλοι, χρησιμεύει για να στορίξη ένα τραπέζι, όταν το ένα του πόδι είνε κοντό. Ένα παλιό βιβλίο με περσική είνε το αποτελεσματικώτερο όπλο έναντι των ενοχλητικών γάτων. Κι' επιτέλους, ένα βιβλίο που περιέχει 'Ατλαντας, χρησιμεύει σε πολλές δουλειές. Οι 'Ατλαντες μπορούν να τοποθετηθούν στα τζάκια των παραθυριών για να μās προφυλάγουν απ' τον καυστικό ήλιο, τα φύλλα δέ αυτών των βιβλίων μπορούν να χρησιμεύσουν για το καθάρισμα των παπουτσιών !...

Ο Μάρκ Τουαίν ήταν δημοφιλέστατος συγγραφέας. Τά έργα του κυκλοφορούσαν σε χιλιάδες αντίτυπων το καθένα κι' έτσι είχε γίνει πάμπλουτος, περισσότερο πλούσιος από κάθε άλλον άμοισήτη του συγγραφέα. 'Η μεγαλύτερη ευχαρίστηση του μεγάλου χροιογράφου ήταν να αφηγείται σε κινώλες διαλεχτών συγγραφέων και λογίων διάφορα επεισόδια της ζωής του. 'Ιδού ένα από τα πιο διασκεδαστικά επεισόδια της ζωής του Τουαίν, όπως αφηγήθηκε ο ίδιος, κατά τη διάρκεια ενός τσαγιού, που δόθηκε προς τιμήν του :

«Επισκέφθηκα εσάς ως ένα μεγάλο βιβλιοφδοτικό καπάστημα, γιατί με τράβηξε ένα όμοιο βιβλίο, το οποίο είδα στην προθήκη του καταστήματος.

—Ποιά είνε ή τιμή του βιβλίου αυτού ; ρώτησα τον υπάλληλο που με υποδέχτηκε.

—Τέσσερα δολάρια, κύριε, με πληροφόρησε ο υπάλληλος.

—Καλά... 'Αλλά είμαι δημοσιογράφος. Δεν θά μου γίνη καμιά έκπτωση ;

—Βεβαίως ! μου αποκρίθηκε υποχρεωτικώτατα ο υπάλληλος.

—'Αλλά είμαι και συγγραφέας. Δεν θά μου γίνη κι' ή έκπτωση που κανετε στους συγγραφείς άγοραστές ;

—Μάλιστα, κύριε. Θά σάς γίνη κι' αυτή ή έκπτωση.

—'Αλλά δεν είμαι μόνον δημοσιογράφος και συγγραφέας... Είμαι και μέτοχος του καταστήματος !... Δεν δικαιούμαι και γι' αυτό μιά άνολογη έκπτωση ;

—Μάλιστα, κύριε !...

—'Αλλά είμαι συγγραφέας ο Μάρκ Τουαίν. Δεν έχω δικαίωμα να ζητήσω μιά έκπτωση και γι' αυτό ;

—Βέβαια ! μου άπάντησε ο υπάλληλος.

—Πολύ καλά ! του είπα τότε έχω χαμογελάοντας. Πόσα όφελω να πληρώσω ;

—Δεν όφελετε τίποτε ! 'Απερνάτε έίς τις σάς όφελουμε 80 σέντες ρέστα ! μου φώναξε ο υπάλληλος, δίνοντάς μου το βιβλίο.

Και με συνόδευσε ως το δρόμο !...»

Ο Μπωντλαίρ, ο άθάνατος Γάλλος ποιητής, πριν διακριθί στην ποίηση, χρημάτισε δημοσιογράφος. Το στάδιο του αυτό όμως υποήρξε θαυμάσιο και μπορεί να περιγραφεί με λίγα λόγια.

Αποφασιστάθηκε την πατρική του κληρονομία, ο Μπωντλαίρ ζήτησε να κερδίση τα άναγκασιόντα της ζωής με την πένα του. 'Η ιδέα του αυτή ήταν λαμπρότατη, γιατί τον παρουσιάστηκε συγχρόνως μιά εξαιρετική ευκαιρία, ή εξέλιξ : Ένας άδελφς αποφάσισε να εκδώση στην επαρχία του μιά καθημερινή εφημερίδα, με το σκοπό να υποστηρίξη τις άρχες του συντηρητικού κόμματος. Για να μην πολυλογώμει, ή θέας του άρχισυντάκτη της καινούριας εφημερίδας δόθηκε στον Μπωντλαίρ, ο οποίος έγραψε για την επαρχία.

'Αλλά την επομένη ο Μπωντλαίρ πιάστηκε με τον εκδότη της εφημερίδας, γιατί ο τελευταίος δεν έφρόντισε για το...οχι ! της συντάξεως !... Και την μεθεπόμενη έγραψε προς εκδότησαν το πρώτο άρθρο στην συντηρητική εφημερίδα, ένα άρθρο επαναστατικό, φοβερό και τρομερό, που άρχισε έτσι :

«Όταν ο Μαρξ, ο θαυμάσιος αυτός άνθρωπος, και ο Ρο-εσπιέρος, ο γλυκύτατος αυτός πολιτικός, ζητούσαν τριακόσιες χιλιάδες κεφάλια, ύπακούγαμε στην άναπόφευκτη λογική του συστήματός των !...»

Φυσικά, ύστερ' απ' αυτό, ή εφημερίδα έκλεισε κι' ο άρχισυντάκτης ποιητής πήρε τα παπούτσια στο χέρι και έαναγύρισε στο άγαπημένο του Παρίσι.

νεαρού ηλεκτρολόγου.

—'Ασφαλώς, σκεπτόταν, ο μικρός θά είχε πih πολύ μπύρα αυτή τη μέρα κι' ήρθε να μου πih τον πόνο του. 'Ας διασκεδάσω με λοιπόν.

Όταν έγινα δεκαπέντε χρόνων, συνέχισε ο Πέτερ, βρέθηκα με τον προστάτη μου στο Μάντζεστερ κι' έπιασα δουλειά στο εργοστάσιό σας. Δεν έχω κανένα παράπονο. Κι' όλα θά πήγαιναν καλά, άν ο θετός πατέρας μου σήμερα δεν μου έδινε ένα γράμμα. Ένα γράμμα της μητέρας μου. Το είχε φυλάξει για να μου το δώση όταν θά μεγάλωνα, σύμφωνα με την υπόσχεση και τον όρκο, που είχε κάνει τότε στη μητέρα μου. Είπε ένα πολύ παράδοξο γράμμα, κ. Πόνεϋ. Κατηγορεί έναν άνθρωπο ως εγκληματία. Έναν κάποιον Χάρρυ Πόνεϋ. Το εγκλημα είχε γίνει δώ και δεκαοχτώ χρόνια στην 'Ελβετία, μέσα σ' ένα καταφύγιο αλπινοτών. Εκεί την είχε παρασύρει ο κακοήγος πατέρας μου και της είχε καρφώσει ένα μαχαίρι στην καρδιά. Μά δεν την σκότωσε. Την βρήκε ένας Γάλλος, που είχε τρέξει να κρυφί εκεί πάνω, για να γλυτώση την καταδίωξη των λύκων. Αλλά τά ζωά είχαν μυρίσθ την τραυματισμένη μητέρα μου κι' έρχόντουσαν να την κατασπαράξουν. Είχαν λοιπόν πλησιάσει στο δάσος, όταν είδαν τον Γάλλο και του έπετέθησαν. Μά εκείνος, όπως σάς είπα, κατώρθωσε να κρυφθί στο καταφύγιο κι' εκεί βρήκε λιπόθυμο το θύμα του Πόνεϋ. Το περιποτήθηκε κι' όταν άργότερα οι σύντροφοί του έτρεξαν να τον βοηθήσουν, μετέφεραν μαζί τους την τραυματισμένη στο Βίγκενερ. 'Υστερ' από οχτώ μήνες, ή μητέρα μου μ' έφερε στον κόσμο. 'Η μητέρα μου γράφει ακόμη ότι ήταν από πολύ πλούσια οικογένεια κι' ότι αν είμαι καλός και τίμιος άνθρωπος, να πάω να βρω τον παππού μου και να του διηγηθώ την ιστορία μου. 'Εκείνη δεν τόλμησε ποτέ να παρουσιάσθί μπροστά του. Είχε δαλλάξει τ' όνομά της και προτίμησε να πεθάνη από την πείνα, παρά να ζητήσει τη συγγένειά του. Δεν ήθελε έπίσης να καταδιώξουν τον σύζυγό της, γιατί τον άγαπούσε. Δεν ήταν κοινή, κ. Πόνεϋ ; 'Αλήθεια, τί σύμπτωση ! Έχετε το ίδιο όνομα με τον δολοφόνο της μητέρας μου. Μά, όπως διάβασα άλλοτε σε μιά εφημερίδα, είνε μιά άλλη συνωνυμία. Ένας εγκληματίας, ποτέ δεν θά μπορούσε να γίνη σάν και σάς. 'Αλλά τί έχετε, κ. Πόνεϋ ; Φαίνεται κίτρινος και τά χέρια σας τρέμουν. Με συγχωρήτε άν σας κούρασα με τις άνοησίες μου. 'Ηθελα μόνο να σας παρακαλέσω να μου δώσ' ένα μihνα άδεια. Θέλω να πάω να βρω τον πατέρα της άτυχης μητέρας μου. Πρέπει να το πω την ιστορία. Δεν ξέρει κανείς τι μπορεί να συμβή. Μπορεί τώρα πια να έχω μετανοήση. που τιμώρησε τόσο άσπρη την κόρη του. Όσο για τον άδελφο των πατέρων μου, αυτός ασφαλώς θά βρίσκεται τώρα στη φυλακή. 'Ανθρωπος, που σκοτώνει τη γυναίκα, που τον άγαπάει για να της πάρη τά κοσμήματά της, έχει πάντα άσχημο τέλος. Λοιπόν, κ. Πόνεϋ, θά μου δώσετε την άδεια που σάς ζήτησα ;

Ο βιομήχανος, χλωμός σαν πτώμα, κούνησε καταφατικά το κεφάλι του κι' έπειτα χτύπησε το κουδούνι.

—Οδήγησε έξω τον Πέτερ, έλεπε στον φρακτοφορεμένο υπηρέτη, με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει σταθερή. Θέλω να μείνω μόνος.

Ο νεαρός ηλεκτρολόγος έφυγε χαρούμενος από το σπίτι του πλούσιου βιομηχάνου. Μά δεν έκανε ποτέ το ταξίδι ως την 'Ελβετία. Την άλλη μέρα το πρωί, ο Χάρρυ Πόνεϋ είχε βρεθί νεκρός μέσα στο γραφείο του. Είχ' αυτοκτονήσει !

Κανείς δεν μπορούσε να εξήγηση αυτό τ' άπρόοπτο τέλος του. Μά το πιο παράδοξο ήταν ότι άφησε όλη την περιουσία του στον τίμιο κι' εργατικό Πέτερ Σμίθ, που, καθώς έγραφε, δεν είχε μιάσει καθόλου του εγκληματικού πατέρα του.

ΤΖΟΗΝΥ ΦΟΡΜΠ

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Προτιμώτερο είνε να βράζετε το ψάρι με ρύζι παρά με πατάτες. Το ρύζι είνε θρεπτικώτερο από τις πατάτες.

Όταν θέλετε να διατηρήσετε ένα γλύκισμα του κουταλιού επί πολύ καιρό, σκεπάζετε το με παχύ στρώμα από φιλη-φιλη ζάχαρη.

Τά κρεμμύδια και τά σκόρδα, έχουν μεγάλη ύγιεινή αξία για τον άνθρωπο. Βοηθούν τη χώνευση και δυναμώνουν την κυκλοφορία του αίματος.

Τά κρεμμύδια, όταν τά τρώμε όμα, φέρνουν ύπνο. 'Ας δοκιμάσουν όδοι πάσχον από άπνία.

Τά κρεμμύδια και τά σκόρδα, έχουν μεγάλη ύγιεινή αξία για τον άνθρωπο. Βοηθούν τη χώνευση και δυναμώνουν την κυκλοφορία του αίματος.

Τά κρεμμύδια, όταν τά τρώμε όμα, φέρνουν ύπνο. 'Ας δοκιμάσουν όδοι πάσχον από άπνία.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΡΝΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ

(Βαμπί — Γεράματα — Γραφείο — Θησαυρός — Καιρός — Πειρασμός — Ταγκέ.)



ΑΜΠ.—Για τους Αμερικανούς αυτό το όνομα θα πη: Γόσσα, «φεντέτα», «μοιραία γυναίκα». Οι «Γόσσα» λένε «Βάμπι» μια σαγηνευτική ήθοισι που κινηματογράφου, με φλογερά μάτια, φειδίσι κορμί και σκανδαλώδεις ξρωτές. Πολλά χρόνια πριν από την Γκρέτα Γκάρμπο και την Μάρλεν Ντήτριχ, υπήρχε—όπως αναφέρει η Γραφή—μια πολύ επικίνδυνη «Βάμπι», η γυναίκα του Πετρεφλή... «Επειτα έρχεται η Κλεοπάτρα. Λένε ότι η Κλεοπάτρα είχε μια φορά τρυφερό φίλο έναν άμορφο σκλάβο. Μά για να μη φλυαρήσει για τους ξρωτές τους, του έκοψε τη γλώσσα. Έ, λοιπόν! Όλες η άμορφες κυρίες εκείνης της εποχής ακολουθούσαν το παράδειγμα της βασίλισσας. Ξέρετε τώρα πόσο νεαροί και άμορφοι σκλάβοι βοήθησαν με κομμένη γλώσσα στην 'Αλεξάνδρεια; Τρεις χιλιάδες! Περίφηρη επίσης «Βάμπι» ήταν η Μεγάλη Αικατερίνη. Κάθε μέρα, η αυτοκράτειρα της Ρωσίας άλλαζε φίλο, όπως άλλαζε και πολιτείες τουαλέττες. Τη μία μέρα είχε τον ύπαιθρο Μόσχα, την άλλη τον στρατηγό Φοντόροβιτς και την άλλη τον ύπαιθρο Ντοσένκο. Πριν από τον πόλεμο, η μεγαλύτερη «Βάμπι» του κινηματογράφου ήταν η Φραντζίσκα Μπερτίνι. Κατά τον πόλεμο μια κατάσκοπος: η Μάτα Χάρι. Σήμερα όλος ο κόσμος έχει γεμίσει από «Βάμπις».

ΓΕΡΑΜΑΤΑ.—Μια ξένη γυναίκα δεν γεράνει ποτέ, έδηλωσε ισχυράς στους Αμερικανούς δημοσιογράφους η Έλεν Τσόντσερς. Κι αυτή η αίσιοδοξη απάντησι της παρακίνησε την περίφημη Γερμανίδα συγγραφέα Βένι Μάουσι να κάνει μια έρευνα επ' αυτών του θέματος και να ρωτήσει σχετικά και τις άλλες «γόνιμες» του Χόλλυγουντ.

Η Μαίη Γουέστ, λοιπόν, της απάντησε: «Είμαι γοργή πειά, μα φοβόμαι ότι ποτέ άλλοτε δεν ήμουν τόσο άμορφη. Όσο γεράνω, τόσο περισσότερο είμαι εύχρηστημένη».

Η Άννα Στέν όμως είχε άταιστο δόξη: «Τα γεράματα είναι πένθημα! Φοβόμαι με λίγο. Θα ήθελα να ήμουν μια άσχημη, μια άσχημη, μια άσχημη γυναίκα, για να μην υποφέρω όταν θα γεράσω. Τρέμω από τώρα τ' αδιάφορα βλέμματα που θα μου ρίχνουν οι άνδρες στα γεράματά μου».

Η Τζέιν Πάρκερ, ωστόσο, δεν χάνει διόλου το θάρρος της: «Τα γεράματα; είτε αδιάφορα. Όστε τα συλλογίζομαι. Μου φαίνεται ότι δεν θα γεράσω ποτέ. Θα είμαι πάντα νέα κι άμορφη».

Η Τζίν Χάρλοου είχε λογική: «Όταν θα γεράσω, είτε, θα έχω πραγματοποιήσει όλα τα όνειρά μου, κι έτσι δεν θα έχω να λυπηθώ για τίποτα. Θα είμαι πάρα πολύ εύχρηστημένη. Μα νομίζετε λοιπόν ότι δεν κουράζει και η διαρκής εύθυμη;»

Αντιμαχική τώρα είναι η απάντησι της Τζέιν Κρόουφορντ. «Δεν ξέρω τί θα συλλογίζομαι τότε, όταν θα γεράσω. Πώς θέλετε λοιπόν να σας πω τη γνώμη μου για τα γεράματά μου; Άς γεράσω πρώτα, κι' έπειτα βλέπουμε...», απάντησε.

Μόνο όμως η Μάρλεν Ντήτριχ έδωσε μια σωστή απάντησι: «Όταν θα γεράσω εγώ, η κόρη μου θα είναι νέα. Κι' έτσι θα μου φαίνεται άμορφη πάλι η ζωή».

Μά η Γκρέτα Γκάρμπο έδωσε μια επίσης περίφημη απάντησι: «Μια γυναίκα, είτε, είναι γοργή πειά, όχι όταν άσπρίσουν τα μαλλιά της, αλλά όταν δεν την αγαπάει πια κανείς...».

ΓΡΑΦΕΙΟ.—Ο χιονομορτής Γκοέτ ζωγράφισε ένα ιδεώδες γραφείο για το μοντέρνο κορίτσι. Ένα κομψό γραφείο, μ' ένα τριφυλλό καθρέφτη, ένα χρυσάλευρο δοχείο με κοκκινά κραγιόνια για τα χείλη και μαύρα για τα μάτια, με διάφορα κοντινά ποτήρια γύρω και μπουκαλάκια με αρώματα. Στη θέση του καλαμιαριού, ένα κοντι με όλα τα χρειώδη για το «μυακισμένο». Στη θέση πάλι της γραφομηχανής, ένα τέλειο γραμμοφόνο με τους τελευταίους δίσκους της μόδας. Πάνω στο γραφείο ένα σωρό φρουφίρια, ένα κινηματογραφικό περιοδικό και ημερησίως εφημερίδες. Άριστέρα, ένα άσχημο κοντι με σοκολάτα. Δεξιά, λίγο έκλεκτο λικέρ. Μπροστά, τέλος, άρθρο πολυτελές έπιστολόχαρτο και πού περά ένα τηλέφωνο για να μιλήσει το μοντέρνο κορίτσι να μιλήσει με τις φίλες του για το τελευταίο φίλμ...

Τα ανέκδοτα για τα κορίτσια που δουλεύουν σε γραφεία, είναι άπληστα. Μά το πιο χαρακτηριστικό απ' όλα είναι το εξής:

Μια υπάλληλος συναντάει στο δρόμο μια συνάδελφό της.

—Γιατί είναι έτσι κόκκινα τα μάτια σου; Δεν κοιμήθηκες, λοιπόν; Κι' η άλλη απαντά, η άθεόφοβη:

—Μά πως να κοιμηθώ, καθμένη, αφού έχω να πάω τρεις μέρες στο γραφείο;

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.—Κανείς άλλος άνδρας δεν μπορεί να πη κυριολεκτικά τη γυναίκα του «θησαυρό μου», παρά μόνο ο Μωχάμετ Μπέν Σέχν, ένας νεαρός πρίγκιπας του Αφγανιστάν, που ξέδεψε όλη την περιουσία του για να κατακτήσει την καρδιά της Πέτζυ Κρίστιανς, μιας πεντάμορφης χορεύτριας του Μπροντγουάι. Ο Μωχάμετ Μπέν Σέχν, ωστόσο, δε παραπονιέται διόλου. Η Πέτζυ Κρίστιανς, που δεν ήθελε να τον παντρευτεί όσο ήταν βαθύπλοτος, δέχτηκε τώρα που είναι φτωχός να γίνει γυναίκα του, βγάζοντας έτσι άσποροτόκους όλες σχεδόν τις γυναίκες που ημιζονται για την άγαμία τους. Σχολιάζοντας λοιπόν αυτή την είδησι η 'Αγγλική εφημερίδα, γράφουν ότι ο νεαρός πρίγκιπας του Αφγανιστάν με τη δόξα του τώρα θα λήη τρυφερά στη γυναίκα του: «Θησαυρό μου».

ΚΑΙΡΟΣ.—Ο μεγαλύτερος, ο πιο άσπονδος εχθρός των γυναικών. Μια μέρα ρώτησαν την Γκρέτα Γκάρμπο:

—Τι καιρό άγαγε θα κάνει σήμερα;

—Μά θα βρέξει όλοως, έπει δ' η έχω πάρει μαζί μου το άσπυρο μου λιν...

Κι' όμως, δεν έβρεξε, παρά την άλλη μέρα, όταν φορούσε μια άσπυρη τουαλέτα στις κορσές του Χόλλυγουντ.

ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ.—Ο πειρασμός ύπαιρξε εκεί που είναι μια απαγορευσις. Όταν ο γιατρός απαγορεύσει σε μια κυρία να τρώει γλυκά, για να μη παχύνει, τότε ο πειρασμός είναι άνεπαρκής. Κι' η κυρία άδυνατεί, όχι γιατί δεν τρώει γλυκά, αλλά γιατί υποφέρει από την έλλειψή τους! Πώς τώρα μπορεί κανείς να κατακτήσει τον πειρασμό; Όριστι μερικά διασκεδαστικές συμβουλές του Ρόμπερτ Σίντνεϊ, του περίφημου χοροδιδασκάλου του Μπροντγουάι, που ξη διαρκώς άνάμεισε σ' άμορφες μαλλιαρίνες:

Συμβουλές για τους άνδρες.—Αν η διπλανή σας, στον κινηματογράφο, σας βάζει σε πειρασμό με τα θέληγιά της, συλλογισθήτε ότι ο κύριος που κάθεται δίπλα της, μπορεί πρώτα να είναι άνδρας της και κατόπιν...πυγμαχός!

Αν η μαμά της άρραβωνιαστιάς σας σας άρρησε μόνο μαζί της στο σαλόνι, η γνώμη μου είναι ότι πρέπει να καθίσετε πολύ φρόνιμα, γιατί ίσως ξεχνάτε ότι η μητέρα των άρραβωνιαστικών έχουν την κακή συνήθεια να κυττάζουν από την κλειδαριά.

Στις γυναίκες.—Αν ο νεαρός εξάδελφός σας σας βάζει σε πειρασμό, συλλογισθήτε τι θα λήη αβριο στόνος φίλους του για σας, κι' έτσι θα διώξετε την επιθυμία ποζήτε να σας φιλήσει στο στόμα.

Αν ο φίλος του άνδρός σας είναι πάρα πολύ άμορφος, αποφεύγετε όσο μπορείτε τις έπισκεψεις του, όταν λείπει ο άνδρας σας.

Ο πειρασμός παρουσιάζεται με τις πιο αλλόκοτες μορφές. Στην Έβα παρουσιάστηκε ως φείδι. Στον λοκούδη παρουσιάστηκε ως ένα έκλεκτο φραγιό. Στον λοκούδη ως ένα κολλέ από μαργαριτάρια. Κάθε άνδρας υποφέρει από πειρασμούς. Μά ποτέ, κανείς, δεν θα υποφέρει τόσο, όσο ύπαιρξε ο Άγιος Άντωνίος.

ΤΑΓΚΟ.—Παλιός χορός, που είναι πάντα της μόδας. Τα κορίτσια έχουν μια κακή συνήθεια. Όταν χορεύουν το ταγκό, μισοκλείνουν πάντα τα μάτια. Σφάλμα μεγάλο! Ένα κορίτσι πρέπει να έχη πάντα ανοιχτά τα μάτια του, ως τη μέρα που θα παντρευτεί. Έτσι δεν ύπαιρξε ρόδος να χάσει καμιά εύκαιρα.

Η μητέρα της Τζίν Χάρλοου, η οποία είναι μια άρκετά νόστιμη κυρία και η οποία είχε άλλοτε ένα ντάσινγκ στη Νέα Υόρκη, φημίζεται για την έξυπνάδα της. Σ' αυτό το ντάσινγκ είχε χρειάσει μερικά ταμπέλες, που έγραφαν τα εξής: «Το ταγκό χορεύεται με τα πόδια. Άς μη το ξεχνούν αυτό οι κύριοι που το χορεύουν με τα χέρια». «Απαγορεύεται αυστηρώς στους χορευτάς να χορεύουν το ταγκό καθισμένοι και με τα πόδια κάτω από το τραπέζι». «Εδώ παραδίδονται μαθήματα χορού κι' όχι ανατομίας».

Δεν είναι, λοιπόν, πνευματώδης γυναίκα η μητέρα της Τζίν Χάρλοου; ΤΖΩΡΤΖ ΚΕΝΝΕΤΥ



ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Η ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΩΝ ΚΑΛΟΓΗΡΩΝ

Μια έρευνα του Γάλλου δημοσιογράφου Μαρσέλ Μερβός στην ιερή πέλι. Ο κινιματικός «φιλάνθρωπος» της Παλαιστίνης. Η άπικαλύψει ενός Άγγλου άστυνομικού. Η ανατριχιαστικές φυλακές της Μάρ Σαμπά. Πώς εξηφανίσθη η Αμερικανίς μίς Ρόμπερτ. Τα έσκανιστήρια των μοναχών. Μισοτιγίωμα μεχρις αίματός!... Τα ρασοφόρα θηρία!...



Γάλλος δημοσιογράφος Μαρσέλ Μερβός, ύστερα από ένα ταξίδι που έκανε στην Παλαιστίνη, δημοσίευσε ένα πλήθος άρθρων για τη ζωή της και για τη σημερινή κατάσταση των Άγιων Τόπων. Μεταξύ των άλλων όμως αναφέρει και το άκόλουθο παράδοξο περιστατικό, που του συνέβη, και το οποίο του άπεκάλυψε την πιο ανατριχιαστική φυλακή:

«Την ίδια μέρα της άφίσεώς μου στην Ιερουσαλήμ, γράφει ο κ. Μερβός, ενώ από τον έξωσθι του ξενοδοχείου μου θαύμασα την μεγαλοπρέπεια της ιερής πόλεως, που άπλώνονταν όσο έφτανε το βλέμμα μου, και δασκεία με το μουσικό του πληθυσμού της, δέχτηκα την έπίσκεψή ενός μοναχού. Ήταν ντυμένος μ' άσκητική αλάντεια κι' είχε στη μέση του το τρίχρονο σχοδι του μαρτυρίου. Η φτωχονομία του είχε μια παράδοξη γλυκύτητα, που έρχόταν σε μεγάλη αντίθεση με το ζοηρό κι' άνησχο βλέμμα του.

—Με συγχωρείτε που σας άνησχο, κύριε, μου είπε, σταυρώνοντας α' εμάς τα χέρια του στο στήθος. Θέλω όμως να σας βοηθήσω να κάνετε μια καλή πράξι. Μ' αβόν άλλοιστε τον τρόπο ο Κύριος θα παραβλέψη τ' άμωρτημά σας και θα σας δώσει μια τιμητική θέση στον Παράδεισο.

—Πάτε μου, του απάντησα, σάν άνδρας βέβαια έχω κι' εγώ τα έλαττώματά μου. Είμαι έτοιμος λοιπόν να μάθω πως θα μπορέσω να ξεπλύνω τον 'Υμωτο.

—Με μια αγαθοεργία, τέκνον μου, όλοι διορθώνονται. Είμαι ο πρόεδρος της Φιλανθρωπικής Έταιρείας της Ιερουσαλήμ...

—Κατάλαβα, θέλετε κάτι για τους φτωχούς σας, τον διέκρινα. Κι' επειδή έννοια κάποιου στενοχωρία από την παρουσία αυτού του ρασοφόρου με το μαγνητικό βλέμμα, έβγαλα νεύρι το πορτοφόλι μου και του έδωσα μερικά χαρτονομίσματα. Ο μοναχός, κι' πήρε, μονιμονιώντας ένα σωρό εύλογες, κι' έφυγ' άργά, με σπινμένο το κεφάλι, έξοκωλινώντας να κρατάει τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος του.

Η ιερή πόλις ήταν γεμάτη απ' αυτούς τους «φιλάνθρωπους». Κάθε ξένος δέχτοταν την έπαρση τους και κατάβηλε το σχετικό «χαράτσι» για την άρεσι των άμωρτων του. Έτσι δεν μου έκανε καμιά έντύποσι η έπίσκεψή του και συνέχισα να θαυμάζω τους κήπους της Ιερουσαλήμ, τις έκκλησιές και τους μοναχούς της.

Όταν όμως, ύστερ' από δυό ώρες, θέλησα ν' αγοράσω μια άναμνηστική χρυσοκέντητη καρτοσκαζόλια από έναν Έβραίο παλαιόπολη, είδα μ' έκπληξι ότι δεν είχα μαζί το πορτοφόλι μου. Όμοιολογώ ότι άνησχυα, γιατί μέσα σ' αυτό φύλαγα όλη την περιουσία μου. Η άπώλειά του σήμαινε για μένα την τελεία...χρεωκοπία μου. Θα ήμουν αναγκασμένος να μείνω χωρίς λεπτό σ' αυτή την άγνοστη πόλι και να περιμένο να μου στείλουν χρήματα από το Παρίσι.

—Δεν ύπαιρξε άμωρβολία, σκέφτηκα, ότι μου το έκλεψε στο δρόμο κανένας έπαθίδιος Μουσουλμάνος.

Άνησχος, έτρεξα στην άστυνομία και διηγήθηκα στον Άγγλο άστυνομικό τι μου συνέβη. Τού είπα πως είχα περάσει τη μέρα μου, που είχα πάει και πουός άνδρούπους είχα δη, Τού ανέφερα μ' άδιαφορία και την έπίσκεψή του φιλάνθρωπου μοναχού.

Ο Άγγλος άστυνομικός, παραδώς, μου ζήτησε να του περιγράψω αυτόν τον παράξενο έπισκέπτη μου. Κι' όταν τέλειωσα την άφηγήσή μου, άνοιξε χαμογελώντας το σιγτάρι του και μου έδειξε μια φωτογραφία.

—Τον γνωρίζετε αυτόν; με ρώτησε.

—Βεβαίως, του απάντησα κατάπληκτος. Είπε ο πρόεδρος της Φιλανθρωπικής Έταιρείας!

—Τώρα πάρετε και το πορτοφόλι σας κι' άλλοτε να είσαστε πιο προσεκτικός! μου είπε ο άστυνομικός.

—Πού το βοηγάτε; τον ρώτησα χαρούμενος.

—Στις τσέπες του αβίου σας, μου είπε, τον όποιο συλλαβαίτε την ώρα που έβγαίνε από το ξενοδοχείο σας, γιατί κατηγορείτο για πολλές παρόμοιες άπάτες. Απτή τη φορά όμως δεν θα γλυτώσει την Μάρ Σαμπά. Η 'Ιερή Σύνδοξς έ-



Μοναχός της Μάρ Σαμπά

χει ένα πλήθος μινύσεις εναντίον του και είναι άποφασισμένη να τον τιμωρήσει παραδειγματικά. Είπε ένας διάσημος πορτοφόλης: που σας κλέβει το πορτοφόλι χωρίς να το άντιληφθήτε!...

—Τι είναι αυτή η Μάρ Σαμπά; άπόρησα.

—Η φυλακή των μοναχών της Ιερουσαλήμ. Πρώτοι να πάτε να την έπισκεφθήτε. Θα έχω για σας μεγάλο ένδιαφέρον.

Πράγματι, η έπίσκεψή μου στη Μάρ Σαμπά μου έδωσε ύλικό για ένα πολυμυτο άρθρο μου και μ' έκανε να δά με τρόμο πως ζουν οι καταδικασμένοι μοναχοί. Απτή η φυλακή βείσκειται στην άκρη ενός γαρενιού, μιας σκοτεινής χαράδρας, προς άνατολάς της έρημου, που συνδέει την Άγια Πόλι με τη Νεκρή Θάλασσα. Είναι κτισμένη πάνω σ' άποκαρημνούς βράχους και δεσπόζει της κοιλάδας των Κέδρων. Τα κελιά της σκαφιδόνουν σ' αυτούς τους βράχους και στολίζονται με κρημαστούς κήπους. Μά γύρω της βλέπει κανείς ένα πλήθος έρεισμών και γρομμισμένων τοίχων από τις θύελλες και τ' άστροπελέκια που ξεσπούν με τρομαχτική λύσσα κάθε χειμώνα σ' αυτό το έρημητήριο των καταδικασμένων μοναχών!...

Όλοι οι τρώφιοι της Μάρ Σαμπά είναι καταδικασμένοι σε θάνατο. Δεν πρόκειται ποτέ να ξεαναγορίσουν στον κόσμο. Ζούν μέσα στην άπότητη μοναξιά, στην άκρη μιας τρομαχτικής χαράδρας, που έχει βάθος έκατον πενήντα μέτρων. Είναι θαμμένοι ζωντανοί. Τα κελιά τους δεν έχουν άλλο στόλισμα, από έναν ξύλινο έσταντομένο και οι φυλασμένοι κοιμούνται κατωγής, με μάρμαρα, με μια μόνο κουβέρτα.

Οι έκκεντρικοί περιηγητά, που με χίλιους κόπους φτάνουν ως εκεί πέρα για να ίκανοποιήσουν την περιέργειά τους, ανατριχιάζουν από το θέαμα που άντικρίζουν τα μάτια τους. Όλοι οι μοναχοί έχουν στανιές φτωχονομίες, τους κυττάζουν με βλέμματα εξαγριωμένων θηρίων και δεν διαφέρουν καθόλου από τους στυγερούς έγκληματιες των κατέρων! Όπως όμως σ' όλα τα μοναστήρια, έτσι και σ' αυτό, άπαγορεύεται να πατήση το πόδι της γυναίκα. Κάποτε μια Αμερικανίδα θέλησε να ξεγελήσει τον παμπόνηρο φύλακα της είσόδου της Μάρ Σαμπά. Ντύθηκε λοιπόν άνδρικά, έκοψε σάν άνδρας τα μαλλιά της και καπνίζοντας με μια χοντρή πίπα, κατόρθωσε και πέρας με τους άλλους συντρόφους της μέσα στη μονή. Μά πλήρως άκοιβά απτή την άπειροσέφια της. Οι τρώφιοι απτής της μονής, που είχαν παραξενευθή από την όμορφή και τη λεπτή φωνή του νεαρού περιηγητού, άπεφάσισαν να εξακριβώσουν την άληθινή ιδιότητά του, μεταχειριζόμενοι ένα στανικό σχέδιο. Προσκάλεσαν τους περιηγητάς να δειπνήσουν μαζί τους κι' αφού τους μέθυσαν με γλυκό κρασί έκατο χόδων, τους άδήγησαν πολλά χιλιόμετρα μακριά από το μοναστήρι και τους έγκατέλειψαν μέσα στην έρημο. Όταν έκείνοι την άλλη μέρα συνήλθαν από το μεθύσι τους, είδαν με τρόμο ότι είχε εξαφανισθή η άμωρτη και τολμηρή μίς Ρόμπερτ, η σύντροφός τους. Τρελλοί από την άπείλπισία τους, ξαναγύρισαν στο μοναστήρι και ρώτησαν τους μοναχούς. Εκείνοι έκαναν ότι δεν ήξεραν τίποτα. Καμιά γυναίκα, από πολλά χρόνια, δεν είχε πατήσει το πόδι της στο μοναστήρι.

—Άδελφοί μου, τους είπαν, οι έκκλησιαστικοί κανόνες δεν έπιτρέπουν την παραμονή ούτε γάτας έδομέας. Πολλή φορομένη μήπως ο Πανάγαθος έκάλισε τ' συντρόφ' σας κοντά του! Κρίμα μόνο που η χαράδρα της κοιλάδας απν Κέδρων είναι τόσο βαθιά, ώστε δεν θα άπορέσετε να βοηθήτε το πτώμα του φίλου σας, ο όποιος, καθώς ήταν μεθυσμένος, θα έχασε το δρόμο και θα έπεσε μέσα σ' αυτήν!...

Η άλήθεια όμως ήταν πολύ διαφορετική. Και εξακριβώθηκε από ένα σημείωμα, που βοήθησε, ύστερ' από πολλά χρόνια, μέσα σ' ένα μικρό ξύλινο κοντι στους άποκαρημνούς βράχους, από έναν Άγγλο, τον σφο Τζών Κάουζεν, που το όποιο ήταν γραμμένο από την άγνη μίς Ρόμπερτ. Η τολμηρή Αμερικανίδα έγραψε ότι οι καταδικασμένοι της Μάρ Σαμπά, αφού εξακριβώσαν ότι ήταν γυναίκα, την κρατάνε σ' ένα κελιά του μοναστηριού και την άπέβαλαν σ' άπορτοπια βασανιστήρια, για να της βγάλουν το πονηρό πνεύμα που την είχε κωμώσει!

Αυτό το σημείωμα της άτυχής ξένης, φυσικά, άναστάσισε την

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ένας Γάλλος, από τη Βόρειο Γαλλία, ή οποία, ως γνωστόν, είχε δοκιμασθή πολύ από τη θυσία της προέλας και τις λεηλασίες των Γερμανών κατά τον Εμφύλιον πόλεμο, ταξιδεύοντας τελευταία στη Γερμανία, κατέλυσε σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο του Βερολίνου. Έκει, μπαίνοντας στο δωμάτιο στο οποίο τον όδηγησε ο υπάλληλος του ξενοδοχείου, στάθηκε έξωθεν και κύτταξε περίεργα πάνω στο τζάκι, όπου βρισκόταν ένα υπέροχο έγκλημα. Πλησίασε κατόπιν πιο κοντά στο τζάκι, έβγαλε το καπέλλο του και έκανε μια βαθιά ανάσπασή από το έγκλημα. Ο υπάλληλος του ξενοδοχείου τα είχε χαμένα μαζί του.

—Μα τι κάνετε, κύριε ; τον ρώτησε τέλος, παραξενευμένος.
—Μην ανησυχείς, φίλε μου, του απάντησε ο Γάλλος. Δεν είναι τίποτα. Πρόκειται για μια παλιά μου γνωριμία, την οποία χαίρετώ...
Και το ύψος του κλειμένο ρολόγι.

Σ' ένα σαλόνι, στο Παρίσι, την ώρα της συγκεντρώσεως, μερικοί από τους παρευρισκόμενους συζητούσαν για τις μεγάλες εφευρέσεις.
—Είπε γιγονός, είτε τότε ένας μυθιστοριογράφος, και γιγονός θλιβερό, μάλιστα, το ότι τίποτε απ' όλα εφευρέθηκαν για την πρόοδο της ανθρωπότητας δεν επενέστη απ' αυτούς που ασχολούνται με αυτά τα πράγματα. Παραδείγματος χάριν, το τηλεσκόπιο δεν άρτεται σ' έναν αστρονόμο, ούτε το μικροσκόπιο σ' έναν φυσικό, ούτε η πυξίδα σ' έναν ναυτικό, ούτε η πυρίτις σ' έναν στρατιωτικό... Το πλείστον, μπορεί να πη κανείς, των εφευρέσεων αυτών άρτεται στην τύχη...
Αυτή η στιγμή κάποιος από τους παρευρισκόμενους γύρισε και είπε:

—Πράγματι, κύριε, έχετε δίκιο. Κατά τη γνώμη σας όμως θα πρέπει να έχω εφεύρει και τις ασημένιες κανέναν...σταθμάριχης !...
Κόκκαλο ο μυθιστοριογράφος.

Κάποτε ένας βαθύπλοος Νοτιοαμερικανός είχε επισκεφθή με τα δυο του παιδιά τον ζωολογικό κήπο του Λονδίνου. Έκει, αφού έθαψαν όλα τα θηρία, ο πατέρας πλησίασε έναν φύλακα του Κήπου και του είπε :

—Άκουσε, φίλε μου. Θέλω να με πιάς κατευθείαν στον διευθυντή σου. Έχω να του προτείνω κάτι πολύ σοβαρό.
—Και εάν τι έχετε να προτείνετε στον κ. διευθυντή ; τον ρώτησε ο φύλακας.

—Έχω μια μεγαλειώδη ιδέα, του εξήγησε ο Αμερικανός. Θέλω ν' αγοράσω τον ζωολογικό κήπο για τα παιδιά μου. Πώς σου φαίνεται η ιδέα μου ;

—Πολύ φοβερό, ότι δεν θα γίνει τίποτε, απάντησε ο φύλακας, χαμογελώντας πονηρά. Γι' αυτό θα ήταν καλύτερα ν' αγοράζαμε τα παιδιά σας για τον ζωολογικό μας κήπο !... Τι λέτε ;...

—Αλλά ο πλούσιος Νοτιοαμερικανός δεν απάντησε.

Αγγλική άστυνومία, ή οποία και έρευνήσει το μοναστήρι, για να την ανακαλύψει. Μα δεν κατάφερε τίποτε. Οι μοναχοί δεν ήξεραν τίποτε και δεν είχαν δη τίποτε. Κι' έτσι το μυστήριο της εξαφανίσεως της μίς Ρόμπερτ εξακολουθεί να παραμένει και σήμερα ανεξιχνίαστο !

Έμεινα σ' αυτή την εφιαλτική φυλακή των κολασμένων ρασιφόρων δυο μέρες, κι' έτσι μου δόθηκε η ευκαιρία να παρακολουθήσω όλες τις ανατριχιαστικές λεπτομέρειες της καθημερινής ζωής τους. Οι ακατάδικτοι σπώνονται μόλις χαράζει η μέρα και πηγαίνουν στην εκκλησία της μονής, από την οποία δεν φεύγουν, παρά αφού πούν γονατιστοί πάνω στις σκληρές πλάκες τόσες προσευχές, όσες χάνδρες έχει το μακρύ κομπολόι τους. Έπειτα βγαίνουν στο προαύλιο κι' αφού μένουν γυμνοί ως τη μέση, αρχίζουν ν' αλληλομαστιγώνονται μέχρι που να ματώσουν τα σώματά τους και να βγάλουν άφροδες από το στόμα τους ! Κατόπιν ο ήγούμενος τους αλείφει με ένα ειδικό λάδι από βότανα, που παύει τους πόνους και γιατρεύει τις πληγές και τους αφήνει να περιποιηθούν τον κήπο τους και τα μικρά χωράφια τους. Η δουλειά τους είναι υπερβολικά κοπιαστική. Αν δεν θέλουν να πεθάνουν της πείνας, πρέπει να δουλέψουν σκληρά για να κατορθώσουν να κάνουν πάνω σ' αυτό το βραχώδες έδαφος χωράφια κι' άμπελώνες. Το τραγικό είναι ότι με τις πρώτες θύελλες του χειμώνα οι αυτά παραστέφονται από τις κατακλυσμιαίες βροχές κι' οι μοναχοί τον άλλο χρόνο είναι υποχρεωμένοι πάλι να ξαναρχίσουν από το άλφα τη δουλειά τους. Το μεσημέρι, πριν να καθίσουν στο τραπέζι, μαστιγώνονται πάλι μέχρι αιμάτος, το ίδιο δε γίνεται και το βράδυ, μετά τη νυχτερινή λειτουργία. Οι μοναχοί της Μάρ Σαμπά είναι οι τρομερότεροι σαδιστάι. Η μοναχιά, οι καυχιές και η στερήσεις τους έχουν κάνει να χάσουν κάθε ανθρωπισμό τους και να γίνουν θηρία, που διαβύν για αιμα και που λερώσουν τις προσευχές με το στόμα τους. Οικειρότεροι από αυτούς έχουν χάσει τα λογικά τους. Άλλοι πάλιν, καθώς μου είπαν οι συνάδελφοί τους, μη αντέχοντας στην ανατριχιαστική αυτή εγκατάλειψη τους μέσα στις ζέστες του καλοκαιριού και τις θύελλες του χειμώνα, γκρεμίζονται στη χαράδρα και σκοτώνονται.

Η Μάρ Σαμπά είναι η πιο φοβερή φυλακή για τους κολασμένους καλογήρους. Οι τρώφιμοί της είναι ξερογαμμένοι απ' τον Θεό κι' από τους ανθρώπους. Είναι θαμμένοι ζωντανόι έκει κάτω, στην κοιλιά των Κέδρων, μέσα στην έρημο...
ΜΑΡΣΕΛ ΜΕΡΜΟΖ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

«Ω ! Έρωτα !... Και χίλιες ψυχές αν είχα, θα σου τις έδωνα. Μα δεν έχω παρά μια μονάχα. Γι' αυτό πάτηνε χίλιες φορές !...»
Ισπανικό Τραγούδι

Η γυναίκες δεν αγαπούν τους άνδρες, αλλά ένα δν αντίταρξο, έπν πλάσμα της αλλόκοτης φαντασίας τους.
Α. Ντ'οντέ

Ο ιδανικότερος σύζυγος για μένα θα είναι εκείνος που θα μου λέη : «Είσαι δυστυχισμένη ; Σε ληστώνει. Είσαι αδύνατη ; Σε προστάτουν. Με πρόσβαλεις ; Σε συγκροώ !»
Κα Μαρία Μπήγκωτ

Δεν υπάρχει ενάρετες και κακές γυναίκες, αλλά μόνον καλοί και κακοί άνδρες.
Κόμησσα Σαλιβάνι

Η μεγαλύτερη αρετή της γυναίκας είναι η σεμνότης.
Α. Κάρ

Η ευτυχία στον έρωτα μετρείται με δάκρυα !
Π. Τράντα

Η γυναίκα ποτέ δεν αγαπάει από ιδιοτροπία. Μπορεί να νάναι ιδιοτροπική σ' όλα, εκτός από τον έρωτα.
Κάρολος Λεμέλ

Το μεγαλύτερο αμάρτημα του άνδρος είναι η περιφρόνησις προς τις γυναίκες.
Γασκωνική Παροιμία

Όποιος παραμελεί τα καθήκοντά του ως σύζυγος, είναι έχθρος της πολιτείας.
Κινέζου συγγραφέως

Και το λυχνάρι μας αν σήσει, πάντα το φτωχικό μας σπιτάκι θα λάμπει από την καλωσύνη και την αγάπη μας. Ναί, ένας δόκλοςος της, που είχε χαρμόσυνο και φωτεινό, βρισκόταν μέσα στις δυο λέξεις : «Αγαπημένοι σύζυγοι !»
Νόουτς

Η φιλάρεσκη γυναίκα ζητεί την προτίμησι, και όχι την πραγματική αγάπη.
Λεβί

Η μόδα είναι ένα βερνίκι, το οποίο δεν πιάνει παρά μόνο στις μετριότητες.
Ρωσική

Όταν ακούσεις μια γυναίκα να σου λέη πως δεν είναι όμορφη, τότε το λιγότερο πούχεις να κάνης, είναι να πης : «Ω ! η κυρία άστεινείται !»
Γαλλικός κωμικός

Η γυναίκα είναι πάντοτε παιδάκι.
Α. Βινύ

Όταν μιλάτε με γυναίκες, προσέχετε καλά τα λόγια σας και ίδιους όταν μιλάτε μαζί τους για μόδα, γλυκίσματα, πατάδες και παιδιά.
Ι. Βενσί

Όσο περισσότερους όρκους δίνουν δυο έρωτευμένοι, τόσο πιο άσπληθες είναι ο έρωτάς τους.
Ισπανός συγγραφέας

Ο άνιάνδρος περιμένει κι' ο παντρεμένος σκέπτεται.
Μαλνέρι

Γυναίκες και άνδρες, μαζεμένοι σ' ένα στενό χώρο, μοιάζουν με έλκηρυα κοντά σε φωτιά.
Γαλλική Παροιμία

Λέγε στις γυναίκες πως είναι όμορφες και θα σε ευγνωμονούν, κι' αν ακόμη τους λες ψέμματα.
Καλντερόν

Μερικές γυναίκες δεν μπορούν ν' αγαπήσουν παρά μόνον τον άνδρα που τους έδειξε τη μεγαλύτερη περιφρόνησι.
Ζ. Λεκόκ

Σ' είσαι η πατρίδα μου, σ' η κατοικία μου, σ' η ίδια η πνοή μου, αγαπημένη μου γυναίκα !...
Κόνδε

Η φίλια που γεννιέται από τον έρωτα αξίζει περισσότερο κι' από αυτόν τον έρωτα ακόμη.
Γαλλική Παροιμία

Δεν υπάρχει καλύτερο αγαθό για τον άνδρα, από μια καλή γυναίκα.
Αγγλική Παροιμία

Ο έρωτας είναι η παραφροσύνη της φίλιας.
Σενέκας

Ο γνωστός σύζυγος ποτέ δεν δρασκελάει το κατώφλι του σπιτιού του, πριν χτυπήσει τρεις φορές την πόρτα του.
Γαλλική Παροιμία

Σερετε ποιά είναι το θηρίο της Αποκαλύψεως ; Η ηλιότιση γυναίκα, που αγαπάει με όλη τη δύναμη της καρδιάς της.
Βερν. ντέ Σαλν Πιέρ

Η γκρινιέρα γυναίκα είναι μια κατάρα άστεινεται.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΟΡΤΑΝΣΙΑΣ

ΕΒΑΙΑ όλες ή γυναίκες είναι φιλάρεσκες, ξεδεύουν πολλά για τις τουαλέτες και για τον καλλωπισμό τους και κάθονται άρες δόκλινες μπροστά στον καθρέφτη τους. Η Όρτανσία Κουσέτ όμως ξεπερνούσε, με την αλήθεια, όλες τις φιλενάδες της στη μαγία της για το ντύσιμο και το λούσο. Αγοράζε τις μεταξωτές κάλτσες και τα γάντια με τη δωδεκάδα, αν ρωτάτε και για πούδρες, μυρωδιές, ρούχ και κραγιόν, ούτε ή ίδια δεν ήξερε πόσα είχε. Κάθε τουαλέττα της συνοδεύονταν πάντα και από παπούτσια, καπέλλο, σάκκα και όμπρέλλα άσπρη. Ο κ. Κουσέτ, ο εξακουστός δικηγόρος, είχε ασσώσει πειά με αυτές τις σπατάλες της γυναίκας του. Όσα κι' αν κέρδιζε, δεν ήσαν ποτέ δυνατό να επαρκέσουν στα όσα της έξοδα. Αναγκάστηκε να χρεωθεί, αυτός που ποτέ δεν είχε ζητήσει την παραμικρότερη έκδούλευσι από κανέναν. Και όμως, την αγαπούσε τρελλά ο δυστυχισμένος ! Εκείνη πάλι το ήξερε και, όπως ξέριμε όλοι, αλλοίμονο στον άντρα, όταν θα καταλάδη ή γυναίκα του την απόλυτη υποδούλωσι του σ' αυτήν. Τα υπέφερε όλα ο δυστυχισμένος κι' έτρεχε να της φέρνη λεφτά, λεφτά για πέταμα, λεφτά για κουρέλια και ήλιθια—κατά τη γνώμη του θέβαια—μπουκαλάκια, λεφτά για μύριες χαριτωμένες άνοησιες, για τα χιλιά αυτά τίποτα, που αποτελούν τον παράδεισο των γυναικών.

Η κ. Κουσέτ όμως, τώρα τελευταία είχε καταντήσει κυριολεκτικά έξοφρενη : για να πιά να ιδή μια φιλενάδα της, που είχε θγάλει τη χρυσή, φόρεσε πράσινη τουαλέττα, για να ταίριαζε με το κίτρινο πρόσωπο της άρρωστης.

Ο άντρας της όμως της τα συγχωρούσε όλα, γιατί, αλήθεια, ήσαν πολύ όμορφη, αξιολάτρευτη : δόξαση και γλυκεία, με σπάνια μεγάλα γαλανά, έκφραστικώτατα μάτια, κάτασπρη και τριανταφυλλένια, σωστή κοκλίτσα.

Ένα θράδυ, ο κ. Κουσέτ, καθώς διάβαζε την εφημερίδα του, της είπε συγκινημένος, δειχνοντάς της ένα άγγελτήριο κηδείας :

—Πάει ο καύμενος ο Ριντού, πέθανε...

Η Όρτανσία παράτρεψε άμέσως το μυθιστόρημα που διάβαζε : «Το Κόκκινο και το Μαύρο» της Στάνταλ—ήσαν θάπετε τ' αγαπημένα της χρώματα—και φώναξε κι' αυτή :

—Τι μου λές ; Ο Ριντού, ο πρόεδρος της Βουλής ; Ο πεθερός της Έμμας ;

—Ναί, ναί ! Ο δυστυχισμένος...πέθανε από συγκοπή, ξαφνικά, έκει που καθότανε.

—Την καμένη την Έμμα, πόσο την λυπούμαι !

—Βέβαια, είναι πολύ φίλη σου...

—Πόσο τη λυπούμαι τη δυστυχισμένη, εξακολούθησε ή Όρτανσία, είναι μελαγχρονή όσο λίγες μέσα στο Παρίσι και τώρα με τα μαύρα θα είναι μια άδηια ή καύμενη !...

—Αί... έκανε ο κ. Κουσέτ. Γι' αυτό την λυπόσαι τόσο πολύ ;

Είπε θέβαια κι' αυτό μια άποψις που πένθος... πολυ γυναικεία όμως... Η αλήθεια είναι, πρόσθεσε σγεδόν άμέσως καμαρώνοντας τι' ροδόλευκες δροσάι, σάρκες της γυναικούλας του, πως αν ήσαν άσπρη και έαυθή σαν και σένα, θά της ήγιναι τρέλα το πένθος. Έού θά ήσαν άξιολάτρευτη, δηλαδή ακόμη περισσότερο άξιολάτρευτη, με καμάρανα κρέπια.

Κι' ο άνηστος γελοῦσε ευτυχισμένα με την άπρονοήσια που διέπραξε.

Τα λόγια του εκείνα ήσαν θάβρια.

Από κείνη τη στιγμή, θέβαι για την καινούργια λαμπή της λευκής και λαχταριστής όμορφιάς της κάτω απ' τα δόμαυρα κρέπια, ή φιλάρεσκη Όρτανσία δεν έβρισκε στιγμή ήσυχία, την εί-

χε κυριεύσει ή έπίμονη ιδέα : να φορέση μαύρα κρέπια. Για να μαυρινοθή όμως μια γυναίκα πρέπει να χάση κάποιον απ' την οικογένειά της. Κ' ή Όρτανσία δεν είχε δικούς της συγγενείς. Ο μόνος της συγγενής ήταν ο άνδρας της. Για να φορέση λοιπόν μαύρα, έπρεπε να χηρέψη.

Μια θραυιά κύτταζε τον άντρα της με αλλοιώτικο ύφος.

—Είσαι καλά, γερός ; τον ρώτησε.

—Ω ! ναί, θηρίο μοναχό. Ο γιατρός μου είπε πως θά ζήσω τουλάχιστον έκατό χρόνια !

—Αί ! έτσι... ψιθύρισε ή Όρτανσία άπογοητευμένη.

Κι' έγινε ανήσυχη, ευερέθιστη και νευρική. Έξακολουθούσε να φορη πάντα άνοιχτόχρωμα φορέματα και μονάχα ο γαρ- κτήρας της όλο και σκετινιόταζε κάθε μέρα.

Ο άντρας το πρόσθεσε και λυπήθηκε για την άνητη κουθέν-τα που το ξέφυγε.

—Αγαπούλα μου, της είπε μια μέρα, το ξανθό έγινε πολύ ντεμοντέ στους κύκλους μας, πολύ κοινό, όλες ή μοδιτρούλες θάβαν τα μαλλιά τους ξανθά. Θαρρώ, πως έσύ με τα δροσερό σου κάτασπρο δέρμα, θά ήσουν άριστούργημα αν γινόσουν μελαχροινή και θά μου άρεσες ακόμη περισσότερο.

Η Όρτανσία πήδησε απ' τη χαρά της.

—Έχεις δίκιο, αγάπη μου, έτσι είναι. Όλες τώρα με όευζενέ γίνηκαν ξανθές και χρυσομαλλούδες, δεν πρέπει να μείνω έγω ξανθή. Κι' έπειτα, όταν θάγω κατάνευρα μαλλιά, θά μπορού να δοκιμάσω ένα σωρό χρώματα στα φορέματά μου, που ούτε ιδέα έχω ή καύμενη ως τώρα. Μπράβο σου, πως τόπαθες, μπουλούκο μου, κι' είπες και σ' κάτι σωστό και έξυπνο στή ζωή σου ;

Θά παραγγείλω άπόψε κιόλας μια τουαλέττα κόκκινη, θυσινιά, κι' άβριο θά θάψω τα μαλλιά μου μαύρα.

—Πολύ ώραία, είπε κι' ο άντρας της. Άβριο θάχης όλο τον καιρό γι' αυτή τη δουλειά, μια και θά πάω έγω απ' τα χαράματα κυνήγι.

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί ο κύριος ξεκίνησε για το κυνήγι και, κατά τις δέκα, ή κυρία τράβηξε χαρούμενη για τον κουρέα της.

—Θά μου τα κάνης, του είπε, τα μαλλιά μου, πολύ μαύρα, σαν το φτερό του κοράκου, και να βαστάζουν πολύ, γιατί δεν εύκαιρο νάρχουμε κάθε τόσο.

—Έτσι κατά τις δώδεκα ή Όρτανσία γύρισε σπιτί της με τα πιο μαύρα μαλλιά που μπορούσε νάχη μια γνήσια σπανιά και σ' όλο το δρόμο συλλογιζότανε χαρούμενη πόσο θά της ήγιναι ή θυσινιά τουαλέττα της.

Δεν πρόσθεσε όμως καλά-καλά να θγάλη το καπέλλο της κι' άκουσε φωνές και φασαρία στην είσοδο. Έτρεξε και θρέθηκε μπροστά στο τραγικώτερο θέαμα που μπορούσε να ιδή στή ζωή της : ο άντρας της είχε κυλήσει σ' έναν γκρεμένο, χτύπησε άσχημα στο κεφάλι και τώρα οι ύπηρέτες τον έφεριαν σκυτωμένο σιωπηλά στα χέρια τους.

—Αχ ! δυστυχισμένη μου κυρία ! ξεφάνιες κλαίγοντας ή καμαριέρα, που της ήσαν άφασωμένη άπο το πατρικό της σπιτί. Δυστυχισμένη μου κυρία ! Συμφορά που μάς έρθε...

Και καθώς σκούπιζε τα κατακόκκινα μάτια της ή πιστή ύπηρέτρια, άκουσε την κυρία της, να κυτάζει την πένθιμη συνοδεία και να ψιθυρίζει με λύσσα, με αληθινό θυμό :

—Αί ! δεν το περίμενα αυτό το κακό !

Δεν το περίμενα ! Να χηρέψω ! Να χηρέψω σήμερα ! Σήμερα που είναι μελαχροινή και δεν θά μου πηγαίνουν πια δόλου τα μαύρα !... Σήμερα έρθε να σκοτωθί κι' αυτός όχρηστικός ! Δεν μπορούσε να τσακιστή χηρές, που ήσουν ακόμα ξανθιά και θά μου πηγαίαν τα μαύρα τρέλλα !...



Οι ύπηρέτες τον έφεριαν σκυτωμένο, στα χέρια...

ΑΓΓΛΙΚΑ ΛΗΓΗΜΑΤΑ

ΦΤΩΧΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ!

ΤΟΥ Ο. WADSLEY



Βιόλα είχε παντρευθεί, όταν ήταν μόλις δεκαεφτά χρόνων. Ο άνδρας της, ο "Αμπρόζ Ντάμερ", ήταν μανιώδης συλλέκτης κάθε ωραίου αντικειμένου και για να συμπληρώσει την πλουσία συλλογή του, θεώρησε καλό να αποκτήσει και την ωραιότερη νέα του Λονδίνου. Γι' αυτό, παντρεύτηκε με τη Βιόλα.

Αυτό, βέβαια, ήταν ένα μεγάλο κομπλιμέντο προς την ωμορφιά της νέας, κι' ο άνδρας της περιέβαλλε το ανεκτίμητο αυτό στολίδι με το πιο κατάλληλο πλαίσιο, που το ταιρίαζε. Άλλα το ενδιαφέρον του περιορίστηκε μονάχα σ' αυτό. Η γυναίκα του ήταν γι' αυτόν ένα ωραίο κομψοτέχνημα. Τίποτε άλλο. "Αν η γυναίκα του είχε ψυχή, αισθήματα, χαρά ή λύπη λίγο τον ενδιέφερε. Ωστόσο, ο Ντάμερ είχε τη λεπτότητα ν' αφήσει όλη την κολοσσιαία περιουσία του στη γυναίκα του, κι' έτσι, όταν μετά δεκαεπτά χρόνια ήσυχης συζυγικής ζωής πέθανε, η Βιόλα βρέθηκε πάμπλουτη κι' ελεύθερη!

Οι φίλοι και γνώριμοί της, όταν μιλούσαν γι' αυτήν, έλεγαν: «Η ωραία Βιόλα», ή «η υπέροχη Μίσις Ντάμερ». Λίγους μήνες μετά τη χηρεία της, ο διάσημος ζωγράφος "Αντελλ" έκανε το πορτρέτο της, κι' ενώ το φιλοτεχνούσε, αγάπησε, τρελλά το μοντέλλο του. Γι' αυτό, όταν οι κριτικοί κι' οι φίλοι της Βιόλας, είπαν ότι το βλέμμα της είχε κάτι το θαυμάσιο και το ειρωνικό συγχρόνως, πράγμα που δεν το είχε στην πραγματικότητα, ο "Αντελλ" χαμογέλουσε και δεν άπαντούσε. Γιατί αυτός είχε έμβραδυνη στη ψυχή της, είχε διαβάσει μέσα στην καρδιά της, τον πόθο της αγάπης και την περιφρόνησή της προς τους δεσμούς του γάμου. Η Βιόλα είχε ανακτήσει την ελευθερία της και δεν έννοοσε να σκλαβωθεί πάλι.

Κι' έπειδή ο "Αντελλ", τρελλά έρωτευμένος, επέμενε να την κάνει γυναίκα του, η Βιόλα αποφάσισε να ταξιδέψει. Πήρε την καμαριέρα της μαζί της και πήγε πρώτα στο Παρίσι, κι' από εκεί κατέβηκε στην "Ιταλία". Όταν έφτασε στο Μπρίντζι, έπιθόσθηκε σ' ένα πλοίο που έφευγε για τις "Ινδίες".

Στο Σιμόντρα ήταν εγκαταστημένη η φίλη της, η "Άλις Κάρεϊ-Πόλλεν", της οποίας ο σύζυγος είχε μεγάλη θέσι στη Διοίκηση του τόπου. Στο φιλόξενο σπίτι της φίλης της, έμεινε η Βιόλα. Η Βιόλα συναντήθηκε για πρώτη φορά με τον Ρόναλντ Κάρντιν, στο γήπεδο του πόλο, σ' ένα μέρος δηλαδή, όπου ένας άνδρας ξεχωρίζει αν είναι ωραίος, καλοφτιαγμένος κι' επιδέξιος παίκτης. Κι' ο Ρόναλντ είχε και τα τρία αυτά προσόντα, επί πλέον ήταν και ισχυρογνώμων...

"Όταν ο Ρόναλντ είδε τη Βιόλα, σκέφθηκε:

—Μά την πίστι μου, να μιά ωραία γυναίκα! Κι' άμέσως ένοιωσε το αίμα ν' ανεβαίνει στο κεφάλι του, και του φάνηκε πως είχε δεχτεί ένα χτύπημα στην καρδιά του. Ήταν, βλέπετε, είκοσι έξη χρόνων, και δεν πρόσεξε άπάνω στον ένθουσιασμό του ότι η Βιόλα τον περνούσε δέκα χρόνια.

Ο Ρόναλντ έσπευσε να συναντήσει την "Άλις, με την όποια συνδεόταν στενά, και της είπε ανυπόμονα:



Τό έλλογο παρέσυρε στην πτώση του τη Βιόλα...

—Σύστημέ με, λοιπόν, στη φίλη σου.

Και τότε συνέβη κάτι παράξενο! Μόλις τὰ βλέμματα της Βιόλας και του Ρόναλντ αντικρύστηκαν, κι' οι δυο ένοιωσαν μιά βαθειά συγκίνηση, έναν πόνο στην καρδιά. Κι' ενώ η Βιόλα σ' ασιμμένη, ζαλισμένη από την ανεξήγητη ταραχή της τόν κύτταζε άφωνη, εκείνος είπε:

—Είμαι τόσο ευτυχής, Μίσις Ντάμερ, γιατί άπόψε πού θα δειπνήσω στο σπίτι των Κάρεϊ-Πόλλεν, η "Άλις μου ύποσχέθηκε να με τοποθετήσει δίπλα σας στο τραπέζι!

Άμέσως κατόπιν ο νέος άπομακρύνθηκε, για να συνεχίσει το παιχνίδι με τους φίλους του, ενώ η "Άλις άρχισε να διηγείται στην Βιόλα όσα ήξερε για την οικογένεια του Ρόναλντ για τη σταδιοδρομία του και για τὸ μέλλον του.

Τό βράδυ η Βιόλα επιμελήθηκε έξαιρετικά την τουαλέττα της. Φόρεσε ένα ύπεροχο άσπρο φόρεμα, κι' άφου κυττάχθηκε προσεκτικά στον καθρέφτη της, κατέβηκε στο σαλόνι.

"Ός τώρα η Βιόλα δεν είχε σκεφθεί ποτέ την ηλικία της. Η ηλικία δεν λογαριάζεται στις γυναίκες, παρά μόνο όταν αγαπήσουν έναν άνδρα νεώτερό τους. Τότε τὰ χρόνια γίνονται μιά άπειλή, μιά άντιθετή δύναμη, ένας άδάμαστος έχθρός!... Μα τώρα, καθώς κυττάζονταν στον καθρέφτη της, η Βιόλα είχε πεποίθησι στην ωμορφιά της, στη χάρι της...

Ο Ρόναλντ ήταν μόνος του στο σαλόνι, όταν κατέβηκε η Βιόλα από την κάμαρά της. Σηκώθηκε γελαστός κι' είπε:

—Α! Είμαι ευτυχής, που εκπληρώνεται ο πόθος μου, να σ' ασ συναντήσω μόνη! "Ήμουν μάλιστα βέβαιος γι' αυτό!

—Ωστε άποκτάτε πάντοτε ότι επιθυμείτε; ρώτησε η Βιόλα.

—Πάντοτε! "Όταν επιθυμώ κανείς κάτι μ' όλη την ψυχή του, τό άποκτά.

Κουβέντιασαν εύθυμα, μίλησαν για τένις, για πόλο, για ιππασία, για τ' αγαπημένα σπόρ της Βιόλας και βρέθηκαν σ' όλα σύμφωνοι. Ο Ρόναλντ μάλιστα της πρότεινε να λάβει κι' αυτή μέρος στις προσεχείς ιπποδρομίες, στο αγώνισμα των κυριών.

—Θά σ' ασ προμηθεύω ένα πρώτης τάξεως άλογο, ενός φίλου μου άξιωματικό και θά προπονηθώ με μαζί, είπε ο νέος.

Άπό κείνη την ημέρα, συναντιόντουσαν συχνά. Μαζύ έπαιζαν τένις και πήγαιναν ιππασία κι' ο Ρόναλντ δειπνούσε ταχτικά με τους Κάρεϊ-Πόλλεν. "Ένα βράδυ μετά τό δείπνο, ενώ χόρευαν, ο νέος είπε ξαφνικά!

—Πάμε στον κήπο!

Εκεί, κάτω από τη σκιά των δένδρων, μέσα στην μοσχομυρισμένη άτμοσφαιρά από τις χιλιάδες τών λουλουδιών, στην άπλυτη μεθυστική γαλήνη της ώμορφης νυχτιάς, ο Ρόναλντ ψιθύρισε παθητικά:

—Ίσως με νομίζετε για τρελλό, και πιθανόν να είμαι... μ' α λίγο με νοιάζει! "Ένα ξέρω μονάχα! Σ' αγαπώ! Μ' έτρελλανε η όμορφιά σου, η θεία χάρι σου, Βιόλα!... Σ' έ λατρεύω!...

Ο νέος πήρε τρυφερά τό χέρι της Βιόλας και τό σήκωσε σ' α χελίη του. "Εκείνη ένοιωσε μιά άνατριχίλα σ' όλο της τό κορμί στο άγγιγμα του φίλιού του. Και μέσα στο φως της σελήνης, δι-

έκρινε τό βλέμμα του να την κυττάζει με μιά άσυνήθιστη λάμψη, γεμάτη λατρεία.

Ο νέος άφησε τό χέρι της και περίμενε, κυττάζοντάς την κατάντα. Τότε η Βιόλα άπλωσε τό χέρι της και δειλά πήρε τό δικό του.

Στή στιγμή βρέθηκε σφιγμένη στην άγκαλιά του. Ο Ρόναλντ την έπινε τώρα με τό τρελλά φιλιά του.

—Ω, αγαπημένη μου! της ψιθύριζε. Είσαι τό ωραιότερο πλάσμα, πού έπλάσε ο Θεός! Μ' έτρελλάνει, είμαι μεθυσμένος άπό άγάπη, ωραία μου, άγάπη μου, Βιόλα μου! Είσαι δική μου! Άκούς; Δική μου, παντοτεινά...

"Εκείνη τη στιγμή, κάποιος τούς φώναζε από τό σπίτι κι' ο Ρόναλντ είπε:

—Έλα! Πάμε! Πάμε να τούς άναγγείλουμε τό ευχάριστο νέο!...

Πιασμένοι από τό χέρι, σάν παιδιά, έτρεξαν στο σπίτι.

—Είνε τρέλλα! Άνοησία! Γελίο! "Έχασες τὰ λογικά σου, Βιόλα! Έλεγε τό ίδιο βράδυ η "Άλις στη φίλη της, όταν βρέθηκαν μόνες.

—Πιθανόν! άπάντησε η Βιόλα μ' άπάθεια. Μά, βλέπεις, τόν αγαπώ!

Μάταια η "Άλις προσπάθησε να πείσει τη φίλη της, πως θά μετάνιωσαν άργύροτα. Της ύπενθύμισε με σκληρότητα τη διαφορά της ηλικίας τους.

Άλλά τὰ επιχειρήματα της "Άλις πήγαιναν χαμένα. Η Βιόλα ζούσε μέσα σ' ένα κυκεώνα άγάπης και λατρείας, πού τη ζάλιζε, σκόνιζε τό μυαλό της, δεν την άφηνε να λογικευθεί. Μ' άδιαφορία άφηνε τη φίλη της να της διηγείται τις νεανικές τρελλες του Ρόναλντ, τόν άστατο χαρκατήρα του και τούς τρελλούς έρωτάς του.

—Δεν με νοιάζει! Τόν αγαπώ! Άγαπάμαστε! άπαντούσε η Βιόλα στερεότυπα.

Πλησίαζε η μέρα των ιπποδρομιών. Ο Ρόναλντ είχε κατέβη στο βομβείο για να συναντηθεί με την οικογένεια του στρατηγού Μόρρεϊ, ο όποσος ήταν συγγενής του πατέρα του. Ο στρατηγός πήγαινε να εγκατασταθεί στο Σιμόντρα με τη γυναίκα του και την κόρη του, την χαριτωμένη Λαίδη "Έθελιν, μιά λεπτοκαμωμένη μικρή ξανθούλα.

Η Βιόλα, μολοντί λυπήθηκε πού δεν θάβλεπε τόν αγαπημένο της επί μερικές μέρες, ωστόσο ένοιωσε μιά κρυφή άνακούφιση, με τη σκέψη ότι θά ξεκουραζόταν λιγάκι από τις αδιάκοπες παρτίδες τών τένις, του γκολφ, από τούς χορούς, τὰ ξενύχτια, τις διασκεδάσεις. Άναγνώριζε μέσα της πως είχε άρchiσει να κουράζεται από την τρελή αυτή ζωή. Τά μάτια της είχαν ένα μελανό κύκλο, πράγμα πού δυο-τρεις φορές τό είχε παρατηρήσει ο Ρόναλντ και της είχε συστήση να ξεκουραστεί.

Άλλά, κατά τό διάστημα της άπουσίας του Ρόναλντ, η Βιόλα έξακολουθούσε να προπονητά στην ιππασία. Μιά έβδομάδα μετά τις ιπποδρομίες, είχαν αποφασισθεί να γίνει ο γάμος τους. Άπό τη Βομβόδη ο Ρόνη τηλεγραφοδύσε κάθε μέρα, στερεότυπα δυο λέξεις: «Μ' αγαπώ. Ρόνην». Ήπιτε άλλο!...

Τέλος έφτασε ο στρατηγός με την οικογένειά του και τόν Ρόναλντ. Και τότε η Βιόλα ένοιωσε σάν ένα φειδί να της δαγκώνη την καρδιά!...

Μ' αγωνία καθόταν άδρες όλόκληρες μπροστά στον καθρέφτη της! Μ' έπινό ψυχής, άναζητούσε στο πρόσωπό της τὰ ίχνη του χρόνου! Μ' όλη τη φαινομενική άπάθειά της, τό πρόσωπό της μαρτυρούσε τόν κρυφό καύμό, πού την βασάνιζε. Κι' η έκφρασις αυτή σ' α χαρακτηριστικά της φανέρωνε την πραγματική ηλικία της.

Ο Ρόναλντ πήγαινε τακτικά τὰ βράδια και δειπνούσε στο σπίτι των Κάρεϊ-Πόλλεν, μά τώρα είχε χάσει τό κέφι του, τόν νεανικό ένθουσιασμό του, πού τόν έκανε τόσο χαριτωμένο. Βέβαια, ήταν πάντα τρυφερός σ' α φερσίματά του με τη μνηστή του, αλλά σ' α μιά καρδιά πού αγαπά, πού δεν ζή, παρά για τόν αγαπημένο της, ήταν αδύνατο να περάσει άπαράτηρητη, μιά αδιόρατη άδιαφορία, μιά έλαφρά άνυπομονησία να φύγει, ν' άπομακρυνθεί, να βρεθεί σ' άλλησ συντροφιά. Και με τη διορατικότητα της έρωτευμένης ψυχής της, η Βιόλα διάβαζε σ' α μάτια του αγαπημένου της τόν κρυφό πόθο να διακόψει τις σχέσεις μαζί της.

"Ένα βράδυ, την παραμονή των ιπποδρομιών, στο άντικρυνό σπίτι, των Φέινς, γινόταν χορός προς τιμήν της άνεμιάς του στρατηγού "Έθελιν. Μονάχα νέοι και νέες ήσαν καλεσμένοι.

Άουσιασθήτας, τὰ βλέμματα του Ρόναλντ, καρφωνόντουσαν προς τὰ εκεί, ενώ μιλούσε με τη μνηστή του στη βεράντα των Κάρεϊ-Πόλλεν. Η φυσιογνωμία του νέου, μαρτυρούσε τη στενοχώρια του, τη νευρικότητά του. Τέλος η Βιόλα είπε:

—Άν βέλινε να πάς, Ρόνην, πήγαινε!

Μά άμέσως μετάνιωσε για τὰ λόγια της...

Ο νέος σηκώθηκε και καθώς έσκουσε για να φιλήσει τη μνηστή του και να την καληνυχτίσει, εκείνη πήρε με τὰ δυο χέρια

της τό πρόσωπό του και τόν φίλησε παράφορα στο στόμα. Κάπως άνυπόμονα εκείνος τραθήθηκε κι' έφυγε. Κι' ενώ ο ήχος τών βημάτων του χανόταν πέρα στον κήπο, η Βιόλα, ανάμεσα σ' ατους λυγμούς πού την έπνιγαν, βογγούσε:

—Πάει, τελείωσε! Άντίο άγάπη, όνειρα κι' έλπίδες!... "Ω!... Ρόνην!... Ρόνην!...

Την επομένη ήταν η ημέρα των ιπποδρομιών. Τό αγώνισμα των κυριών ήταν τό πιο ενδιαφέρον μέρος του προγράμματος. Τά στοιχήματα έδιναν κι' έπαιρναν. Οι άνδρες, από άβρότητα ίσως, στοιχημάτιζαν για τη Βιόλα, η γυναίκες πάλι ύπερθεμάτιζαν για τη λαίδη "Έθελιν, η όποία ήταν σπουδαία ιππεύτρια. Πλήθος κόσμου είχε συγκεντρωθεί στη μεγάλη εξέδρα κι' άνυπόμονα συζητούσαν.

Τέλος ήρθε η σειρά των γυναικών. Ο Ρόναλντ βοήθησε τη Βιόλα να ιππεύσει, και κατόπιν πλησίασε να βοηθήσει την "Έθελιν. Τό έκφραστικό βλέμμα των δυο νέων γεμάτο άφωνη άγάπη, δεν έφευγε από την προσοχή της Βιόλας, η όποια, αδιάφορη δ' ήθεν, τούς παρακολουθούσε. Και κανείς δεν πρόσεξε πως τη στιγμή πού δόθηκε τό σημείο της άναχωρήσεως, η Βιόλα με μιά γρήγορη κίνηση πήρε από την τσέπη της ζακέττας της ένα άσπρο χάρτι και τόβασε στο στόμα της. ... Άπό την άρχή, η Βιόλα βρέθηκε επί κεφαλής των αγωνιζομένων κι' άμέσως πίσω της, σ' ενός μόλις μέτρου απόστασι, ακολουθούσε η λαίδη "Έθελιν. Ο κοκκός είχε φύγει από τό κεφάλι της νέας, και η ξανθές μπουκλές των μαλλιών της, καθώς τ' άνέμιζε ο άέρας, έθαμναν σάν χρυσόφι κάτω από τις άχτίνες του ήλιου.

Έχαν φθάσει σχεδόν στο τέρμα, όταν συνέβη τό άπρόοπτο. Τ' άλογα της Βιόλας και της "Έθελιν είχαν φθάσει σ' ένα φράχτη μ' ένα χαντάκι πίσω. Μά τη στιγμή πού τό άλογο της Βιόλας έτοιμαζόταν να ύπερπηδήσει τό τελευταίο αυτό έμπόδιο, ο πόνος είχε περάσει άπρόσκοπτα τὰ προηγούμενα, οι θεαταί είδαν την όμορφη Άμαζόνα να κλονίζεται, τη ήνία ξεφύγαν από τὰ χέρια της και, καθώς τό άλογο σαστισμένο, παραπατούσε κι' έφευγε, παράσυρε στην πτώση του τη Βιόλα... Συγχρόνως η "Έθελιν έφτανε στο τέρμα νικήτρια...

Ο πρώτος, πού έτρεξε κοντά στη Βιόλα και τη σήκωσε, ψιθύρισε σ' ατους άλλους πού πλησίασαν τρομαγμένοι:

—Πέθανε!

Κι' ο Ρόναλντ, προτού τρέξει κοντά της, πρόφθασε και έππε στην "Έθελιν:

—Ευτυχώς, πού δεν καθάλλησες αυτό τό άλογο! Θεέ μου! "Όταν σκέπτομαι πως μπορούσε να ήσουν έσύ στη θέσι της!...

Κι' έφυγε τρεχόντας να βοηθήσει στη μεταφορά της νεκράς...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 6ου ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Κατά την κλήρωση του 6ου Δεκαπενθήμερου Λαχείου του «Μπουκέτου», η όποία έγινε την παρακάτωσαν Τετάρτη 31 τρέχοντος μηνός, ές τὰ Γραφεία μας, έκέρχισαν οι έξής αριθμοί:

Ο 1ος αριθμός 13887 έκέρχισε δαχαμιά 500.

Ο 2ος αριθμός 12834 έκέρχισε ένα υπαίτιό Βοημίας.

Ο 3ος αριθμός 22561 έκέρχισε 25 λίμπες ύψοισματος Radium.

Και ο 4ος αριθμός 9955 έκέρχισαν όλόκληρον την σειράν των Ήμερολογίων του «Μπουκέτου».

Επίσης πάντες οι αριθμοί α' κληρόντες είς 87 (ήτοι είς τὰ δύο τελευταία ψηφία του 1ου αριθμού 13887), κερδίζουν ανά έν Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου», της άρεσκείας των, ή ένα βιβλίον της Βιβλιοθήκης μας, της αττής αξίας με τό Ήμερολόγιον.

Είς τό προσεχές τμήμας τὰ όνόματα των τυχερών άναγνωστών μας του Μεγάλου Λαχείου και του Δεκαπενθήμερου.

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΟΙ 101 ΤΙΜΗΤΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΙΟΒΟΛΙΣΜΟΙ

Γιατί οι τιμητικοί κανονιοβολισμοί είναι 101 κι' όχι 100;

Άκούστε λοιπόν:

"Όταν στην Γερμανική πόλι "Ογκολμπουργκ, για πρώτη φορά, έδόθη ή διαταγή να ριφθούν 100 τιμητικοί κανονιοβολισμοί, κατά την ύποδοχή του αυτοκράτορος, ο όποιος έπέστρεψε από τό πεδίο της μάχης νικητής, ο άξιωματικός της ύπηρεσίας δεν ήταν βέβαιος πόσες κανονίες είχαν πέσει έν όλω, και—για να είνε μέσα—διάταξε κι' έρριξαν άλλη μιά κανονία παραπάνω από τις 100. Τά πυροβόλαια της γειτονικής πόλεως έρριξαν κι' εκεί—να δόες κανονίες άκούσαν κι' έτσι από πόλι σε πόλι καθιερώθηκε έκτοτε ο αριθμός των 101 κανονιοβολισμών σ' όλα τὰ Κράτη.

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Ωστόσο, η δυο νέες δεν έχουν ακόμα να φοβηθούν απ' αυτούς τίποτε, εξακολούθησε από μέσα της η Ζασέντα. Είν' έδω όλοι τους, όμοιοι με χούρους στο σταύλο τους, ενώ η περιστερές μου πετάνε... Ο Θεός θα μου συγχώσει μερικά απ' τα άμαρτηματά μου, για ό,τι έκανα γι' αυτές...

Ανυπόμονη και ζωηρή, η Ζασέντα, όπως είχε γενικά όλες η γυναίκες της ράτσας της, με δυσκολία στεκόταν στη θέση της. Αγνοώντας ότι είχε συμβεί, καθόταν σ' αναμμένα κάρβουνα και σε λίγο, μη μπορώντας να κρατηθεί πια, ανέθηκε στο πρώτο πάτωμα.

Η κάμαρη στην οποία έμεναν πρό δλίγου ακόμα η Αύγη κ' η ντόνα Κρούζ ήταν αδειανή. Η ωραία ξενοδόχα πήγε ως το παράθυρο, άφογκράστηκε, αλλά δεν άκουσε κανένα θόρυβο.

—Ο Θεός νάναι εύλογημένος! είπε. —Ως την ώρα τίποτε δυσάρεστο δεν συνέβη!

Σκέφτηκε να εξαφανιστεί τη σκάλα, μα συλλογίστηκε ότι μπορούσαν να την κατηγορήσουν ότι η ίδια είχε ανοίξει την πόρτα στις δυο νέες κόρες. Καλύτερα λοιπόν ήταν να την αφήσει εκεί, γιατί έτσι ο Γκονζάγκας κ' οι φίλοι του θα φανταζόντουσαν ότι κάποιος ξένος τις είχε βοηθήσει να δραπετεύσουν και τους είχε προμηθεύσει τη σκάλα.

Εσθίσε λοιπόν το φως και ξανακατέθηκε κάτω με την καρδιά πλημμυρισμένη από χαρά.

—Ερρίξε μια ματιά σ' όλους αυτούς τους ευγενείς, που η ίδια τους είχε κάνει ανείρητους απ' το μεθύσι... Όλοι κοιμόντουσαν σαν κτήνη...

—Όλοι;... Όχι, δεν ήταν όλοι... Έλειπε ένας... Η Ζασέντα αναπήδησε μόλις το αντιλήφθηκε αυτό... Ποιος ήταν αυτός που έλειπε; Πού ήταν;

Η Βασκίτζα νόμισε πως είχε γελαστεί και τους ξαναμέτρησε... Μπορούσε κανένας απ' αυτούς να είχε γλυστρήσει κάτω απ' το τραπέζι... Έσκυψε, αναποδογύρισε αυτούς που κοιμόντουσαν μπρούναυτα για να δει τα πρόσωπά τους.

Περίεργο! Δεν έβλεπε πουθενά την κοκκαλιάρικη όψη του Πεϋρόλ, αυτού ακριβώς που ήξερε περισσότερο απ' όλους. Πού ήταν λοιπόν ο Πεϋρόλ; Πήγε στην κουζίνα, ξαναγύρισε στην κοινή σάλλα, έψαξε σε όλες τις γωνίες... Δεν υπήρχε κανείς...

—Η πόρτα που άνοιξε στο δρόμο, ήταν πάντοτε άμπαρωμένη από μέσα. Κανένας δεν είχε βγεί απ' αυτή...

—Εξαφνα, η Βασκίτζα άκουσε να χτυπούν την πόρτα που έβλεπε προς τον κήπο, σιγά-σιγά στην αρχή, δυνατώτερα κατόπιν...

—Ο Πεϋρόλ στον κήπο! συλλογίστηκε τρομαγμένη. Μά τότε θα τα είδε και θα τ' άκουσε όλα... Και γιατί δεν άνοιγει;... "Ισως γιατί δεν μπορεί... Μήπως είναι πληγωμένος;... Η Ζασέντα έμεινε ακίνητη, με τα μάτια καρφωμένα στην πόρτα.

—"Αν είναι πληγωμένος, εξακολουθώ να σκέφτεται, αυτό σημαίνει πως χτυπήθηκε... πως χτυπήθηκε με τόν άδελφό μου!... Πιός ξέρει αν δεν σκότωσε και τις δυο αδελφές που έπεσαν καθώς τις είδε να ξεφεύγουν από το μίσος του... Ποιό δράμα έγινε τάχα χωρίς ν' αντιληφθεί τίποτε...

Τα χτυπήματα έγιναν ακόμα πιο δυνατά. Η Ζασέντα ανωρόθωσε, έσφιξε τις γροθιές της και σε λίγο το έγχειριδό της έλαμψε μέσα στα χέρια της... Τα μάτια της πετούσαν άστραπές...

—"Αν οι άλλοι δεν έχουν ξυπνήσει και είν' αυτός, θα πεθάνει! μούγκρισε.

Διευθυνώθηκε προς την πόρτα κ' έβαλε το χέρι της στο λουκέτο.

Είχε πάρει πια την απόφαση της!... Θα σκότωνε!...

—Ποιος χτυπάει τόσο δυνατά τέτοια ώρα; άκούστηκε ξαφνικά μια φωνή πίσω της. Και γιατί αυτό το όπλο θρίσκει στα χέρια σου, ωραία μου; Καθώς βλέπω, δεν μπαίνει κανείς εδώ μεσα τόσο εύκολα και ξέρεις να προστατεύεις τον ύπνο των λατάν σου.

Η Βασκίτζα γύρισε πίσω έτοιμη να χτυπήσει, μα άμέσως κοιμήθηκε.

Αυτός που της μιλούσε ήταν ο Γκονζάγκας. Ήταν όρθιος να την κύταζε, ενώ συγχρόνως τεντωνόταν και χασιμουριόταν. —Μά την πιστι μου, καλά κοιμήθηκα! είπε. "Ε, σεις οι άλλοι, όρθιοι! Ο κόκκορας έλάλησε!...

Ο Μοντωμπέρ, ο Νοσέ κι' ο Λαβόλλαντ σηκώθηκαν μαχμουρήδες. Ο θορύβος ντε Μπατζ, ο "Οριέλ κι' ο Ταράν εξακολουθούσαν να ροχαλίζουν κάτω απ' το τραπέζι.

Τα χτυπήματα στην πόρτα του κήπου αντήχησαν δυνατώτερα.

—Πού είναι λοιπόν ο Πεϋρόλ; ρώτησε ο Γκονζάγκας.

—Μά που άλλου παρά στο κρεβάτι της ξενοδόχας, απάντησε ο Μοντωμπέρ. Μου επιτρέπετε να πάω να τον ξυπνήσω με τον τρόπο μου;

Και, βλέποντας στο τραπέζι μερικές μπιτούλιες, άρχισε να πίνει πάλι μαζί με το Νοσέ.

Η Ζασέντα ξανάβαλε το μαχαίρι της στη θήκη του και έριξε μια περιφρονητική ματιά σ' όλους αυτούς τους ανθρώπους.

—Αυτός που χτυπάει, είπε, είναι ίσως εκείνος που ζητάτε. Πηγαίνετε να δείτε...

—Ανοιξαν άμέσως την πόρτα και είδαν στο κατώφλι της τον Πεϋρόλ κατάχλωμο, ξεσκισμένο, τσαλακωμένο, σε τέτοιο χάλι με δυο λόγια, ώστε δεν μπορούσε να σταθεί στα πόδια του. Κρατούσε το σπαθί του στα χέρια του και με τη λαβή του χτυπούσε τόση ώρα την πόρτα.

Ο Γκονζάγκας στην αρχή δεν τον άναγνώρισε και ρώτησε καταστωφιάζοντας: —Ποιος είν' αυτός εδώ; —"Ενας άνθρωπος που έρχεται να σας πει ότι η Αύγη ντε Νεβέρ κ' η ντόνα Κρούζ έφυγαν κι' ότι δεν θα τις δείτε πια... Τέ! απάντησε ο Πεϋρόλ, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια για να μιλήσει.

—"Εφυγαν;... "Ονειρεύεσαι, Πεϋρόλ;... Μίλα γρήγορα.

Μά ο Πεϋρόλ σωριάστηκε στο κατώφλι, χάνοντας πάλι τις αισθήσεις του. Τον σήκωσαν στα χέρια και τον έβησαν στην αβουσα, όπου ο Γκονζάγκας ο ίδιος το έριξε ένα τσιγαρό μες απ' τα χείλη του, μα ούτε αυτό δεν μπόρεσε να τον ξυπνήσει.

—"Ολος ο κόσμος ήταν τώρα στο πόδι και κανένας δεν συλλογιζόταν πια να γελήσει. Τα πρόσωπα, αποκηλινωμένα καθώς ήταν ακόμα από τη μέθη, τεντωνόντουσαν και κύταζαν ν' άνοιξη την ανθρωπότητα που ήταν εξαπλωμένος κάτω και έμεινε άφωνος. Δεν καταλάβαιναν παρά ένα μόνο πράγμα: η δυο νέες δεν ήταν πια εκεί.

Ο Φίλιππος της Μάντουας, πρίγκηψ Γκονζάγκας, έριξε ένα σκοτεινό βλέμμα στη Βασκίτζα. Μά το πρόσωπό της νέας γυναίκας έμεινε αδιάφορο και απαθείς. Κανένας μύς του δεν σάλεψε. "Ετσι ο Γκονζάγκας πίστεψε πως δεν ήταν καθόλου ανακατεμένη σ' αυτή την ιστορία.

—Αυτός ο κύριος ξέρει τάχα τι λέει; είπε η Ζασέντα με φωνή καθαρή και γαλήνια. Είπε ακόμα λίγο μεθυμένος και θα έπρεπε να θεσπασθούμε πρώτα αν δεν λείπει λόγια της φαντασίας του. "Οταν ανέθηκε στην κάμαρη αυτών των κυριών, τις βρήκα να κοιμούνται.

—"Ας ανέβουμε έπάνω! είπε ο Γκονζάγκας με τα δόντια

σφιγμένα.

Και θάζοντας το χέρι του έπάνω στον ώμο της Βασκίτζας πρόσθεσε:

—"Ας ανέβουμε οι δυο μας μόνο!

"Οταν θρέθηκαν στο έπάνω πάτωμα, η Ζασέντα χτύπησε την πόρτα... Μά κανένας δεν απάντησε. Ο πρίγκηψ ήταν διασπαστικός και σπρώχνοντας την πόρτα, την άνοιξε διαπλάτα.

—Κανείς! μούγκρισε. Το κρεβάτι ήταν ξεστρωμένο, μα αδειανό.

Ο Γκονζάγκας μανιασμένος άρχισε να θλαστημάει και να κάνει βόλτες μέσα στην κάμαρη.

—Υπάρχει μια ανεμόσκαλα στο παράθυρο! φώναξε καθώς έριξε μια ματιά προς το παράθυρο.

Και με πραγματική λύσσα, πρόσθεσε:

—"Αν εγώ, Λαγκαρντέρ, που το έκανες αυτό, θα σου την πάω πίσω!...

Μέσα στον ύπνογιο διάδρομο, η Αύγη ντε Νεβέρ προσπαθούσε το κόκκο να ξαναβρεί τις δυνάμεις της και, παρ' όλη τη γαρά της που είχε ξεφύγει απ' τον Γκονζάγκας, δεν μπορούσε ούτε στα πόδια της να σταθεί. Η άλλοπαλλήλες συγκινήσεις που είχε περάσει, η ελπίδες της κ' οι φόβοι της, η απογοητεύσεις που διαδεχόντουσαν τις λιγοστές στιγμές χαράς, οι φόβοι της για το Λαγκαρντέρ, για τη μητέρα της και για τον έαυτό της τον ίδιο, την είχαν συντρίψει.

Είχε πέσει σ' ένα είδος ψυχικής εκμηνείωσης, όπως συμβαίνει πάντα έπειτα από τους μεγάλους ψυχικούς κλονισμούς που παραλύουν έντελώς τη θέληση. Το πνεύμα της έμεινε διαγυγές όπως πάντα, μα τα πονεμένα μέλη της δεν την υπάκουαν πια. Ήταν ένα πράγμα αδρανές που το κόκκο ή ντόνα Κρούζ προσπαθούσε να το ξυπνήσει.

Αυτό ήταν μια μεγάλη δυσκολία για το αίσιο πέρας της δυσκολής περιπέτειάς τους.

Εντωμεταξύ, ο Βασκίτζας είχε ανάψει έναν δαυλό που η θολή λάμψη του φωτίζε ένα μακρύ διάδρομο που έσταζε από ύγρασία. Μερικές νυχτερίδες στριφογύριζαν εκεί μέσα γύρω από τη λάμψη της φλόγας.

—Θα βαδίσουμε επί πολλή ώρα μέσα σ' αυτό τον τάφο; ρώτησε η φτωχή Αύγη.

—Μια ώρα τουλάχιστον, απάντησε ο άδελφός της ξενοδόχας. Δεν έχεις τίποτε να φοβηθείς. Κανένας δεν μ' εινε να μπαίνουμε μέσα σ' αυτό το ύπνογιο, ούτε κανείς θα μ' εινε, όταν θα θάναίνουμε. "Ελάτε!...

Η Αύγη ντε Νεβέρ αντέδρασε εναντίον της κοπιώσεώς της και, σπριζόμενη στο μπράτσο της ντόνας Κρούζ, βάδισε πίσω απ' τον οδηγό της.

Το έδαφος ήταν ύγρο και γλιστερό. Η Αύγη δεν είχε ποιο γαρσί ούτε διακόσα θήματα και κατάλαβε πως δεν μπορούσε να κάνει ούτε θήμα περισσότερο.

—"Αφήσε με! είπε στη ντόνα Κρούζ. Αισθάνομαι πως όλα τελειώσαν πια. Καλύτερα που θα πεθάνω εδώ... "Ετσι οι έχθροί μου δεν θ' απολαύσουν το θέαμα της αγωνίας μου.

—Μη μιλάς έτσι, αγαπημένη μου Αύγη, φώναξε η "Αιτιγγα-ισπούλα έξαλλη και γεμίζοντας την φιλήματα. Πρέπει να φανεί δυνατή, πολύ δυνατή, όπως ήσουν πάντοτε... Σ' ε λίγο θα ξαναβρεις τη μητέρα σου, τον "Ερρίκο...

—Ο "Ερρίκος! ιωθούρις η Αύγη. "Οταν θα τον ξαναβρίξ, θα το πής ότι πέθανα ποσφέροντας τ' όνομά του, πέθανα με την καρδιά μου γεμάτη έρωτα γι' αυτόν... Και θα τον φέρεις εδώ, για να μπορέσει να μαζέψει ό,τι θ' απομείνει από τη φωνή κι' αναμμένη του Αύγη... Φλώρα, όρκισου το μου αυτό και πηγαίνε να τον συναντήσεις.

Ο "Αντώνης Λαχό γύρισε άλλοι για να κρύψει ένα δάκρο του. Η καρδιά του, καρδιά τίμιου και περήφανου χωρικού, σπαράζονταν μπροστά στη δυστυχία αυτής της ωραίας νέας κόρης με το λευκό νυφικό φόρεμα, η οποία στο μέρος όπου έρισκόταν εκείνη τη στιγμή, έμοιαζε με νεκρή παρθένα που την κατεβάζουν στον τάφο.

—Ευγενικά δεσποινίς, είπε θάζοντας το καπέλλο του και γονατίζοντας μπροστά της, όπως θα γονάτιζε μπροστά σε μια θία, ο Θεός δεν σ' επιτρέπει ν' απελπισόμαστε έτσι, όσο μια σπαγιά αιματος κυλάει μέσα στις φλέβες σας. Δεν έπιτοέπει κ' εγώ να σας εγκαταλείψουμε... Κατανικήστε την άδυναμία σας και προπάτην έχετε εμπιστοσύνη σε μένα...

Η Αύγη έδωσε το νεύο της σ' αυτό το τίμιο και γενναίο παλ-λικάρι που—το καταλάβαινε πολύ καλά αυτό—θα θυσίαζε πρόθυμα τη ζωή του προς χάριν της.

—Ναι, έχω εμπιστοσύνη σε σας, ψιθύρισε. Μά το αισθάνομαι, άλλοινο... ότι θα είμαι άνικη και να σαρβό ακόμα...

—Θέλετε να μ' επιτρέψετε να σας πάω στα χέρια μου, όπως έκανα κατά την κατάβασι μας στο πηγάδι; ρώτησε ταπει-

νά ο "Αντώνης.

—Δοκιμάστε... Θα είμαι για σας ένα φορτίο πολύ βαρύ... Θ' αναγκαστήτε να μ' εγκαταλείψετε έπειτα από λίγο...

—Ποτέ! απάντησε ο νέος. "Όσο δεν θα θρισκόσαστε εκεί όπου η αδελφή μου με διέταξε να σας οδηγήσω και όπου οι έχθροί σας δεν θα μπορέσουν να σας θρούν, δεν θα σας αφήσω!

Έδωσε το δαυλό του στη ντόνα Κρούζ, η οποία προχώρησε άποφασιστικά μπροστά κι' αυτός ο ίδιος, με μια καταπληκτική λεπτότητα, άνασήκωσε την Αύγη μέσα στα εύρωστα μπράτσα του. Θάλεγε κανείς πως κρατούσε ένα μικρό παιδί, που το μετέφερε εύκολα σαν φτερό.

Σ' αυτό το κατάμαυρο ύπνογιο, που μόλις το φωτίζε η τρεμάμενη φλόγα του κεριού, είχε κάτι το φανταστικό αυτή η μικρή συνοδεία.

Η Φλώρα θάδιζε θαρραλέα έπικεφαλής, υπερπηδούσε τους σωρούς των θράχων που είχαν άποσπασθεί από το θόλο και γύριζε, κάθε τόσο, για να έμψυχώσει με μια λέξη της το θόρρος της φύλης της.

Η Αύγη, συντριμμένη από κόουρα, έγειρε σιγά-σιγά το άσαιο έαυθό της κεφάλι στον ώμο αυτού που την κρατούσε και δεν άργησε να θυισθεί σ' έναν βαθύ ύπνο.

Το φορτίο γινόταν έτσι πιο βαρύ, μα ο γενναίος όρεινός ούτε το ένοιωσε καν. Είχε διπλασιάσει άπεναντίας την προσοχή του για να μη σκοντάφει στις πέτρες και το πρόσωπό του άχνιτο βόλοδσε με τη σκέψη ότι η φτωχή κοπέλλα δεν κουραζόταν πια. Αυτό που θα άρνιόταν ίσως να το κάνει για το χρήμα, το έκανε μόνο από άφοιασι και από οίκτο για την άπέραντη δυστυχία αυτής της νέας, που χθες ακόμα δεν την ήξερε.

Καθώς κ' η αδελφή του Ζασέντα, ο "Αντώνης Λαχό ήταν ένας από τους πιο ωραίους τύπους της φύλης των Βάσκων κ' η φύση τον είχε προικίσει με όλες τις άρετές της ράτσας του: με την έργνατικότητα, την αγάπη προς την έλευθερία, την έλικρίνεια, την έπιμονή, την τιμιότητα και προπάτην, την καλωσύνη. Η φιλοξενία εινε για τους Βάσκους πράγμα ιερό και στη γούρα τους δεν υπάρχει ούτ' ένας φτωχός. Γιατί όπου υπάρχει δυστυχία, οι Βάσκοι υπονρόεωσι τους να την άνακουφίσουν.

—Λίνο πιο γρήγορα, τώρα που η δεσποινίς κοιμάται, είπε ο "Αντώνης στη ντόνα Κρούζ.

"Εκείνη υπάκουσε, μα έπειτ' από καιμιά έκατοστή θήματα, αναγκάστηκε να σταθεί και λίγο έλειψε να πέση κάτω: το πέρασμα ήταν φραγμένο.

Ο όρεινός κατασφίσαζε Γι' αυτόν το εμπόδιο δεν ήταν τίποτε και σε άλλη περίπτωση δεν θα τον ένοιωσε καθόλου γι' αυτό. Μά τώρα

φοβόταν την καθυστέρηση και προπάτην μήπως κάνει πολλή ώρα για να καθαρίσει το πέρασμα και τους σθήσει το φως πριν φτάσουν στην έξοδο των ύπνογιών.

—Απόφυγε ώστόσο ν' ανακοινώσει τους φόβους του. Δεν υπήρχε λόγος να τρομάξει τη ντόνα Κρούζ.

—Έψαξε και βρήκε μια γωνία που δεν είχε και τόση ύγρασία κ' έκει άπόθεσε την Αύγη με τόσες προφυλάξεις, ώστε εκείνη δεν έξυπνησε.

Η ντόνα Κρούζ έντωμεταξύ τον θαύμαζε και συλλογιζόταν τι θα μπορούσε να κάνει αυτός ο άνθρωπος στο πλάι του Λαγκαρντέρ.

Κατόπιν ο "Αντώνης άρχισε να καθαρίζει τον τόπο, κάνοντας όσο το δυνατό λιγώτερο θόρυβο. Η πέτρες που είχαν φράξει το πέρασμα είχαν έφτα-δχτά ποδιών θάλας κι' όποιοσδήποτε άλλος εκτός από αυτόν δεν θα μπορούσε να τις μετακινήσει.

Τού χρειάστηκε ένα τέταρτο περίπου της ώρας για να καθαρίσει τον τόπο και για να εξακολουθήσει η συνοδεία τον δρόμο της.

Λίγο πιο πέρα, το ύπνογιο χωριζόταν σε δυο διαδρόμους.

—Δεξιό! είπε ο "Αντώνης. Πλησιάζουμε!...

—Πόση ώρα θα χρειαστούμε ακόμα; ρώτησε η ντόνα Κρούζ.

—Λίγο περισσότερο από ένα τέταρτο της ώρας, αν δεν μας παρουσιαστεί κανένα καινούργιο εμπόδιο.

Πριν από λίγη ώρα άκούχονταν κάτι σαν θρόισμα σαν τρέξιμο νερού που μεγάλωνε όσο προχωρούσαν. Η ντόνα Κρούζ άσπυγκράτησε ξαφνιασμένη.

—Μην άπαιχνήτε, της είπε ο Βάσκος. Πάνω απ' τα κεφάλια μας κυλάει ένας ύπνογιός χειμάρρος που πέφτει σ' έναν καταρράχτη σε είκοσι όργων άπόστασι από δω... Σ' ε λίγο θ' άκούσετε πιο καθαρά το θόρυβο της πτώσεώς του.

Πράγματι, σε λίγο ο θόρυβος των νερών άρχισε ν' άκούγεται σαν ένα ύπνογιο μούγκρισμα, τόσο τρομερό, ώστε η ντόνα Κρούζ αν δεν είχε μάθει περί τίνος έπρόκειτο, θα φοβόταν.

—Εξαφνα η Αύγη άρχισε να ταραζέται και να κινείται μέσα στα χέρια του άδελφού της Ζασέντας. Τα χαρακτηριστικά της συνεσπάρσαν και λόγια άνακούλουθα έφέρεγαν απ' τα χείλη

της. Ήταν φανερό, πώς ένας τρομερός εφιάλτης τη βασάνιζε.

—Γρήγορα! Γρήγορα! είπε ο δρενός.
Και, καθώς η Αύγη τεντωνόταν μέσα στα μπράτσα του με τη δύναμη που της έδιναν τα υπερερεθισμένα νεύρα της, προσπάθησε να την καθησυχάσει, ψιθυρίζοντας της λόγια γλυκά και να νουρίζοντας την όπως θά νανούριζε ένα παιδάκι. Μά ο κόπος του πήγε χαμένος... Σε μία στιγμή, η Αύγη το ξέφυγε απ' τα χέρια του και θρέθηκε όρθια, ακουμπώντας στο τοίχωμα του υπογείου, με τα μάτια ορθάνοιχτα και θλοσοσυρά και με το χέρι απλωμένο προς τα σκοτεινά θάθη απ' τα οποία είχαν περάσει. Στο πρόσωπό της ήταν αποτυπωμένος ένας υπέρτατος τρόμος.

—'Εκεί!... 'Εκεί!.. φώναξε έξαφνα. Τους βλέπω!... Μας καταδιώκουν!... Τά σπαθιά τους είνε πλημμυρισμένα στο αίμα!... Στο αίμα του 'Ερρίκου!... Θά μ'ας σκοτώσουν και μ'ας!... Γκονζάγκα!... Γκονζάγκα!... Δολοφόνε του Νεβέρ!... Το πατέρά μου!...

Η ντόνα Κρούζ άρχισε να φοβάται μήπως η φίλη της τρελάθηκε ξαφνικά, ενώ ο 'Αντώνης, τρομαγμένος κι' αυτός, άφησε τα χέρια του να πέσουν στα πλευρά του.

Κατόπιν προχώρησε για να την πάρει πάλι στην αγκαλιά του, παρά τη θέλησή της, μά εκείνη άρχισε να ξεφωνίζει άγρια, να χτυπά το μέτωπό της στο θράκο και να κάνει σαν μανιασμένη.

Θά ήταν πολύ επικίνδυνο να την άγγιζε έστω και με την άκρη του δακτύλου του. Έγινε ταχύν ο παρόξας που κρατούσε η ντόνα Κρούζ κόντευε να σωθί. Η κατάστασι γινόταν πολύ κρίσιμη.

Η ντόνα Κρούζ προσπαθούσε να μιλήσει στην Αύγη, να τη γαλήνευει. Μά η φίλη της δεν την άκουγε ή μάλλον νόμιζε πως της φώναζε κάποιος από τους έχθρους της.

Μά μία ξαφνική έμπνευσι φώτισε τη ντόνα Κρούζ. Σήκωσε το πυρσό της, έτσι που να φωτίσει ολόκληρο το πρόσωπο της Αύγης και θάβισε κατ' ευθείαν προς αυτήν, με τα μάτια της καρφωμένα στα δικά της.

Κ' η δυο απόμειναν μία στιγμή ακίνητες, ή μία άπέναντι στην άλλη, ή πρώτη λευκή σαν φάντασμα, με τα δακτύλα της γαντζωμένα στο θράκο κι' ανθρωπώμενη στις άκρες των ποδιών της, υπερχωρίς ωραία μέσ' στην τρέλλα της!

Σιγά-σιγά το θλέμμα της Αύγης έχασε την αγριότητά του και τον τρόπο του κ' έγινε πιο γαλήνιο, σχεδόν γλυκό.

—Βάδιζε! Τό θέλω! πρόσταξε η ντόνα Κρούζ.

Η Αύγη υπάκουσε κι' άρχισε να προχωρή με θήμα τοακισμένο σαν αυτόματο. Τα μάτια της κύτταζαν στο κενό, κατ' ευθείαν μπροστά της.

Ο 'Αντώνης, άπλοικός καθώς ήταν, τ'ά έχασε μπρός στο φαινόμενο αυτό του ύπνωτισμού και τρομαγμένος σταυροκοπήθηκε.

—Μην την άγγίζετε, τού είπε η 'Ατσιγγάνα, και προπάντων μη της πτήε ούτε λέξι.

Τώρα η Αύγη τούς χρησίμευε ως οδηγός κ' οι άλλοι δυο την ακολουθούσαν. Η κόρη του Νεβέρ περπατούσε χωρίς να διατάζει καθόλου.

Σε λίγο ένοιωσαν ένα ρεύμα καθαρού αέρος να τού χτυπά το μέτωπο κ' είκοσι μέτρα πιο πέρα μι' άχτινα φωτός, σαν να τρυπούσε το θόλο του υπογείου, φώτισε την Αύγη που θάβιζε μπροστά, πάντοτε έκστατική.

—Σωθήκαμε!... φώναξε ο Βάσκος.

Τό χέρι της 'Ατσιγγάνας έφραξε το στόμα του για να τον έμποδισι να πη περισσότερα...

Μά ήταν πολύ άργά!... Η Αύγη κλονίστηκε, έχασε την ισορροπία της και σωριάστηκε θαρεία καταγής, ενώ η Φλώρα έτρεχε για να τη βοηθήσει...

—Δυστυχισμένε! φώναξε η τελευταία. Έγώ μόνο έπρεπε να την έλπνησω. Οα ύποφρη πολύ πριν ανακτήσει τις αισθήσεις της!

Τό φτωχό παλληλάκι φανόταν τόσο ταραγμένο, ώστε η ντόνα Κρούζ τόν λυπήθηκε:

—Υπάρχει καμιά κατοικία έδω κοντά; τόν ρώτησε. Τρέξετε

άμέσως σ' αυτή και πάρτε ένα τσιγαρόκι όποιοδήποτε, έστω και νερό καθαρό. Και προσπαθήστε να θρήτε ένα άλογο γι' αυτήν, αν θέλετε να εξακολουθήσουμε τό δρόμο μας.

Ο 'Αντώνης λαχό κούνησε με αποθάρρυνι τό κεφάλι του και της άπάντησε:

—'Αν δεν μπορούμε να φύγουμε άμέσως, καλύτερα είνε να περάσουμε όλη μας την ήμέρα έδω και να θυούμε μόλις νυχτώσει. Είνε πολύ άργά τώρα για να διασχίσουμε την κοιλάδα χωρίς να γίνη άντιληπτή ή παρουσία μας και να μαθευτή απ' αυτούς που μ'ας καταδιώκουν. Πάω να φέρω νερό και τρόφιμα.

—Έστω!... Πηγαίνετε γρήγορα... Είμαστε άσφαλισμένοι έδω;

—Ναι!... Έκτός αν μ'ας καταδιώξαν από τό υπόγειο, πράγμα σχεδόν αδύνατο, αφού κανείς δεν μ'ας είδε την ώρα που μπήκαμε στο πηγάδι...

—Τότε θά σ'ας περιμένουμε έδω, είπε η ντόνα Κρούζ. Σε πόση ώρα λογαριάζετε να γυρίσετε.

—Σε μισή ώρα τό πολύ!

Και αφού είπε αυτά τά λόγια, ο νεαρός Βάσκος εξαφανίστηκε χωρίς η ντόνα Κρούζ ν' άντιληφθή από πού πέρασε, γιατί ήταν έξαιρετικά άφωσισμένη στην περιποίησι της φίλης της.

IX ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Η Αύγη ντέ Νεβέρ εξακολουθούσε να έχη τά μάτια της ορθάνοιχτα. Όστόσο ήταν άκίνητη και σχεδόν παγωμένη. 'Αν τό στήθος της δεν άνασκηκινόταν κανονικά στο μέρος της καρδιάς, θά την έπαιρνε κανένας για πτώμα.

Η 'Ατσιγγανοπούλα γονάτισε κοντά της και όπως έκανε την ώρα που την άποκοίμισε, θύθισε τό θλέμμα της στα μάτια της φίλης της.

Ψιθύριζε ουχγρόνως αλλόκοτα λόγια και τά δακτύλα της περιφέροντουσαν στο μέτωπο και στους κροτάφους της Αύγης και σταματούσαν στα θλέφαρά της και στο στήθος της.

—Έύηνα! είπε έξαφνα μ' έπιτακτικό τόνο στην Αύγη. Τό θέλω!

Η φτωχή νέα μισάνοιξε τά θλέφαρά της κ' έπειτα άνακάθηκε και κύτταξε γύρω της ξαφνιασμένη. Μάντευε κανείς θλέποντάς την, ό τι ή σκέψις της δεν είχαν ξαναβρή ακόμα τόν ειρμό τους.

—Πού θρικόμαστε; ρώτησε έπειτα από μία στιγμή.

Η Φλώρα ρίχτηκε στην αγκαλιά της και τη φίλησε, λέγοντας:

—Σωθήκαμε, άγαπημένη μου Αύγη! Βρισκόμαστε έδω εν άσφαλεία. Κανένας δεν θάρθη να μ'ας άνησυχήση ως τό θράδυ.

—Νοιώθω τόν έαυτό μου πολύ αδύνατο, ψιθύρισε η νέα κόρη.

Ποιός λοιπόν μ' έφερε έδω;

—Ο 'Αντώνης λαχό, ο άδελφός της ξενοδόχος μας.

—'Α! ναι!... είν' αλήθεια... θυμάμαι!...

Και έφερε τό χέρι της στο μέτωπό της, σαν να ήθελε να συγκεντρώσει τις άναμνήσεις της.

—Και πού είνε τώρα ο 'Αντώνης λαχό; ρώτησε σε λίγο.

—Όχι μακριά από δώ, άπάντησε η φίλη της. Πήγε να μ'ας φέρη τροφές, γιατί εαυ προπάντων έχεις ανάγκη τσιγαρώσεως.

Θάρρος, άγαπημένη μου... Ο Γκονζάγκας δεν θά μ'ας ξαναβρή!...

—Ο Γκονζάγκας; είπε η Αύγη.

Και κατέβαλε μία προσπάθεια για να θυμηθί κάτι που κυμάτιζε γύρω απ' τό μυαλό της, μά δεν κατόρθωσε να τό προσδιορίσει...

Αυτή η προσπάθειά της δεν ξέφυγε της ντόνας Κρούζ και την έκανε να συνοφρυωθή, γιατί θυμήθηκε άμέσως τά λόγια που είχε προφέρει η Αύγη μέσ' στο υπόγειο, λίγο πριν ευθιστή σ' αυτή την κατάσταση της έκστάσεως.

—Είχε τάχα ακόμα τό μυαλό της καθαρό, ενώ έλεγε τά λόγια αυτά; άναρωτήθηκε η ντόνα Κρούζ. 'Ας δούμε... 'Ας τή ρωτήσω σχετικώς...

Και με δυνατή φωνή, πρόσθεσε:

('Ακολουθεί)

ΣΕΝΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΑΛΗΛΑΤΣΟΣ ΓΙΑ ΠΟΥΛΗΜΑ



ΚΟΥ να σου πω, Κικί! Σαν βαρύς μου φάνηκες στην άπογευματινή παράστασι...

—Τι θέλατε να κάνω; Μονάχα παιδιά είχαμε και νταντάδες. Δεν τούς χρειαζόταν και περισσότερα, φαντάζομαι...

—Τι να σου πω, ήσουν άκεφος, σαν λυπημένος. 'Αντί να κάνης τόν κόσμο να γελά, σε είδα να δακρύζης καναδυθ φορές. Δεν μπορεί, φίλε μου, να έξακολουθήσι αυτή ή δουλειά. Κι' έπειτα, τό

κοστούμι σου... Είνε κοστούμι παληάτσου αυτό; Μαύρο μεταξωτό με άσπρες βούλες; Ο παληάτσος χρειάζεται πρόσχαρο κοστούμι, γέλια, χαρά, να γελά ή κόσμος. Κύτταξε να συνέλθης, να γίνης όπως ήσουν πρώτα, αν θέλεις να μείνεις στη δουλειά.

Κι' ο διευθυντής του ίπποδρομίου θυγήκε θυμωμένος απ' τό καμαρίνι του παληάτσου Κικί.

Σε λιγάκι μπήκε μέσα ο σχοινοβάτης του ίπποδρομίου, ρίχνοντας κάτω μία καρέκλα.

—Λοιπόν, άγαπητέ Κικί, τί σου συμβαίνει; Κάτι μ'ας κρύβεις, φωνάζε στόν παληάτσο.

—'Αλλοίμονο! Πάω χαμένος! άναστέναξε ο Κικί.

—Μίλα λοιπόν... Τι τρέχει;

—Είμαι τρελλά έρωτευμένος!

—Μέ την δεσποινίδα Λαυφάν, την ίππεύτρια;

—Ναι. Τό κατάλαδες;

—Μά, θάρπρε να είμαι τυφλός, καθήμεν μου Κικί. Όλο τό ίπποδρόμιο τώγι προσέχει.

—Ναι, λοιπόν... Μέ την ίππεύτρια.

—Και γιατί δεν άποφασίζεις να την πάρης;

—Δεν με θέλει... Η ζωή της κοντά σ' άλογα την έκανε ν' αγαπήσι την έξοχη. Θέλει, σαν παντρευτή, ν' άποτραφήχτι απ' τη δουλειά και να ζήση με τόν άντρα της στην έξοχη.

—'Εχεις έκαστο χιλιάδες φράγκα; μού είπε. 'Αν τάχης, σε πέρνω κι' αγοράζω ένα χτήμα στην έξοχη. Θέλω να ζήσω, όπως ζούνε τ' άλογά μου.

—Όπως ζούνε τ' άλογά της;

—Ναι, με έυλοπάπουσα... Όπως ή χωριάτικες...

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, δεν τάχω τό λεφτά αυτά κι' ούτε υπάρχει καμιά έλπίδα ν' άποχτήσω ποτέ μου έκαστο χιλιάδες... Έτσι ο γάμος μου είνε αδύνατος. 'Αποφάσισα λοιπόν ν' αυτοκτονήσω... Φόρεσα τό μαύρο μου κοστούμι και ρίχτηκα, όπως ξέρεis, κάτω απ' τά πόδια του άλόγου της στην παράστασι. Ο κόσμος νόμισε πως ήταν έτσι τό νούμερο. Τό άλογο όμως πέρασε από πάνω μου, μ' όλο τόν καλπισμό του, χωρίς να με χτυπήσι, τρείς φορές!... Βαρέθηκα τότε και σηκώθηκα. Πρέπει νάβρω άλλον τρόπο να σκοτωθώ...

—Καλύτερα να κυττάζης να βρής τρόπο να παρηγορηθής. Ολοι μας αγαπήσαμε κάποτε, μά δεν πεθάναμε γι' αυτό...

Κι' ο σχοινοβάτης, αφού έδωσε αυτή τη φιλική συμβουλή στόν Κικί, βγήκε απ' τό καμαρίνι του παληάτσου, ρίχνοντας κάτω έναν δίσκο. Ο παληάτσος νύθηκε κι' αυτός δακρυσμένος κι' άκεφος, για να πάη σπíti του.

Μά εκείνη άκριβώς τη στιγμή τόν σταμάτησε ένας καλοντυμένος κύριος.

—Έχω την τιμή να μιλή στόν κ. Κικί; τόν ρώτησε.

—Μάλιστα, κύριε, άπάντησε ο Κικί.

—Είμαι ο κ. Φεκυλάν. Μπορώ να σ'ας πω δυο λέξεις:

—Και περισσότερες, αν σ'ας γουστάρη.

—Πόσα κερδίζετε τό μήνα στο ίπποδρόμιο;

—Πεντακόσια φράγκα.

—Θέλετε να κερδίζετε δυο χιλιάδες;

—'Ακούς λέει! Και τί πρέπει να κάνω;

—Νά γίνετε παίχινιδι.

—Παίχινιδι; Δεν καταλαβαίνω...

—Νά σ'ας εξηγήσω άμέσως: Σ'ας προσφέρω δυο χιλιάδες τό μήνα, να γίνετε τό «παίχινιδι» τού γιου μου. Έχω έν' αγοράκι, πού τό τρέφω, Ο μικρός λοιπόν είνε πέντε χρονών—έχει βα-

ρεθή και τά συνηθισμένα του παιχνίδια, δεν τόν διασκεδάζουν πια διόλου. 'Αγαπά όμως τούς παληάτσους. Θέλω έναν παληάτσο! μού είπε χτές. Είμαι πολύ πλούσιος και σκέφτηκα, κατόπιν αυτού, να σ'ας κάνω αυτή την πρότασι. Δέχεστε; Όρίστε τό έπισκεπτηρίό μου, με την διευθυνσι μου.

—Σύμφωνοι, έτοιμάστε τό συμβόλαιο κι' αύριο θάρβω σπíti σας με όλα μου τά κοστούμια και τά σνεργχα, άπάντησε πρόθυμος ο Κικί.

Ο κ. Φεκυλάν έσφιξε τό χέρι του παληάτσου κι' έφυγε.

Πριν φύγη απ' τό ίπποδρόμιο, πού τόβλεπε τώρα για τελευταία φορά, ο Κικί μπήκε στους σταύλους, κι' έκασε λίγα μαλλιά απ' τη χαιτή του άλόγου της πολυαγαπημένης του. Κατόπιν έφυγε κι' αυτός δακρυσμένος. ***

—Κικί!

—Όρίστε, κ. Φεκυλάν...

—Όταν σ'ας χάρισα στο παιδί μου για παιχνίδι του, ή χαρά τού μικρού ήταν άπερίγραπτη.

—Έκανα καλά τά καθήκοντά μου, ήμουν πάντα τό παίχινιδι τού γιου σας, μέρα-νύχτα, κ. Φεκυλάν, δεν τού άρνήθηκα τίποτε, Έκανα τσιμπες, πήδους, περπάτησα με τά χέρια.

—Ναι, βέβαια... ο γιός μου κι' οι φίλοι του γέλασαν πολύ μαζί σας... Βέβαια... Όλα πήγαν πολύ καλά την πρώτη δομάδα. Τώρα όμως ο γιός μου, ή γυναίκα μου και γώ, σ'ας βαρεθήκαμε...

—Πώς είπατε;

—Ναι!... Χτές μάλιστα, τολμήσατε να χτυπήσετε τό παιδί μου.

—Χμ...Με βαρέθηκε, όπως είπατε. Και ήθελε να με χαλάση για να ιδή τί έχω μέσα στην κοιλιά μου!...

—Και δεν είνε μονάχ' αυτό... αλλά με τά καμώματά σας και με τις φαντασίες σας, έμποδίζετε και τό προσωπικό τού σπιτιού να κυττάξη τη δουλειά του. Όλοι οι ύπηρέτες, μεθυμένοι απ' την παντοινή άτμόσφαιρα τού ίπποδρομίου, πού βασιλεύει έδω μέσα, δεν έξερουν τί κάνουν. Ο ιδιαίτερος καμαριέρης μου, σύμφωνα με τις συμβουλές σας, άποφάσισε να γίνη σχοινοβάτης. Μού έσπασε μέσα σε μία βδομάδα πέντε σερόβιτσα.

—Καμμία τριανταριά θά σπάση ακόμη κι' έπειτα θά τά καταφέρνι μια χαρά, ένοιωσ'ας, κ. Φεκυλάν...

—Η καμαριέρα της γυναίκας μου μαθαίνει να πηδά μέσ' από έύλινους κύκλους. Πάει κι' αυτή!...

—Και σεις μού σπάσατε τά περισσότερα έπιπλα και τά μπιμπιλά των σαλονιών.

—Για τό πηδήμα τού θαάτου, χρειάζεται χώρος κ. Φεκυλάν. Πού θέλατε να πηδήσω;...

—Προτιμότερο λοιπόν να χωρι-

στούμε...

—Έχετε ύπογραψει συμβόλαιο για πέντε χρόνια, με βάλανε και παρατήρηκα απ' τη δουλειά μου, κ. Φεκυλάν.

—Πόσα θέλετε για ν' άκυρώσουμε τό συμβόλαιο;

—Έκαστο χιλιάδες φράγκα.

Ο κ. Φεκυλάν σκέφτηκε αρκετή ώρα. Είχε ύπογραψέ τό συμβόλαιο κι' ο παληάτσος θά τόν πήγαινε στα δικαστήρια για να βρή τό δίκιο του. Και στη δίκη αυτή, την οποία θάρχαν άσφαλώς, θά γινότανε και γελοός ο' όλον τόν κόσμο: Ήταν ο μόνος, πού αγοράσε έναν ζωντανό παληάτσο για τό παιδί του!

—Θά σ'ας μετρήσω τά χρήματα και θά φύγετε αύριο, κ. Κικί.

—Σύμφωνοι, κ. Φεκυλάν.

—Έτσι κι' έγινε.

Κι' ο παληάτσος Κικί, ο θεοφώτος, πριν, στεφανώθηκε με κάθε έπισημότητα και με τρικουβέρτο γλέντι την δεσποινίδα Λαυφάν, την πεντάμορφη συνάδελφό του στο τσίρκο. Οι εύτυχημένοι σύζυγοι αγοράσαν ένα θαυμάσιο χτήμα στη Νορμανδία. Κι' όταν κανένας γέγονας ρωτά τόν πρώην παληάτσο πως κέρδισε την περιουσία του, έκείνος άπαντά στόν έπισκέπτη του:

—Τά λεφτά μου, τά κέρδισα τόν καιρό πού ήμουνα... παίχινιδι!... Ναι, ναι, παίχινιδι... Λίγο έλειψε μάλιστα μία μέρα να μ' άνοιξουν την κοιλιά, όπως κάνουν άκριβώς οι μικροί με τά παίχινιδια τους, για να δούνε τί έχω μέσα... Χά... Χά... Χά...

Κι' ο Κικί ο καλόκαρδος Κικί γελοός με την καρδιά του, στη θλιβερή αυτή άνάμνησι.

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.



ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μά πρέπει να τόν δω και θά τόν δω.
'Εν ανάγκη, θά πάω στο σπίτι του. Θά πάω έκει θαρρετά, ό-
ποιαδήποτε ώρα, άδιαφορώντας για τόν 'Αρτέμη. Θά πάω και
θά ζητήσω τόν Λέανδρο. Θά ζητήσω να τόν δω, να τού μιλήσω.
Θά τόν ξανακερδίσω, κάνοντας γι' αυτό οποιαδήποτε θυσία...

Ποιά αξία έχει η ζωή για μένα, χωρίς τόν Λέανδρο, τη μόνη
της ζωής μου άγάπη;

Καλύτερα θά ήταν να είχα πεθάνει.

Νομίζω πώς γέρασα, μέσα σε λίγους μήνες.

Γερνάει εύκολα μία νέα, όταν την χτυπήσουν άπανωτά ή συμ-
φορές, ή μία κοντά στην έλλη.

Γερνάει πρώτα η καρδιά, τόν πνεύμα ύστερα και τέλος τόν
σώμα.

"Ήμουν μία ξέγνοιαστη παιδούλα. Και τώρα;... Τι είμαι τώ-
ρα; "Έχω την πείρα και την πίκρα μιας γηρασμένης γυναί-
κας!

Λίγο καιρό πριν παντρευτώ, στεκόμουν μπρός στο μεγάλο κα-
θρέφτη τού σπιτιού μας και καμάρωννα την όμορφή μου, που
άνθιζε και έλπιζε κι άνιερειυμένη και μεθούσα από χαρά και
εύτυχία.

Κανένα σύννεφο δεν μ' άπειλούσε.

"Ήμουν νέα όραία και πλούσια.

Δέν είχα μάθει ακόμα την χρεωκοπία τού πατέρα μου. Νόμι-
ζα πώς η ζωή θά κυλούσε πάντα, έτσι άνιερειυμένη κι εύχα-
ριστή.

Κι' άξαφνα, άξαφνα άρχισαν ή συμφορές.

"Ή μία δυστυχία ήρθε κοντά στην έλλη.

Πριν χαρῶ, καλά-καλά, τη νεότητά μου, βρέθηκα παντρεμένη,
μ' έναν άνθρωπο που δεν τόν αγαπούσα, που τόν φοβόμουν και
τόν άηδίαζα.

Και σήμερα πειά ή θέσι μου είναι πα-
ράξενη κι' άξιοθρήνητη. Τι είμαι σήμε-
ρα; Μία χωρισμένη, μία γυναίκα, που
άπέτυγε στο γάμο της, πριν καλά-καλά
μεστώσει, πριν χαρή τη ζωή.

"Οποιαδήποτε άλλη στη θέσι μου θά
έλιπιζε, θά λημονούσε γρήγορα, θά ξα-
νάρχιζε τη ζωή της. Δέν λείπουν, αλή-
θεια, οι άνδρες. Είναι καλόβουλοι και
πρόθυμοι να παρηγορήσουν μία γυναί-
κα, που άπέτυγε στον πρώτο της γάμο.

"Αρκεί να υπάρχουν χρήματα κι' όμορ-
φία. "Εγώ δέν έχω χρήματα πειά. Είμαι
φτωχή, τόσο φτωχή, άλλοίμονο! Μά εί-
μαι νέα κι' όμορφη. Ωστόσο, δέν έχω
καμμία έλπίδα πλέον, γιατί μου λείπει
τό θάρρος, μου λείπει ή διάθεσις.

Μόνον ό Λέανδρος θά μπορούσε να
μού δώσει εκείνο που μου λείπει. Μά ό
Λέανδρος με πρόδωσε κι' αυτός. "Η λέ-
ξι «προδοσία», είναι βαρυά. Κι' όμως,
δέν μπορώ να μη την γράψω. Κάτι μου
λέει πώς τόν δνειρό μου αυτό χάθηκε για
πάντα.

Θόδωνα τά μισά χρόνια της ζωής που
μού μένει ακόμα για να μάθω τί συμ-
βαίνει, τί έκαμε τόν Λέανδρο να μ' άπο-
φύγει. "Υποπτεύομαι τόν πατέρα του.
Κι' ασφαλώς, δέν εινε δυνατόν να συμ-
βαίνει τίποτε άλλο. Μόνον εκείνος ειν' ί-
κανός για ένα τέτοιο κατόρθωμα.

Μολταύτα, θά αγωνιστώ ακόμα. Θά
κάμω ό,τι μπορώ, για να δω τόν Λέαν-
δρο. "Ελπίζω πολλά άπ' τη συνάντησή
μας αυτή. "Ελπίζω να τόν ξαναφέρω κον-
τά μου, για πάντα πλέον. "Αν δέν τόν



"Ήμουν μία ξέγνοιαστη παιδούλα, και τώρα...

πετύχω αυτό, δέν μου μένει άλλη λύσι άπ' τόν θάνατο.

Θά φύγω άπ' τόν κόσμο αυτό πικραμένη. Μά τί σημαίνει;
Αυτό ήταν τόν γραφτό μου. Είμαι, όστόσο, βέβαιη πώς ό θεός
θά μου δώσει μιάν άκρη στον ούρανό, για ν' άναπαυθώ πειά.
Κι' έχω τόσο, τόσο ανάγκη από ήσυχία και γαλήνη, Θεέ μου!

Θέλω πρό πάντων να λημονήσω, να λημονήσω...

Λένε πώς έκεί, στα σύνορα τού "Αλλου Κόσμου, τρέχει βο-
υά τόν Ποτάμι της Λημονιάς. "Η ψυχές σκύθουν όταν φτάσουν
έκει πίνουν, σήνουν τη θανατερή δίψα τους και λημονούνε.
Ξεχνούν και διαβαίνουν άντίκρυ ύστερα, για να χαρούν τόν
"Αλλου Κόσμου τη θεία γαλήνη.

"Όταν σταθ ή ψυχή μου μπρός στο ποτάμι αυτό, θά σκύψ
διψασμένη και θά πιή, θά πιή την ύγρη λημονιά, με λαχτάρα.
Θά πιώ και θά ξεχάσω...

Και τότε, μονάχα τότε, θά νοιώσω τόν έαυτό μου λυτρω-
νό άπ' τις γήινες έγνοιες και πίκρες...

Μακάρι νάρθη, Θεέ μου, ή ώρα αυτή.

Δέν διατάζω... Ούτε φοβούμαι...

"Ανυπομονῶ. Αυτό ειν' όλο. "Ανυπομονῶ, ὦ, άνυπομονῶ πο-
λύ!...

(Άπ' τόν 'Ημερολόγιο τού Λεάνδρου 'Αρτέμη)

"Όλα ειν' έτοιμα.

"Εγραφα τις στερνές μου θελήσεις.

Δέν μου μένει πειά τίποτ' άλλο.

"Ένα μονάχα στερνό πόθο νοιώθω βαθύα στην ψυχή μου: Να
δω για τελευταία φορά τη Φλώρα. Να την δω χωρίς να με δι-
Νά την χαρούν τά μάτια μου για λίγο έστω, και να φύγω για
τό μεγάλο μου ταξείδι, κλείνοντας την εικόνα της στην ψυχή
μου.

Πώς θά γίνη αυτό; Δέν ξέρω... Μά
θά θρω έναν τρόπο κι' όσο πιό γρήγο-
ρα μπορώ μάλιστα.

Θέλω να δω τη Φλώρα, χωρίς να μ'
άντιληφθῇ.

Δέν πρέπει να με δι, γιατί αυτό θά
τά κατέστρεφε όλα.

Τό πράγμα δέν ειν' εύκολο. Τό κα-
ταλαβαίνω καλά αυτό. Κι' αυτός ό
κόσμος θά κάνω την άπρονοήσια, που τόσο πν
ποθεί ή ψυχή μου. Θά παραφιλιάζω έ-
ξω άπ' τόν σπίτι της Φλώρας, τόν άπο-
γευμα, μέσα σ' ένα κλειστό αυτοκίνη-
το, με κατεβασμένες τις κουρτίνες. "Ε-
τσι δέν υπάρχει κίνδυνος να μ' άντιλη-
φθῇ.

Σταματώ έδώ, για να βγῶ έξω και
να βάλλω σ' ενεργεια τόν σχεδίο μου.
"Ετσι θά τελειώσω και τόν 'Ημερολό-
γίο μου αυτό. 'Ημερολόγιο τῶν πο-
σκληρών ήμερών της ζωής μου.

Λίγες γραμμές ακόμα. Κι' ύστερα,
τίποτ' άλλο. Τό χαρτί θά μείνει λευκό
λευκό, ψυχρό κι' άφανο, σαν τη μαρ-
μαρίνη πλάκα, που θά με σκεπάσει...

(Άπ' τόν 'Ημερολόγιο τού Λεάνδρου
'Αρτέμη)

Συνέχεια... (Τό ίδιο ύφασμα) ...
Θεέ μου, σ' εύχαριστώ!

Την είδα!... Την χάραξαν τά μάτια
μου, γέμισε την ψυχή μου φῶς, ένα
φῶς παραδείσου.

"Η συγκίνησής μου ήταν μεγάλη. ή-
ταν άπερίγραπτη.

(*Ακολουθεί)

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ



ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ Κ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τό πάθημα τού Μητσάκη. Τόν κυνηγήτῃ της ρεμπουμπλι-
κας. "Όπου μπαίνει στη μέση μία...κέτα. "Η Πλάκα α-
νάστατη. Τι κάνει ή μυωπία. Οι εύνοι στὸν πόλεμο
τῷ 12. Τι τρώγανε και τί λαχταρούσαν να φάνε άκέρα. Οι εύνοι και τά άεροπλάνα. Τόν πάθημα τού Ροδίου έδελον-
τῷ. Τι τῷ σάκωσε μία Βουλγαρική σφαίρα. "Ηλθεν, είδεν...άπῆλθεν! "Ανέκδοτα τῷ Γαβριηλίδῃ, κτλ.

Καθῶς εινε γνωστόν, ό μακαρίτης λογογράφος Μιχαήλ Μητσάκης
ήταν μωφ φοβερά. Αιτή του ή μυωπία παρ' όλῃν μιὰ φορά να τῷ
σταλῇ άρχειά.

"Ερωσιές ένας τρελλός άέρας στην "Αθήνα και καθῶς ό Μητσάκης
περιούσε από κάποια γειτονιά της Πλάκας, τῷ πήρε τη ρεπουμπλικα,
μια καινούρια ρεπουμπλικα μιανή, που μόλις την είχε άγοράσει.

Στενοχωρημένος ό Μητσάκης, άρχισε να κυνηγά τόν καπέλο του,
άλλά, καθῶς έτρεχε, έπρόκειτο τις κότες μιας γειτονιάς κι' άρχισαν
κι' αυτές να φεύγουν. "Ο Μητσάκης, με τη μυωπία του, άντι να κυνη-
γή πατά τόν καπέλο του, άρχισε να κυνηγά μιάν μιανή κότε, την ό-
ποια πήρε για την ρεπουμπλικα του.

Στα κακαριόματα της κότες, πρόβαλλεν ή γειτονιά, ή όποια, βλέ-
ποντας έναν άγνωστο να της κυνηγά την κότε, άρταζε ένα έξοιο και
αυτή και άρχισε να κυνηγά τόν...Μητσάκη, φωνάζοντας στη γειτονιά
να τρέξῃ προς βοήθειάν της.

"Ελάτε γρήγορα, γειτόνοι, και τόν έπιασε τόν κλεφτοκοτά!...

"Αναστατώθηκε λοιπόν ή Πλάκα, έτρεξε και ή αστυνομία και είδε
α' έπαυε ό Μητσάκης να γλιτώσει, τόσο από τόν ξύλο της γειτονιάς,
όσο και από τη σύλληψη και τόν τραβηγμά του στο τμήμα, ὡς...κλεφτο-
κοτά!...

Κατά τόν πόλεμο τῷ 1912, στο Μπαζάνι, ένας εἴκωνος, πεινασμένος,
ήρθε έπυλινος μιὰ κουραμιάνα και κάθισε και την ορ-
κάνισε με δρεξί. "Αφού την κατεβρόχθισε δόλοληρη, ση-
μάχισε, έσπασε τη φούστα του, πήρε τόν μόνιχό του,
που είχε άκοιμισμένο δίπλα του, και τράβηξε κατά τά
ήγροματά ικανοποιημένος, λέγοντας :

"Ας πάμε τώρα να φάμε και κανέναν...Τούρκο!

"Όταν πρωτοείδαν οι εύνοι, στον πόλεμο τῷ 12,
αεροπλάνα, τῷ έκανε μεγάλη έντύπωση. "Αμφέβαλλαν
λίγο στην άρχῃ, πῶς μπορούσε να πετάει ένας άνθρω-
πος σαν να εινε απ'λίς.

"Όταν όμως κατόπιν τόν συνήθισαν, παρακολουθούσαν
με μεγάλη προσοχή τις πτήσεις του και τόσο πειά τόν
αγάπησαν, πῶς κότεζαν διαρκῶς τόν ούρανό, για να
τό ιδούν. Με τη μεγάλη δέ θεοδόχεια τους, τόν βλέπα-
νε από μακριά, να έρχεται, όταν ήταν ακόμα ένα στίγμα
απόφατο στον ούρανό.

"Τήρα, τήρα, ούρέ, τόν κοῦτσο (μικρό) που φαί-
νεται άπ' αλάργα!... Σαν κρινανέζο!...!

Κι' όταν μιὰ ήμέρα, ένα άπό τά άεροπλάνα μας, που είχε κατεβῇ
παιά χαμηλά, πυροβολήθηκε από τούς Τούρκους, πρώτος είδε τόν κτραυ-
νό του ένας λεβέντης ιπποδευανέας τῶν εύνῶν.

"Ούρ' έβριθί μεριά, στη φτερούγα, τόν βρήκε! Έλεγε.

Οι άλλοι, που άκουσαν ότι τόν αεροπλάνο χτυπήθηκε στη φτερούγα,
φώναξαν άνήσυχια :

"Πάρτε, ούρέ; Θά πέσῃ;
Κι' ό ιπποδευανέας, που ήξερε φαίνεται περισσότερα, τούς είπε :

"Ούρ' χαϊβάνα, για τσίχλα τῷ πῆρατι ή για σκουπαγιά, να πέσῃ!

"Επίσης θαυμασία ήταν ή άταραξία τῶν εύνῶν όταν τραυματιζόν-
τουσαν. Χωρίς να ταχαθούν διόλου, έπέδεναν μόνοι τους τά τραυματά
τους και έξεκοιλιώνονταν να πολεμούν, σαν να μη τούς συνέθε τίποτο.

Μία φορά, στη μάχη τῷ Πετσόβου, ένα εύνοια πληγώθηκε στον
φαστερό βραχίονα και ό λογιάς έπέμενε να πάει στο γιατρό.

"Γατί, κῆ λονχία, με διώχνῃ; τῷ εινε παραπονετικά ό εύνομος.

"Μά, παιδί μου, πρέπει να σου περιποιηθῇ τόν χέρι σου γιατρος.

Πληγώθηκε, δέν βλέπει; Πῶς τόν λένε;

"Εμένα δέν με πονάει, κῆ λοχία, που ειν' διὰ μ' τῷ χέρι και σου
παιά τῷ λόγῳ σου; "Ήταν ή απάντησις τῷ γενναίῳ εύνῳ.

Στη μάχη τῷ Κιλίκις, ένας έθελοντής από τη Ρόδο τῶν Δωδεκανή-
σων μας, καθῶς έφορμούσε με τη λόγχη κατά τῶν Βουλγάρων, έφῶ-
ναε δυνατά :

"Αέρα!... "Αέρα!...

"Αλλά καθῶς είχε άνοιχτῇ τόν στόμα του και φώναζε, μιὰ σφαίρα
Βουλγαρική τόν χτύπησε στο ένα μάγουλό και πέρασε από τόν άλλο, χω-
ρίς να τῷ βλάψῃ ούτε τη γλώσσα, ούτε τά δόντια, ούτε τίποτο.

"Ο Ρόδος, που είδε ότι τόν κατέδῃ ήταν πολύ μεγάλῳ, εινε άτάρα-
χα, δείχνοντας τά δύο έπ' τῶν παρειῶν του τραυμάτα :

"Η σφαίρα ήλθεν, είδεν και...άπῆλθεν!...

"Όταν μετά τόν πόλεμο τῷ 1912 ή Δυτική Θωάκη έδόθη στοῦς Βουλ-
γάρους, ό έν Κωνσταντινούπολι πρεσβευτής της "Ελλάδος Γρυπάρης...
διαμαρτυρήθηκε. Τις διαματυρίες του αυτές τις δημοσίευσε και στο "Φι-
γκαρό", σε μιὰ συνέντευξῃ που έδωσε σ' έναν άνταποκριτή του.

"Εγκαταλείπουμε, ειντε, τη Θωάκη, όπου μένουναι 500.000 "Ελληνες.
Στην "Αδριανοπούλι μόνον εινε 30.000 "Ελληνες. "Η παρούσα δόλοληρος
τῷ Αιγαίου εινε "Ελληνική. Κλείνουμε τόν δρόμο μας, διά παντός, προς
την Κωνσταντινούπολι!

"Η δηλώσει αυτές, καθῶς ήταν έπόμενον, ήσαν κακῶς τόσον και
στοῦς έθνοῦς μας τότε Τούρκους, ὡσον και στοῦς συμμάχους μας...
Βουλγάρους. "Αλλά και ή Εὐρώπη έξενίσθη γι' αυτές, γιατί με τις...
βλῆσεις της "Ελλάδος επί της Κωνσταντινουπόλεως εκινδύνεσε ή περι-
φημος ελπίση της. "Ετσι, ό Βενιζέλος αναγκάστηκε να καλέσει έπιση-
μως τόν Γρυπάρη και να τῷ κάνῃ παρατηρήσεις για τις δηλώσεις του,
που δέν έπρεπε να γίνονται...δημοσία.

"Μά, κῆρε πρόεδρε, τῷ ειντε ό Γρυπάρης, μῆς κόβεται πραγματι-
κῶς ό δρόμος μας προς την Κωνσταντινούπολι!...

"Ο Βενιζέλος, στην ίσρη αυτή διαμαρτυρία τῷ πρέσβεως, έμειδίασε,
τόν έχάδισε στον ὡμο και τῷ ειντε με πιό σιγανή φωνή :

"Μή λημονάτε, φίλε μου, ότι στην Πόλι πάνε και...διά θαλάσσης!

"Ο μακαρίτης ό Γαβριηλίδης, δάσας κανέναν νεαρό
τῷ πήγανε κανένα φιλοσοφικό διήγημα, για να τόν δη-
μοσιεύσει στην "Ακρόπολι", τῷ έλεγε, οργίζοντάς το
στο...καλάθῃ :

"Τί την θέλεις τη φιλοσοφία, φίλε μου! "Η ζωή ειν-
τε τόν ωραιότερο διήγημα!...

"Ο Γαβριηλίδης, καθῶς εινε γνωστόν, ήταν ένας από
τούς μεγαλειτέρους φιλολόγους της "Ελλάδος.

Πολλές φορές, όταν τις Κριτικές έβγαине περίπατο
πῶς στις έξοχες τῶν "Αθηνῶν και δέν συναντούσε κα-
νένα "Ελληνα ν' άποκατάβῃ την έξοχή, αλλά τούς ή-
βλεπε ὡς να κἀνθονται και να παίζουν στα καρενάια,
έλεγε στον τότε ύπουργό της Παιδείας, τόν μακαρίτη
Στεφανόπουλο, πατέρα τῷ σημερινοῦ ύπουργοῦ :

"Από όλα τά διδακτικά βιβλία που έμπαιναν
στον σχολικό, τόν μόνο που άξίζει εινε τόν βιβλίο της φύσεως. Δυστυ-
χῶς όμως, ἐνῷ τόν βιβλίο αυτό εινε για βλόν τόν κόσμο άνοιχτό, τά έν-
νεα δέκατα τῶν "Ελλήνων δέν εινε εις θέσιν να τόν διαβάσουν, οι δέ
παλλήλῳ τῷ ύπουργοῦ της Παιδείας οὔτε να τόν φυλομετρή-
σουν!...

"Όταν έξακολουθούσε ή μάχη τῷ Μπαζανίου, οι Τούρκοι δέδωσαν
στά Γιάννενα ότι οι "Ελληνες περνούν και πεθαίνουν από τόν κρύο.

"Ετσι παρηγοριόταν ή πείνα τῶν Τούρκων της "Ηπειρου.

Μιὰ μέρα μάλιστα δέδωσαν ότι συνέλαβαν 3.000 "Ελληνες αἰχμα-
λώτους και ότι τούς αέρονανε.

"Οι οι Τούρκοι τῶν "Ιωαννίνων και ή χανομισσές άκόμα, κατεβῇ
καν τότε να δούν τούς αἰχμαλώτους και να γιορτάσουν τη νίκη τῷ
στρατοῦ της. "Αλλά όταν ή συνοδεία έφτασε, δέν έβρενε μιὰδ της παρῷ
μόνον ένα "Ελληνα λοχία, κι' αυτόν καλοντυμένον, φρεσκαρισμένο,
φρεσκοξοισμένο και ροδόκκινο...

"Αιτοί πεινῶν! άσπαστῶν τῶν οι Τούρκοι άναμεταξύ τους, βλέ-
ποντας τόν λοχία. Αἰτοί πεθαίνουν από τόν κρύο!...

Τότε κάποιος "Αλβανός από τόν Μιασοβίτι τούς απάντησε "Ελληνιστί:

"—Πεινῶν οι "Ελληνες και πεθαίνουν, εινε αλήθεια! "Αλλά περ-
νοῦνε για να φάνε...την Τουρκία, και πεθαίνουν από τόν κα-
μό τους πότε να πάρουνε τά Γιάννενα!

Τόν διάλογο αυτόν δέκωσαν ό μακαρίτης Χατζής ή Πελλορέν, τῷ
έφημερίδα του "Ηπειρος τῶν "Ιωαννίνων.



ΔΩΡΑ

ΜΟΔΕΡΝΑ - ΠΡΑΚΤΙΚΑ
διά γάμους - εορτάς
τοῦ φημισμένου ἐργοστασίου

ΒΑΕΡ - ΣΤΕΙΝ

εἰς τὰ γνωστά ὑαλοπωλεῖα

ΕΡΜΕΙΟΝ

ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ καὶ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΝ

ΑΙΟΛΟΥ 85

